

Rosenzweig

NOVA CHRESTOMATHIA TRAGICA GRAECO-LATINA.

EDITA

A

IO. CAROL. VOLBORTH A.M.

INTER REG. THEOL. ORD. REPET. ADSCRIPTO ET REG. SOC. THEOTISCAE GOETTING. COLLEGA EXTRA ORD. ADSCITO.

GOETTINGAE,

Impensis et litteris IO. CHRIST. DIETERICH.

CIↃ IↃ CC LXXVI.

VIRTVTE. ET. SANGVINE

NOBILISSIMO. GENEROSISSIMOQVE

FRATRVM. PARI

GEORGIO. ET. FRIDERICO
BREMERIS

ILLVSTRISSIMI. GENEROSISSIMI
EXCELLENTISSIMI

MAECENATIS

BENEDICTI. BREMERI

GEORGII. III. IN. SANCTO. SENATV
HANNOVERANO. AMICI. DYNASTAE. IN
CADEBERGA. CET. CET.

OPTIMAE. SPEI. INDOLIS. PRAECLARAE
INGENVI. VVLTVS, ET. ORIS

PATRIAE. PRAECLARA. QVAEQVE
PROMITTENTIBVS. FILIIS
NATV. MAIORIBVS

MEIS. NVPER. HANNOVERAE. ET
HERRENHVSAE. ALVMNIS

NVNC

AMICIS. ET. FAVTORIBVS

COLENDIS

IN. AETERNAE. AMICITIAE. ET
OBSERVANTIAE. PIGNVS

HOC. SYNTAGMA. TRAGICVM

OFFERT

IOANNES. CAROLVS. VOLBORTH.

LECTVRIS.

Quae me caussa impulerit, vt post tot varii generis, quas vocant, Chrestomathias nouam ederem, id videtur paucis in ipsa libelli fronte exponendum.

Neglectum iacere et contemtum fere non in inferioribus tantum Scholis, quibus innituntur vnice litterariae Vniuersitates, sed ipsis in Academiis adeo Tragicorum veterum studium, inter harum rerum peritos iam diu fuere qui conquererentur. Si qui tamen sint post Homerum Graeci

fcriptores, e quibus addifcere commode et vnice poffit tenera aetas naturam animi perturbationum, linguamque qua vtuntur apud meliores Poetas ii, qui perturbata gerunt pectora, vnde comparari poffit facultas cognofcendi mores Graecorum, vnde vel illi poffint haurire, qui purioris dictionis copiae exquifitiorumque mythorum cognitioni ftudia fua addicunt, certe Tragici eam laudem merentur, e quorum quidem lectione dici non poteft verbis, quantum capiat voluptatis vtilitatifque quicumque in Graecis fe profeciffe aliquantum fentit.

Cum mihi itaque, qui meus eft in has litteras, quae iuuentutem ornant, fenectutem delectantur, amor, id confilii propofuiffem, vt humaniffimis quibufdam iuuenibus in hac vniuerfitate litteraria per hanc ipfam aeftatem vnam alteramue vete-

rum

rum Tragicorum fabulam enarrarem — nam exponere omnes deinceps omnium quatuoruirorum Tragicorum fabulas, quae via tutissima esset et certissima, qua ad iustiorem naturae humanae, Graecae Romanaeque linguae poëticae, artisque dramaticae cognitionem sibi comparandam peruenire posset iuuenilis aetas, id numquam fieri sinent angusti temporis limites, quibus inclusa sunt studia nostra Academica, quibus vix et ne vix quidem citato pede percurri potest doctrinae orbis, ne dum lento et ad omnes partes extenso itinere explorari — aut deficientibus prorsus aut nimis caris Aeschyli, Sophoclis, Euripidis et Senecae idoneis exemplis: eo me videbam redactum, vt aliquot fabulas seorsum typis exscribendas curarem: nam, quo minus *Chrestomathiam Tragicam*, quam 1762. EYRINGIVS V. Cl. auctoritate b. IO. MATTHIAE GESNERI eodem fere

consilio *Goettingae* edidit, iterum enarrarem, variae caussae, quas nunc commemorare nihil attinet, me prohibuerunt. Sufficiat hoc nunc adferre, quod ipse Prometheus, qui ibi ex Aeschylo depromtus est, mihi non videatur ista huius diuini auctoris, quem summum artificem dramaticae artis probant seruatae ab iniuria temporis e tanto corpore reliquiae, fabula, cuius in primis ratio habenda sit, nisi eam ideo velis caeteris anteponere, quod summa ibi conspicua sit in inuentione et tractatione tum totius fabulae tum singularum partium audacia.

Caeterum quae vulgo de particulis quibusdam vnius aut plurium veterum Auctorum seorsum editis, quas ab vtilitate, quam ipsum nomen secum fert, Chrestomathias vocare consueuerunt, vel a peritis harum rerum, vel ab imperitis ferri so-

ſolent iudicia, ſunt ea fere ſemper iniqua aut falſa. Eſt enim aut omne Graecarum Romanarumque litterarum ſtudium e Scholis et Academiis prorſus prroſcribendum; et tunc rueret omne omnis doctrinae noſtrae aedificium illarum cognitione vnice ſuperſtructum; aut confugiendum eſt tironibus ad eiuſmodi compendia et ſubſidia, quum integra veterum Auctorum eaque commoda et correcta exempla tam cara ſint, vt ne ii quidem, qui has litteras, quae ab humanitate nomen ducunt, profiteantur, illa ſibi ſemper comparare poſſint: nam vt haec ſtudia ita inter noſtrates frequententur, vt vir vtriuſque linguae peritus iſque bonus poſſit ſalua fide ſua et religione perſuadere bibliopolae, vt, poſthabita quaeſtus ratione, in commodum et vſum pauperiorum typis exſcribat omnes meliores Graecos Auctores (nam in Latinis quodammodo factum eſt), id

quidem inter pia desideria referendum est, quae in diem augentur. Equidem ipse saepius in eo fui, vt rogarem bibliopolam, velit Graecos Historicos aliosque bonae frugis Auctores eadem forma imprimere, qua hoc Syntagma Tragicum nostrum nitet. Hoc certe Graeci sermonis studium magis iuuaret, quam tot virorum doctorum consilia, et intentata et suo successu destituta, quod desunt exemplaria, vnde Rectores ludorum vna cum tironibus sibi possint comparare accuratioris humanitatis, quae fons recte vocatur omnium reliquarum disciplinarum, cognitionem. Ante quam nobis licebit esse tam beatis, hauriendum est iuuentuti eiusque saepe magistris ex *Anthologiis*, *Florilegiis* et *Chrestomathiis*, quarum post renatas litteras a sollerti et bono inde NEANDRO vsque ad nostra tempora tanta seges succreuit. Quod in tali coepto laudari potest et in primis spectari debet,

id

id fere omne redit eo, vt bonus delectus fiat. Exponam itaque breuissimis, quam nam ego ingressus fuerim viam, quid in primis spectauerim.

Scilicet quum hanc qualemcumque opellam, ob eorum supra commemoratam vtilitatem, Tragicis in primis veteribus sacratam vellem, rectius de cuiuscumque veterum Tragicorum in artem suam meritis iudicium ferri posse putabam, si fabulam eligerem, a quouis horum quatuoruirorum tractatam. Didici e mea plurium annorum et ex aliorum etiam experientia, posse feliciter acui iudicium et firmari boni pulcrique sensum comparandis inter se diuersorum Scriptorum vnius eiusdemque argumenti tractationibus. Quid cuique peculiare sit, quae sit inuentionis, quae tractationis laus, quae sit linguae vis, quae rerum imaginum

copia, quae epifodiorum grata iucunditas, hac viâ melius, certius, immo iucundius difcitur, quam centies relectis Ariftotelis de arte poëtica fragmentis. Incidi vero in felix de Agamemnone caefo, quem filius Oreftes vltus eft, argumentum eo magis idoneum, quod ab Aefchylo, Sophocle, Euripide et Seneca tractatum eft, qui quidem Romanus poëta non fine vtilitate cum fontibus, vnde haufit, comparari poteft, praefertim quum illum nobis folum e Tragoediae Romanae Scriptoribus fata feruarint.

Quod contextum ipfum attinet, nihil mutaui, fed, vt in optimis exemplaribus mox commemorandis legitur, ita eum retinui. Primum illi varietatem lectionis fubiungere et nonnullas notulas adfpergere animus erat, fed me ab eo confilio deduxit illuftris HEYNIVS, immortali-

taliter de me meiſque ſtudiis promeritus, probe monens, hoc ipſo fore vt libelli moles nimis excreſcat et pretium nimis augeatur, eſſe inſuper hoc ſtudium nunc a conſilio meo alienum, cum vellem hoc qualecumque ſyntagma mea ipſius interpretatione coram explicare. Edam tamen forte in poſterum, vbi aliquoties illas illſtrauero in hac Academia, commentarium in has quatuor Tragoedias.

Vſus autem ſum editione Aeſchyli *Stanleio - Pauiana* quae prodiit Hagae Comitum 1745. 4 maj. 2 voll. forma nitida, Sophoclis *Johnſoniana* Lond. 1758. 8 maj. 2 voll. Euripidis *Barneſiana* Cantabrig. 1664. fol. et Senecae *Schroederiana* Delphis 1728. 4. vnde has quatuor fabulas mea ipſius manu exſcripſi plagulaſque operis tradidi.

Ver-

LECTVRIS.

Verſionem Latinam ideo non adiunxi, ne, quod hoc qualicumque labore promouere volebam, iterum aut retardarem, aut, dum facilius reddere et extricare volebam videri expediendo, nouis impedimentis inuoluerem Graecae linguae ſtudium. Vbi magiſter ipſe, aut ii, qui eum audiunt, interpretantur, verſiones habent vel exiguam vel nullam vtilitatem. Indicis omiſſi non eſt, quod rationes reddam. Videbatur inutilis et parum conueniens opuſculo ideo ſolum iuris publici facto, vt adeſſent exempla iis, qui meis Scholis intereſſe cuperent. In primis autem verebar, ne excederet indicis moles ipſius libelli magnitudinem, quod, creſcente in horam ad indicem conficiendum apta materia, ſaepe accidere ſolet; nolui autem nani pedibus calceos giganteos induere, quod in *Alceſte* Gothae nu-

per

per recuſa factum eſſe videtur. Maiores noſtri negligebant Indices, nos, quaſi cardo rei in iſtis conficiendis verſaretur, nimium iis tribuimus. In hoc opuſculo Tragico abſonum fuiſſet, ſi plagularum numerum ita augere voluiſſem. Si quid addere licuiſſet, ante omnia tantorum virorum immortalibus operibus Angli, eorum ſodalitio non indigni, THOMSONI puta, *Agamemnonem* ſubiunxiſſem, qui ſolus ex his fontibus fluxit.

Quod ſpectat externam libri formam, omnem diligentiam adhibui, vt accurate typis exſcriberetur. Irrepſere tamen — vitiorum enim noxa et culpa, vmbrarum inſtar, ſequi ſolent omnes res humanas — quaedam ſphalmata, quae mihi lector aequus, qui vmquam ipſe correcto-

ctoris, vt vocant, officio functus eſt, facile condonabit. Legendum eſt p. 49. l. 8. τάχα pro τάχα; p. 54. l. 3. ἦλθε pro ἦλδε; p. 72. l. 5. ἐυνόια pro ἐυνοία; p. 192. l. 1. Τρῷ pro Τρῶ; ibid. κεχαρμένην, pro καχαρμένην. l. 21. ʼυγένειαν. Caeteris vitiis peto lectorum humaniſſimorum veniam, quamuis gloriari poſſe quodammodo videar, eſſe in paucis libris parem corrigendi diligentiam adhibitam, maiorem in nullis. Vnamquamque plagulam ipſe bis, interdum adeo ter, inſpexi, et quidem ea cura, qua primogenitum fouere ſolent parentes filium. Laudare officinam *Dieterici*, meum non eſt: facient, qui hunc nitorem, rarum in Germania, cum aliarum officinarum litteris comparabunt. Vellem, iterum opto, haberemus optimos

Grae-

LECTVRIS.

Graecos Auctores omnes hoc habitu indutos!

Quod accentibus ſuis priuaui litteras initiales cuiuslibet verſus, in eo ſecutus ſum morem plurium Batauorum: ſed re ſub animi trutinae examen vocata, vellem non feciſſem. Habent enim litterae initiales eadem neque maiora immunitatis iura, quam reliquae. Sed ſaepe nimis tarde ſapimus.

Si qui viri docti hanc meam qualemcumque opellam comprobare non dedignabuntur, eadem forma nitida edam *Chreſtomathiam Comicam Graeco - Latinam*, fabulae optione ex *Ariſtophane*, *Plauto* et *Terentio* facta, item *Philonianam* et *Ioſephinam*, vt et Theolo-

gica ſtudia hac ratione aliquo modo adiuuem, cum *Philonis* et *Ioſephi*, vnde tanta meſſis facienda eſt, lectio nimis fere a Theologiae ſtudioſis negligatur. Scrib. in inclyta Georgia Auguſta, Goettingae ipſis Calendis Quinctilibus cIↃ IↃ CCLXXVI.

In hoc opuſculo continentur:

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

Αισχυλου Τραγωδια
Χοηφοροι.

AESCHYLI TRAGOEDIA CHOEPHORAE.

Argumentum.

Orestes iussu Oraculi vna cum Pylade Argos reuersus, tumulum patris sui Agamemnonis inuisit; vbi virginum coetui Clytemnestrae famularum occurrit, quas illa somnio exterrita, consultis coniectoribus, ad placandos manes mariti cum inferiis miserat. His adiunxerat se soror eius Electra; cui Orestes per varia indicia innotescit. Ab iis totam rem edoctus, regias aedes accedit, viatorem se fingens e Phocide Dauliensem, qui obiter mandata acceperat Orestis mortem parentibus eius nunciandi. Aegisthum hoc vt audiat lubenter egressum derepente interficit; cuius

clamore euocata Clytemneſtra, et pro vita ſua apologia breui vſa, a filio ſuo interempta eſt. Hac patrata caede, maternis furiis agitatus Oreſtes Delphos profugit.

Scena Fabulae Argis conſtituitur: Chorus autem conſtat ex Virginibus cum inferiis ad tumulum Agamemnonis profectis. Titulus Tragoediae *Choephorae.*

Dramatis Perſonae.

ORESTES.
CHORVS.
ELECTRA.
FAMVLVS.
CLYTEMNESTRA.
NVTRIX.
NVNTIVS.
PYLADES.

Prologum agit Oreſtes, ad tumulum patris ſui Agamemnonis.

Haec quidem verba ſunt Stanleii, qui, cum Tragoediae huius initium, vna cum Argumento et Perſonarum nominibus, deperditum ſit, hunc defectum ſupplere conatus eſt, at Latine tantum, non Graece,

ne

ne Lectori imponere videatur. Graece enim ita praeponere voluit huic Fabulae Argumentum G. Canterus:

Ὑπόθεσις τῆς τοῦ Αἰσχύλου Τραγῳδίας
ἣ ἐπιγράφεται χοηφόροι·

Η μὲν σκηνὴ τῦ δράματος ἐν Αργει ὑπόκειται· ὁ δὲ χορὸς ἐκ παρθένων ἐντοπίων συνέςηκεν, ἀι τὰς χοὰς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονος τάφον κομίζυσιν· ἡ δ᾽ ὑπόθεσις, Ορέςης ἐκ φυγῆς ἐπανιὼν, καὶ τήν τε Κλυταιμνήςραν ἅμα καὶ τὸν Ἄιγισθον κτέινων·

τὰ τοῦ Δράματος Πρόσωπα.

ΟΡΕΣΤΗΣ,
ΧΟΡΟΣ ἐκ παρθένων χοηφόρων,
ΗΛΕΚΤΡΑ,
ΟΙΚΕΤΗΣ,
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ,
ΤΡΟΦΟΣ,
ΑΙΓΙΣΘΟΣ,
ΑΓΓΕΛΟΣ,
ΠΥΛΑΔΗΣ.

Προλογίζει δ᾽ ὁ Ορέστης·

Iam quod ad principium Tragoediae pertinet, id fere totum debemus Ariſtophani, qui in Ranis illud conſeruauit. Inde, nec integrum tamen, repoſuit Stanleius.

Acta eſt haec Tragoedia Olymp. LXX, 2. cum Agamemnone atque Eumenidibus. Hanc primus edidit, ſed initio mutilam, Franciſcus Robortellus A. 1552. Fabric. Bibl. Graec. vol. I. p. 574. ſqq. Reuerend. Brumoyus (Theatre des Grecs T. II. p. 1. ſqq.) in V Actus diſpeſcit hanc Fabulam, v. 82. vbi Electra Virgines adloquitur, ſecundum Actum putans incipere, tertium v. 655. vbi famulus egreditur regia, cui Oreſtes dicit, peregrinum aduenisse cet. quartum v. 838. ſqq. vbi Aegiſthus prodit in ſcenam, et quintum denique v. 973. ſqq. vbi Oreſtes monſtrat populo cadauera interfectorum Agamemnonis.

Nomen tulit fabula *ἀπὸ τῶν χοῶν*, *ab inferiis*, quas inferunt tumulo Agamemnonis Virgines.

Iαμ-

Ιαμβοι.

Ορ. Ερμῆ χθόνιε πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
Σωτὴρ γενοῦ μοι, σύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
Ηκω γὰρ ἐις γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι.
Τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τάδε γε κηρύσσω πατρὶ
Κλύειν ἀκοῦσαι. * * * *
* * * * * * * * *
* * * πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον
Τὸν δέυτερον δὲ, τόνδε πενθητήριον
* * * * * * *
Τί χρῆμα λεύσσω; τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις
Στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις
Πρέπουσα; ποίᾳ ξυμφορᾷ προσεικάσω;
Πότερα δόμοισι πτῶμα προσκυρεῖ νέον;
Η πατρὶ τῷ 'μῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω
Χοὰς φερούσας νερτέροις μειλίγμασιν;
Ουδέν ποτ' ἄλλο· καὶ γὰρ Ηλέκτραν δοκῶ
Στείχειν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν πένθει λυγρῷ
Πρέπουσαν· ὦ Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον
Πατρὸς, γενοῦ δὲ σύμμαχος θέλων ἐμοί.
Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκ ποδῶν, ὡς ἂν σαφῶς
Μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή.

Αντιςροφικα.

ςροφὴ α.

Χο. Ιαλτὸς ἐκ δόμων ἔβην
Χοᾶς προπομπὸς ὀξύχειρι σὺν κόπτῳ.
Πρέπει παρηῒς φοίνισσα μυγμοῖς,
Ονυχος ἄλοκι νεοτόμῳ·
Δι' αἰῶνος διοιγμοῖσι βόσκεται κέαρ.
Λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων
Λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσι,
Πρόστερνοι στολμοὶ
Πέπλων ἀγελάστοις
Ξυμφοραῖς πεπληγμένων.

ἀντιςροφὴ α.

Τορὸς γὰρ φόβος ὀρθόθριξ,
Δόμων ὀνειρόμαντις, ἐξ ὕπνȣ κότον
Πνέων, ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα
Μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ,
Γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺ πιτνῶν.
Κριταὶ τῶνδ' ὀνειράτων
Θεόθεν ἔλακον ὑπέγγυοι
Μέμφεσθαι τοὺς γᾶς
Νέρθεν περιθύμως,
Τοῖς κτανοῦσί τ' ἐγκοτεῖν.

στροφὴ β.

Τοιάνδε χάριν ἄχαριν,
Ἀπότροπον κακῶν,
Ἰὼ γαῖα, γαῖα,
Μωμένα μιλλεῖ
Δύσθεος γυνά. Φοβοῦ-
μαι δ' ἔπος τόδε ἐκβάλλειν.
Τί γὰρ λυγρὸν πεσόντος αἵματος πέδῳ;
Ἰὼ πανοῖζυς ἑστία.
Ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων.
Ἀνήλιοι, βροτοστυγεῖς
Δνόφοι καλύπτουσι δόμους,
Δεσποτῶν θανάτοισι.

ἀντιστροφὴ β.

Σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάμαντον,
Ἀπόλεμον τὸ πρὶν,
Δι' ὤτων φρενός τε
Δαμίας περαῖνον,
Νῦν ἀφίσταται. φοβεῖ-
,,ται δέ τις· τὸ δ' εὐτυχεῖν
,,Τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε, καὶ θεοῦ πλέον.
,,Ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ δίκας
,,Ταχεῖα, τοῖς μὲν ἐν φάει,

,,Τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότε
,,Μένει, χρονίζοντ' ἄχη βρύει·
,,Τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ·

ςροφὴ γ.

,,Δι' ἅιμά τ' ἐκποθὲν ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ,
,,Τίτας φόνος πέπηγεν, ἐυ διαῤῥυδᾶν.
Διαλγὴς ἄτη διαφέρει τὸν αἴτιον
Παναρκέτας νόσου βρύειν·
Τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.
Οἴγοντι δ' οὔτι νυμφικῶν ἑδωλίων
Ακος. πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ
Βαίνοντες τὸν χαιρομυσῆ
Φόνον καθαίροντες ἰοῦσαν ἄτην.

ἀντιςροφὴ γ.

Εμοὶ δ' (ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν
Θεοὶ προσήνεγκαν· ἐκ γὰρ ὄικων
Πατρῴων δούλιον ἐσᾶγον αἶσαν)
Δίκαια καὶ μὴ δίκαια,
Πρέποντ' ἀρχαῖς βίε,
Βίᾳ φερομένων αἰνέσαι, πικρὸν φρενῶν
Στύγος κρατούσῃ. δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων
Ματαίοισι δεσποτᾶν
Τύχαις, κρυφαίοις πένθεσι παχνεμένη.

Ιαμ-

Ιαμβοι.

(Brumoyo Actus II.)

Ηλ. Δμωαὶ γυναῖκες, δωμάτων εὐθήμονες,
Ἐπεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ
Πομποὶ, γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι·
Τύμβῳ χέουσα τάσδε κηδείους χοὰς,
Πῶς εὔφρον' εἴπω; πῶς κατεύξωμαι πατρί;
Πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν
Γυναικὸς ἀνδρὶ, τῆς ἐμῆς μητρὸς πάρα;
Τῶνδ' οὐ πάρεστι θάρσος, οὐδ' ἔχω τί φῶ,
Χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός.
Ἢ τοῦτο φάσκω τοὔπος, ὡς νόμος βροτοῖς
Ἔστ', ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε
Στέφη, δόσιν τε τῶν κακῶν ἐπαξίαν;
Ἢ σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο
Πατὴρ, τάδ' ἐκχέουσα, γάποτον χύσιν,
Στείχω, καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας, πάλιν,
Δικοῦσα τεῦχος, ἀστρόφοισιν ὄμμασιν;
Τῆσδ' ἐστὲ βουλῆς, ὦ φίλαι, μεταίτιαι·
Κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν.
Μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας, φόβῳ τινός.
„Τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει,
„Καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός.

Λέγοις ἄν εἴ τι τῶνδ' ἔχοις ὑπέρτερον.
Χορ. Αἰδουμένη σοὶ, βωμὸν ὡς, τύμβον πατρὸς,
Λέξω (κελεύεις γὰρ) τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.
Ηλ. Λέγοις ἄν, ὥσπερ ᾐδέσω τάφον πατρός.
Χο. Φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν.
Ηλ. Τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω;
Χο. Πρῶτον μὲν αὑτὴν, χ' ὅστις Αἴγισθον στυγεῖ.
Ηλ. Ἐμοί τε καὶ σοί γ' ἄρ' ἐπεύξομαι τάδε;
Χο. Αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσ' ἤδη φράσαι·
Ηλ. Τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει;
Χο. Μέμνησ' Ὀρέστου, καὶ θυραῖός ἐσθ' ὅμως.
Ηλ. Εὖ τοῦτο, κἀφρένωσας οὐχ ἥκιστά με.
Χο. Τοῖς αἰτίοις νῦν, τοῦ φόνου μεμνημένη.
Ηλ. Τί φῶ; δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη·
Χο. Ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον' ἢ βροτῶν τινά.
Ηλ. Πότερα δικαστὴν, ἢ δικηφόρον λέγεις;
Χο. Ἁπλῶς τι φράζουσ', ὅστις ἀνταποκτενεῖ.
Ηλ. Καὶ ταῦτα μοῦ 'στιν εὐσεβῆ θεῶν πάρα;
Χο. Πῶς δ' οὔ; τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.
Ηλ. * Ἑρμῆ χθόνιε, κηρύξας ἐμοὶ,
Τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς
Εὐχὰς, πατρῴων δ' ὀμμάτων ἐπισκόπους,
Καὶ γαῖαν αὐτὴν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται,
Θρέψασά τ', αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει.

Κἀγὼ

Κἀγὼ χέουσα τάσδε χέρνιβας βροτοῖς,
Λέγω, καλοῦσα πατέρ', ἐποίκτειρόν τ' ἐμὲ,
Φίλον τ' Ὀρέστην, πῶς ἀνάξομεν δόμοις.
Πεπραγμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα
Πρὸς τῆς τεκούσης, ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο
Αἴγισθον, ὅσπερ σοῦ φόνου μεταίτιος.
Κἀγὼ μὲν ἀντίδουλος· ἐκ δὲ χρημάτων
Φεύγων Ορέστης ἐστὶν, οἱ δ' ὑπερκόπως
Εν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα.
Ελθεῖν δ' Ορέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ
Κατεύχομαί σοι. Καὶ σὺ κλῦθί μου, πάτερ·
Αὐτῇ τε μοὶ δὸς, σωφρονεστέραν πολὺ
Μητρὸς γενέσθαι, χεῖρά τ' εὐσεβεστέραν.
Ημῖν μὲν εὐχὰς τάσδε· τοῖς δ' ἐναντίοις
Λέγω φανῆναί σου, πάτερ, τιμάορον,
Καὶ τοὺς κτανόντας ἀντικατθανεῖν δίκην.
Ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς κακῆς ἀρᾶς,
Κείνοις λέγουσα τήνδε τὴν κακὴν ἀράν.
Ημῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω,
Σὺν θεοῖσι, καὶ γῇ, καὶ δίκῃ νικηφόρῳ.
Τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς·
Υμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος,
Παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας.

Σύση-

Σύϛημα

Χο. Ιετε δάκρυ καναχὲς ὀλόμενον
Ὀλομένῳ δεσπότᾳ,
Πρὸς ἔρυμα τόδε κακῶν, κεδνῶν
Τ' ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον,
Κεχυμένων χοᾶν. κλῦε δέ μοι, κλῦε,
Σέβας ὦ δέσποτα, ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.
Οτοτοτοτοτοτοτοτοῖ· ἰώ· τίς δορυ-
σθενὴς ἀνὴρ, ἀναλυτὴρ δόμων,
Σκύθης, τά τ' ἐν
χεροῖν παλίντον' ἐν ἔργῳ βέλη
'πιπάλλων Αρης,
Σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν βέλη;

Ιαμβοι.

Ηλ. Εχει μὲν ἤδη γαπότους χοὰς πατὴρ,
Κῆρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω.
Νέου δὲ μύθου τοῦδε κοινωνήσατε.
Χο. Λέγοις ἄν· ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.
Ηλ. Ορῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ.
Χο. Τίνος ποτ' ἀνδρὸς, ἢ βαθυζώνȣ κόρης;
Ηλ. Εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι.
Χο. Πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω;

Ηλ. Οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νιν.
Χο. Εχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί.
Ηλ. Καὶ μὴν ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος.
Χο. Ποίαις ἐθείραις; τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν·
Ηλ. Αὐταῖσιν ἡμῶν κάρτα προσφερὴς ἰδεῖν.
Χο. Μῶν οὖν Ορέστου κρύβδα δῶρον ἦ τόδε;
Ηλ. Μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται.
Χο. Καὶ πῶς ἐκεῖνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν;
Ηλ. Επεμψε χαίτην κουρίμην χάριν πατρί·
Χο. Οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε,
Εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί.
Ηλ. Κἀμοὶ προσέστη καρδίας κλυδώνιον
Χολῆς, ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει·
Εξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι
Σταγόνες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος,
Πλόκαμον ἰδούσῃ τόνδε· πῶς γὰρ ἐλπίσω
Αστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης;
Αλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο,
Εμὴ δὲ μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον
Φρόνημα παισὶ, δύσθεον πεπαμένη·
Εγὼ δ' ὅπως μὲν ἄντικρυς τάδ' αἰνέσω,
Εἶναι τόδ' ἀγλάϊσμά μοι τοῦ φιλτάτου
Βροτῶν Ορέστου· σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος.
Φεῦ. εἴθ' εἶχε φωνὴν ἔμφρον', ἀγγέλου δίκην,

Οπως δίφρουτις οὖσα μὴ κινυσσόμην·
Αλλ' ἦυ σαφηνῆ τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον,
Εἴπέρ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος,
Η ξυγγενὴς ὤν, ἦιχε συμπενθεῖν ἐμοὶ,
Αγαλμα τύμβου τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός·
Αλλ' ἐιδότας μὲν τοὺς θεοὺς καλούμεθα,
Οἵοισιν ἐν χειμῶσι, ναυτίλων δίκην,
Στροβούμεθ'· ἐι δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας,
Σμικροῦ γένοιτ' ἄν σπέρματος μέγας πυθμήν.
Καὶ μὴν στίβοι γε, δεύτερον τεκμήριον,
Ποδῶν ὅμοιοι, τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς.
Καὶ γὰρ δυ' ἐστὸν τῶδε περιγραφὰ ποδοῖν,
Αὐτοῦ τ' ἐκείνȣ, καὶ συνεμπόρȣ τινός.
Πτέρναι, τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρούμεναι
Εἰς ταυτὸ συμβαίνȣσι τοῖς ἐμοῖς ςίβοις.
Πάρεςι δ' ὠδὶς καὶ φρενῶν καταφθορά.

Ορ. Εὔχου τὰ λοιπὰ, τοῖς θεοῖς τελεσφόρȣς
Εὐχὰς ἐπαγγέλλȣσα, τυγχάνειν καλῶς.

Ηλ. Επεὶ τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ;

Ορ. Εἰς ὄψιν ἥκεις ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι.

Ηλ. Καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλȣμένη βροτῶν;

Ορ. Σύνοιδ' Ορέστην πολλά σ' ἐκπαγλȣμένην.

Ηλ. Καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων;

Ορ. Οδ' ἐιμί· μὴ μάτευ' ἐμοῦ μᾶλλον φίλον.

Ηλ. Αλλ᾽ ἦ δόλον τιν᾽ ὦ ξέν᾽, ἀμφί μοι πλέκεις.
Ορ. Αὐτὸς κατ᾽ ἀυτοῦ γ᾽ ἄρα μηχανοῤῥαφῶ.
Ηλ. Αλλ᾽ ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾷν θέλεις.
Ορ. Κἀν τοῖς ἐμοῖσιν, ἔιπερ ἔν γε τοῖσι σοῖς.
Ηλ. Ως ὄντ᾽ Ορέστην τάδε ἐγὼ σε προὐννέπω.
Ορ. Αὐτὸν μὲν νῦν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ,
Κουρὰν δ᾽ ἰδοῦσα τήνδε κηδέιȣ τριχὸς.
Ανεπτερώθης, κἀδόκεις ὁρᾷν ἐμὲ,
Ιχνοσκοποῦσά τ᾽ ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς.
Σαυτῆς ἀδελφοῦ συμμέτρȣ τῷ σῷ κάρᾳ
Σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός.
Ιδοὺ δ᾽ ὕφασμα τοῦτο, σῆς ἔργον χερός.
Σπάθης τε πληγάς· ἐις δὲ θηρίων γραφήν.
Ενδον γενοῦ, χαρᾷ δὲ μὴ ᾽κπλαγῇς φρένας·
Τοὺς φιλτάτȣς γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς.
Ηλ. Ω φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρὸς,
Δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου,
Αλκῇ πεποιθὼς δῶμ᾽ ἀνακτήσῃ πατρός.
Ω τερπνὸν ὄμμα τέσσαρας μοίρας ἔχον
Εμοί· προσαυδᾷν δ᾽ ἐσ᾽ ἀναγκαίως ἔχον
Πατέρος τέ καὶ τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει
Στέργηθρον· ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται·
Καὶ τῆς τυθέισης νηλεῶς ὁμοσπόρȣ·
Πιστὸς δ᾽ ἀδελφὸς ἦσθ᾽, ἐμοὶ σέβας φέρων·

Μόνον

Μόνον κράτος τε καὶ δίκη σὺν τῷ τρίτῳ
Πάντων μεγίστῳ Ζηνὶ συγγένοιτό μοι.
Ορ. Ζεῦ, Ζεῦ, θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενοῦ.
Ιδοῦ δὲ γένναν εὔνιν αἰετοῦ πατρὸς
Θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι
Δεινῆς ἐχίδνης· τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους
Νῆστις πιέζει λιμός· ὀυ γὰρ ἐντελὴς
Θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν·
Οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τ', Ηλέκτραν λέγω,
Ιδεῖν πάρεστί σοι, πατροστερῆ γόνον,
Αμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν ἀυτὴν δόμων.
Καὶ τοῦ θυτῆρος καὶ σε τιμῶντος μέγα
Πατρὸς νεοσσοὺς τούσδ' ἀποφθείρας, πόθεν
Εξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας;
Οὔτ' ἀιετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας, πάλιν
Πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' ἐυπειθῆ βροτοῖς.
Οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' ἀυανθεὶς πυθμὴν
Βωμοῖς ἀρήξει, βουθύτοις ἐν ἤμασι.
Κόμιζ', ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν
Δόμον, δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι.
Χο. Ω παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρὸς,
Σιγᾶθ'· ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα,
Γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγείλῃ τάδε
Πρὸς τοὺς κρατοῦντας· οὓς ἴδοιμ' ἐγώ ποτε

Θανόν-

Θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός.
Ορ. Οὔτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς
Χρησμὸς, κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾷν,
Κἀξορθιάζων πολλὰ, καὶ δυσχειμέρους
Ατας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος,
Εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους,
Τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων,
Αποχρῆμα τοῖσι ζημίαις ταυρούμενον,
Αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε
Τίσειν μ' ἔχοντα πολλὰ δυστερπῆ κακά.
Τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα
Βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε, τάσδε νῷν νόσους,
Σάρκων ἐπαμβατῆρας ἀγρίαις γνάθοις
Λιχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν·
Λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ·
Αλλας τε φωνεῖ προσβολὰς Εριννύων,
Εκ τῶν πατρῴων αἱμάτων τελουμένας.
Ορῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρῦν.
Τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος
Εκ προστροπαίων ἐν γένει πεπτωκότων,
Καὶ λύσσα, καὶ μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος
Κινεῖ, ταράσσει, καὶ διώκεται πόλεως
Χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας.
Καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος

Εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λίβος,
Βωμῶν τ' ἀπείργειν, οὐχ ὁρωμένην πατρὸς
Μῆνιν δέχεσθαι, οὔτε συλλύειν τινά.
Πάντων δ' ἄτιμον κἄφιλον θνήσκειν χρόνῳ,
Κακῶς ταριχευθέντα παμφθάρτῳ μόρῳ.
Τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι.
Κ' εἰ μὴ πέποιθα, τοὖργον ἐξεργαστέον·
Πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν συμπίπτουσιν ἵμεροι,
Θεοῦ τ' ἐφετμαὶ, καὶ πατρὸς πένθος μέγα,
Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία,
Τὸ μὴ πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν,
Τροίας ἀναστατῆρας εὐδόξῳ φρενὶ,
Δυοῖν γυναικοῖν ὧδ' ὑπηκόους πέλειν.
Θήλεια γὰρ φρήν· εἰ δὲ μὴ, τάχ' εἴσεται.

Αναπαιστοι.

Χο. Αλλ' ὦ μεγάλαι μοῖραι, Διόθεν
Τῇδε τελευτᾶν,
Η τὸ δίκαιον μεταβαίνει.
Αντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ
Γλῶσσα τελείσθω· τοὐφειλόμενον
Πράσσουσα δίκη μέγ' ἀϋτεῖ·
Αντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν

„Πλη-

„Πληγὴν τινέτω. δράσαντι παθεῖν,
„Τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.

Αντιστροφικα.

στροφή.

Ορ. Ω πάτερ, αἰνόπατερ, τί σοι
Φάμενος, ἢ τί ῥέξας
Τύχοιμ' ἂν, ἕκαθεν οὐρίσας,
Ενθα σ' ἔχουσιν εὐναὶ,
Σκότῳ φάος ἰσόμοιρον;
Χάριτες δ' ὁμοίως
Κέκληνται γόος εὐκλεὴς
Προσθοδόμοις Ατρείδαις.

Ἴαμβοι.

Χο. „Τέκνον, φρόνημα τοῦ
„Θανόντος οὐ δαμάζει
„Πυρὸς ἡ μαλερὰ γνάθος,
„Φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς.
„Οτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων,
„Αναφαίνεται δ' ὁ βλάπτων.
„Πατέρων τε καὶ τεκόντων
„Γόος ἔνδικος ματεύει
„Τὸ πᾶν, ἀμφιλαφὴς ταραχθείς.

ἀντιστροφή.

ΗΛ. Κλῦθι νῦν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει
Πολυδάκρυτα πένθη.
Δίπαις τοῖς ἐπιτυμβ δίοις
Θρῆνος ἀναστενάζει.
Τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται,
Φυγάδας θ' ὁμοίως.
Τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν;
Οὐκ ἀτρίακτος ἄτα.

Αναπαιστοι.

Χο. Αλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρῄζων
Θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους·
Αντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων,
Παίων μελάθροις ἐν βασιλείοις
Νεοκρᾶτα φίλον γε κομίζοι.

Μονοστροφικα.

ΗΛ. Εἰ γὰρ ὑπ' Ιλίῳ
Πρός τινος Λυκίων, πάτερ,
Δορίτμητος κατεναρίσθης,
Λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισι,
Τέκνων τε κελεύθοις

Επι-

Επιςρεπτὸν αἰῶνα κτίσσας,
Πολύχωστον ἂν εἶχες
Τάφον διαποντίȣ γᾶς
Δώμασιν εὐφόρητον,
Φίλος φίλοισι τοῖς
Ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι,
Κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων,
Σεμνότιμος ἀνάκτωρ,
Πρόπολός τε τῶν μεγίστων
Χθονίων ἐκεῖ τυράννων.
Βασιλεὺς γὰρ ἦς ὄφρα ἔζης,
Μόριμον λάχος πιμπλάντων,
Χεροῖν, πεισίμβροτόν τε βάκτρον.
Μηδ᾽ ὑπὸ Τρωΐας
Τείχεσσι φθίμενος, πάτερ,
Μετ᾽ ἄλλων δορικμῆτι λαῷ
Παρὰ Σκαμάνδρȣ πόρον τέθαψαι.
Πάρος δ᾽, οἱ κτανόντες
Νὶν, οὕτως δαμῆναι,
Θανατηφόρον αἶσαν
Πρόσσω τινὰ πυνθάνεσθαι
Τῶνδε πόνων ἄπειρον.

Αναπαιστοι.

Χο. Ταῦτα μὲν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,
Μεγάλης δὲ τύχης καὶ ὑπερβορέε
Μείζονα φωνεῖς· δύνασαι γάρ.
Αλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαραίνης
Δοῦπος ἱκνεῖται· τῶν μὲν ἀρωγαὶ
Κατὰ γῆς ἤδη· τῶν δὲ κρατούντων
Χέρες οὐχ᾽ ὅσιαι στυγερῶν τούτων·
Παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.

Μονοστροφικα.

Ηλ. Τοῦτο διαμπερὲς ὥς ἵκετο ἅτε περ βέλος.
Χο. Ζεῦ, Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων
Υςερόποινον ἄταν
Βροτῶν τλήμονι καὶ πανούργῳ
Χειρὶ, (τοκεῦσι δ᾽ ὅμως τελεῖται)
Εφυμνῆσαι γένοιτό μοι
Πευκήεντ᾽ ὀλολυγμὸν
Ανδρὸς θεινομένε,
Γυναικός τ᾽ ὀλλυμένας.
Τί γὰρ κεύθω φρενός;
Θεῖον ἔμπας ποτᾶται·
Πάροιθεν δὲ πρῴρας,

Δρι-

Δριμείας τε καρδίας,
Θυμὸς, ἔγκοτον σύγος.
Καὶ πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς
Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι;
Φεῦ, φεῦ, κάρανα δαΐξας,
Πιστὰ γένοιτο χώρα.
Δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ.
Κλῦτε δὲ τὰ χθονίων τετιμέναι.

Αναπαιστοι.

Αλλὰ νόμος μὲν, φονίας σταγόνας
Χυμένας ἐς πέδον, ἄλλο προσαιτεῖν
Αἷμα. βοᾷ γὰρ λοιγὸν ἐριννὺς
Παρὰ τῶν προτέρων φθιμένων ἄτην
Ετέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ.

Μονοστροφικα.

Ποῖ, ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες;
Ιδετε πολυκρατεῖς ἀραὶ φθιμένων,
Ιδεσθ' Ατρειδᾶν τὰ λοιπ' ἀμηχάνως
Εχοντα, καὶ δωμάτων
Ατιμα. πᾶ τίς τράποιτ' ἄν, ὦ Ζεῦ;
ΗΛ. Πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ,
Τόνδε κλύουσαν οἶκτον.

Καὶ τότε μὲν δύσελπις,
Σπλάγχνα δέ μου κελαινοῦται
Πρὸς ἔπος κλυούσῃ.
Οταν δ' αὖτ' ἐπαλκὲς
Θρασέ', ἀπέστασεν ἄχος,
Πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς.
Τί δ' ἄν εἰπόντες τύχοιμεν ἄν; ἤ τά περ
Πάθομεν ἄχθεα πρός γε τῶν τεκομένων;
Πάρεστι σαίνειν, τὰ δ' οὔτι θέλγεται.
Λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων,
Ασαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.
Εκοψε κομμὸν Αρειον, εἴτε Κισσίας
Νόμοισι πολεμιστρίας,
Απριγκτοι πληκτά. πολύπλαγκτα δ' ἦν ἰδεῖν,
Επασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα·
Ανωθεν ἀνέκαθεν κτύπῳ δ' ἐπιῤῥοθεῖ
Κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα.
Ιὼ, ἰὼ, δαΐα
Πάντολμε μῆτερ, δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς
Ανευ πολιτᾶν ἄνα-
κτ', ἄνευ δὲ πενθημάτων
Ετλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.
Ορ. Τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἴμοι.
Πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἄρα τίσει,

Εκατι

Εκατι μὲν δαιμόνων,
Εκατι δ' ἀμᾶν χερῶν.
Επειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν.

Ηλ. Εμασχαλίσθης δέ θ', ὡς τόδ' ἴδυ,
Επρασσε δ' ἅπερ νιν, ὧδε θάπτει·
Μόρον κτεῖναι μωμένα
Αφερτον αἰῶνι σῷ.
Κλύεις πατρῴϊυς δυσατίμυς,
Λέγεις πατρῷϊον μόρον.
Εγὼ δ' ἀπεστάτυν
Ατιμος, οὐδὲν ἀξία.
Μυχοῦ δ' ἄφερκτος πολυσίνυ κυνὸς δίκαν,
Ετοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη,
Χαίρυσα πολύδακρυν γόον κεκρυμμένα.
Τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶ
Γράφυ, δι' ὤτων δὲ συν-
τέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάσει.
Τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει·
Τὰ δ' αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν.
Πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν.
Σέ τοι λέγω, ξυγγενοῦ, πάτερ, φίλοισι.
Εγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα·
Στάσις δὲ πάγκοινος ὧδ' ἐπιῤῥοθεῖ,
Ακουσον ἐς φάος μολὼν,

Ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς.
Αρης Αρει ξυμβάλλει, δίκα δίκᾳ.
Ἰὼ θεοὶ, κραίνετ' ἐνδίκως·
Τρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσαν εὐγμάτων.
Τὸ μόρσιμον μένει πάλαι,
Εὐχομένοις δ' ἂν ἔλθοι.
Ἰὼ πόνος ἐγγενὴς,
Καὶ παράμουσος ἄτης
Αἱματόεσσα πλαγά.
Ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη·
Ἰὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος
Δώμασιν ἔμμοτον.
Τῶν δ' ἑκὰς οὐδ' ἀπ' ἄλλων
Εκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν
Αἰῶν' ἀναιρεῖν, αἱματηρᾶν
Θεῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος.

Αναπαιστοι.

Αλλὰ κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι,
Τῆσδε κατευχῆς, πέμπετ' ἀρωγὴν
Παισὶ προφρόνως ἐπὶ νίκην.

Ιαμβοι.

Ορ. Πάτερ, τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανὼν,
Αἰτουμένῳ μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων.

Ηλ. Κἀγὼ, πάτερ, τοιάνδε σου χρείαν ἔχω,
Φυγεῖν, μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον.
Οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν
Κτιζοίατ'· εἰ δὲ μὴ, παρ' ευδείπνοις ἔσῃ
Ατιμος ἐν πυροῖσι κνισσωτοῖς χθονός.
Κἀγὼ χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας
Οἴσω πατρῴων ἐκ δόμων γαμηλίες·
Πάντων δὲ πρῶτον τόνδε πρεσβεύσω τάφον.
Ορ. Ω γαῖ', ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην.
Ηλ. Ω Περσέφασσα, δὸς δέ τ' εὔμορφον κράτος.
Ορ. Μέμνησο λϐτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ.
Ηλ. Μέμνησο δ'ἀμφίβληστρον ᾧ σ' ἐκαίνισαν.
Ορ. Πέδαις δ' ἀχαλκεύτοις ἐθηρεύθης, πάτερ·
Ηλ. Αἰσχρῶς τε βϐλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν.
Ορ. Αρ' ἐξεγείρῃ τοῖσδ' ὀνείδεσιν, πάτερ;
Ηλ. Αρ' ὀρθὸν αἴρεις φίλτατον τὸ σὸν κάρα;
Ητοι δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις·
Η τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν,
Εἴπερ κρατηθείς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις.
Καὶ τῆσδ' ἄκϐσον λοισθίϐ βοῆς, πάτερ,
Ιδὼν νεοσσοὺς τούσδ' ἐφημένϐς τάφῳ·
Οἴκτειρε θῆλυν, ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόνον.
Καὶ μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε·
Οὕτω γὰρ, ὂυ τέθνηκας, οὐδέ περ θανών.

»Παῖδες

,,Παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι
,,Θανόντι· φελλοὶ δ' ὡς ἄγουσι δίκτυον,
,,Τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σώζοντες λίνον.
Ακου', ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἐστ' ὀδύρματα.
Αὐτὸς δὲ σώζῃ τόνδε τιμήσας λόγον·
Καὶ μὴν ἀμόμφητον δέ τινα τὸν λόγον,
Τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης.
Τὰ δ' ἄλλ', ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενὶ,
Ερδοις ἂν ἤδη, δαίμονος πειρώμενος.
Ορ. Εσται· πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου,
Πόθεν χοὰς ἔπεμψεν, ἐκ τίνος λόγου
Μεθύστερον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος.
Θανοῦντι δ', ου φρονοῦντι, δειλαία χάρις
Επέμπετ'· οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τάδε
Τὰ δῶρα, μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας.
Τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος
Ενὸς, μάτην ὁ μόχθος· ὧδ' ἔχει λόγος.
Θέλοντι δ', εἴπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε.
Χο. Οἶδ', ὦ τέκνον, παρῆν γάρ· ἔκ τ' ὀνειράτων
Καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη
Χοὰς ἔπεμψε τάσδε δύσθεος γυνή·
Ορ. Η καὶ πέπυσθε τοὔναρ, ὥστ' ὀρθῶς φράσαι;
Χο. Τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν, ὡς αὐτὴ λέγει.
Ορ. Καὶ πῆ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος;

Χο.

Χο. Εν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμίσαι δίκην
Τινὸς βορᾶς χρῄζοντα, νεογενὲς δάκος·
Αὐτὴ προσέσχε μαζὸν ἐν τ᾽ ὀνείρατι.
Ορ. Καὶ πῶς ἄτρωτον οὐκ ἄρ᾽ ἦν ὑπὸ στυγός;
Χο. Ωστ᾽ ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι.
Ορ. Οὔτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πέλει.
Χο. Η δ᾽ ἐξ ὕπνȣ κέκραγεν ἐπτοημένη.
Πολλοὶ δ᾽ ἀνῆλθον, ἐκτυφλωθέντες σκότῳ,
Λαμπτῆρες ἐν δόμοισι δεσποίνης χάριν.
Πέμπει τ᾽ ἔπειτα τάσδε κηδείȣς χοὰς,
Ακος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων.
Ορ. Αλλ᾽ εὔχομαι γῇ τῇδε, καὶ πατρὸς τάφῳ,
Τοὔνειρον εἶναι τοῦτ᾽ ἐμοὶ τελεσφόρον.
Κρίνω δέ τοι νὶν ὥστε συγκόλλως ἔχειν.
Εἰ γὰρ τὸν αὐτὸν χῶρον ἐκλείπων ἐμοὶ,
Οφις τε πᾶσιν σπαργάνοις ὡπλίζετο,
Καὶ μασθὸν ἀμφέχασκ᾽ ἐμὸν θρεπτήριον,
Θρόμβῳ δ᾽ ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα·
Η δ᾽ ἀμφιταρβὴς τῷδ᾽ ἐπῴμωξεν πάθει.
Δεῖ τοι νὶν, ὡς ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας,
Θανεῖν βιαίως· ἐκδρακοντωθεὶς δ᾽ ἐγὼ
Κτενῶ νιν, ὡς τοὔνειρον ἐννέπει τόδε.
Τερασκόπον δὲ τῶνδέ σ᾽ αἱροῦμαι πέρι.
Χο. Γένοιτο δ᾽ οὕτως. τἄλλα δ᾽ ἐξηγοῦ φίλοις.

Τοὺς

Τοὺς δ' ἕν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μήτι δρᾷν, λέγων.
Ορ. Απλοῦς ὁ μῦθος· τήνδε μὲν σίχειν ἔσω·
Αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς·
Ως ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον,
Δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταυτῷ βρόχῳ
Θανόντες, ᾗ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν,
Αναξ Απόλλων, μάντις ἀψευδὴς, τὸ πρίν.
Ξένῳ γὰρ εἰκὼς, παντελῆ σάγην ἔχων,
Ηξω σὺν ἀνδρὶ τῷδ' ἐφ' ἑρκείους πύλας
Πυλάδῃ, ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων.
Αμφω δὲ φωνὴν ἥσομεν Παρνησσίδα
Γλώσσης ἀϋτὴν Φωκίδος μιμουμένω.
Καὶ δὴ θυρωρῶν οὔτις ἂν φαιδρᾷ φρενὶ
Δέξαιτ', ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς.
Μενοῦμεν οὕτως, ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ
Δόμοις παραστείχοντα, καὶ τάδ' ἐννέπειν.
Τί δὴ πύλησι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε,
Αἴγισθος εἴπερ οἶδεν ἔνδημος παρών;
Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βηλὸν ἕρκειον πυλῶν,
Κἀκεῖνον ἐν θρόνοισιν εὑρήσω πατρὸς,
Η καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα
Ερεῖ, σάφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ,
Πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν, Ποδαπὸς ὁ ξένος; νεκρὸν
Θήσω, ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι.

Φόνȣ δ' ἐριννὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη
Ακρατον αἷμα πίεται τρίτην πόσιν.
Σὺ δ' οὖν, σὺ μὲν φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς,
Οπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε.
Υμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν,
Σιγᾷν θ' ὅπȣ δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια.
Τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω,
Ξιφηφόρȣς ἀγῶνας ὀρθώσαντί μοι.

Αντιςροφικα.

ςροφὴ α.

Χο. Πολλὰ μέν γ' ἀὴρ τρέφει
Δεινὰ καὶ δειμάτων ἄχη,
Πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων
Ανταίων βροτοῖσι
Πλάθȣσι, βλαςοῦσι καὶ πεδαίχμιοι
Λαμπάδες πεδάμαροι,
Πτῆνά τε καὶ πεδοβά-
μονα, κἀνεμοέντων
Αἰγίδων φράσαι κότον.

ἀντιςροφὴ α.

Αλλ' ὑπέρτολμον ἀν-
δρὸς φρόνημα τίς λέγοι,

Καὶ

Καὶ γυναικῶν φρεσὶν τλημόνων,
Καὶ παντόλμους
Ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν,
Ξυζύγους δ' ὁμαυλίας;
Θηλυκρατὴς ἀπέρω-
τος ἔρως παρανικᾷ
Κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.

στροφὴ β.

Ἴστω δ', ὅστις οὐχ ὑποπτέροις
Φροντίσιν δαεὶς,
Τὰν ἁ παιδολύμας
Τάλαινα Θεστιὰς μήσατο
Πυρδαῆ τινα πρόνοιαν,
Κ' αἴθουσα παιδὸς δαφοινὸν
Δαλὸν ἥλικ', ἐπεὶ μολὼν
Ματρόθεν κελάδησε,
Σύμμετρόν τε διὰ βίου
Μοιρόκραντον ἐς ἦμαρ.

ἀντιστροφὴ β.

Ἀλλὰ δή τιν' ἐν λόγοις στυγεῖν
Φοινίαν Σκύλλαν,
Ἅτ' ἐχθρῶν ὕπαι,
Φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον, Κρητικοῖς

Χρυσεοδμήτοισιν ὅρμοις
Πειθήσασα, δώροισι Μίνω,
Νίσον ἀθανάτας τριχὸς
Νοσφίσασ᾽ ἀπροβούλως
Πνέονθ᾽ ἁ κυνόφρων ὕπνῳ.
Κιχάνει δέ μιν Ερμῆς.

ςροφὴ γ.

Επεὶ δ᾽ ἐπεμνήσαμεν ἀμειλίχων
Πόνων, ἀκαίρως δὲ, δυσφιλὲς γαμή-
λευμ᾽, ἀπεύχετον δόμοις,
Γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν
Επ᾽ ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ,
Επ᾽ ἀνδρὶ δηΐοις ἐπικότω σέβας·
Τίων δ᾽ ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων
Γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν·

ἀντιςροφὴ γ.

Κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον
Λόγῳ· γοᾶται δὲ δήπουθεν κατά-
πτυςον· εἴκασε δέ τις
Τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασι.
Θεοςυγήτῳ δ᾽ ἄχει
Βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος.

Σέβει γὰρ οὔτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς.
Τί τῶνδ' οὐκ ἐνδίκως ἀγείρω;

στροφὴ δ.

Τὸ δ' ἄγχι πλευμόνων ξίφος
Διανταίαν ὀξυπευκὲς οὖται
Διὰ δίκας.
Τὸ μὴ θέμις γὰρ, οὐ
Λὰξ πέδον πατούμενον.
Τὸ πᾶν Διὸς
Σέβας παρεκβάντες ἀθεμίστως.

ἀντιστροφὴ δ.

Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν.
Προσχαλκεύει δ' αἶσα φασγανουργός·
Τέκνον δ' ἐπεισ-
φέρει δώμασι,
Αἱμάτων παλαιτέρων.
Τίνει μῦσος
Χρόνῳ κλυτὴ βυσσόφρων ἐριννύς.

Ιαμβοι.

(Brumoyo Actus III.)

Ορ. Παῖ, παῖ, θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον.
Τίς ἔνδον; ὦ παῖ, παῖ, μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις;
Τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ,
Εἴπερ φιλόξενός ἐστιν Αἰγίσθου βία.
Οἰ. Εἶεν, ἀκούω· ποδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν;
Ορ. Αγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων,
Πρὸς οὕσπερ ἥκω καὶ φέρω καινοὺς λόγους.
Τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται
Σκοτεινὸν, ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι
Αγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων.
Εξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος
Γυνὴ, τόπαρχος· ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον.
Αἰδὼς γὰρ ἐν λεχθεῖσιν οὐκ ἐπαργέμους
Λόγους τίθησιν· εἶπε θαρσήσας ἀνὴρ
Πρὸς ἄνδρα, κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ.
Κλ. Ξένοι, λέγοιτ' ἂν εἴτι δεῖ. πάρεστι γὰρ
Οποῖάπερ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα,
Καὶ θερμὰ λουτρὰ, καὶ πόνων θελκτήρια,
Στρωμνὴ, δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία.
Εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον,
Ανδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον, οἷς κοινώσομεν.

Ορ. Ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ φωκέων·
Στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκείᾳ σάγῃ
Ες Αργος, ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας,
Αγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνὴρ
(Εξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδὸν,
Στρόφιος ὁ φωκεύς. πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ)
Επείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Αργος κίεις,
Πρὸς τοὺς τεκόντας, πανδίκως μεμνημένος,
Τεθνεῶτ' Ορέστην εἰπὲ, μηδαμῶς λάθῃ.
Εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων,
Εἴτ' οὖν μέτοικον, εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον,
Θάπτειν, ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν.
Νῦν γὰρ λέβητος χαλκέου πλευρώματα
Σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου.
Τοσαῦτ' ἀκούσας, εἶπον. εἰ δὲ τυγχάνω
Τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων,
Οὐκ οἶδα, τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἰδέναι.
Ηλ. Οἴ 'γὼ, κατ' ἄκρας ἐνθάδ' ὡς πορθούμεθα.
Ω δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων ἀρὰ,
Ως πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα,
Τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρεμένη,
Φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν πανάθλίαν.
Καὶ νῦν Ορέστης (ἦν γὰρ εὐβούλως ἔχων)
Εξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα,

Νῦν

Νῦν δ' ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς
Ιατρὸς ἐλπὶς ἦν, παροῦσαν ἐγγράφει.

Ορ. Εγὼ μὲν οὖν ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσι
Κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον
Γνωτὸς γενέϑαι, καὶ ξενωθῆναι· τί γὰρ
Ξένυ ξένοισίν ἐϛιν εὐμενέστερον;
Πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσὶ
Τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις,
Καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον.

Κλ. Οὔτοι κυρήσεις μεῖον ἀξίως σέθεν,
Οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος.
Αλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν.
Αλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένυς
Μακρᾶς κελεύθου, τυγχάνειν τὰ πρόσφορα.
Αγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένυς δόμων,
Οπισθόπυς δὲ τούσδε καὶ ξυνεμπόρυς·
Κἀκεῖ κυρούντων δώμασιν τὰ πρόσφορα.
Αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε.
Ημεῖς δὲ ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων
Κοινώσομέν τε, κ' οὐ σπανίζοντες φίλων
Βυλευσόμεσθα τῆσδε συμφορᾶς πέρι.

Αναπαιστοι.

Χο. Εἶεν, φίλαι δμωΐδες οἴκων,
Πότε δὴ ςομάτων
Δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ορέςῃ.
Ω πότνια χθὼν, καὶ πότνι' ἀκτὴ
Χώματος, ἣ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ
Σώματι κεῖσαι τῷ βασιλείῳ,
Νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον·
Νῦν γὰρ ἀκμάζει πειθὼ δολία
Ξυγκαταβῆναι, χθόνιον δ' Ερμῆν
Καὶ τὸν νύχιον τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι
Ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.

Ιαμβοι.

Οἰ. Εοικεν ἀνὴρ ὁ ξένος τεύχειν κακὸν,
Τροφὸν δ' Ορέστου τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην.
Ποῖ δὴ πατεῖς, Γείλισσα, δωμάτων πύλας;
Λύπη δ' ἄμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος.
Τρ. Αἴγισθον, ἡ κρατοῦσα τὺς ξένυς, καλεῖν
Οπως τάχιστ' ἄνωγεν, ὡς σαφέστερον
Ανὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν
Ελθὼν πύθηται τήνδε. πρὸς μὲν οἰκέτας
Θέτο σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων,
Κεύθουσ' ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις. καλῶς

Κείνῃ,

Κείνη, δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει,
Φήμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς.
Η δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον,
Εὖτ' ἂν πύθηται μῦθον. ὦ τάλαιν' ἐγώ.
Ως μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα,
Αλγη δύσοιστα τοῖσδ' ἐν Ατρέως δόμοις
Τυχόντ', ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα.
Αλλ' οὔτι πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην.
Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά·
Φίλον δ' Ορέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβὴν,
Ον ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη,
Καὶ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων,
Καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ
Τλάσῃ. τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ, ὡσπερεὶ βοτὸν,
Τρέφειν ἀνάγκη (πῶς γὰρ οὔ;) τρόπῳ φρενός·
Οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις,
Η λιμὸς, ἢ δίψη τὶς, ἢ λιψουρία
Εχει· νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων
Τούτων πρόμαντις οὖσα. πολλὰ δ' οἴομαι,
Ψευσθεῖσα παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια,
Γναφεὺς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος.
Εγὼ διπλᾶς δὲ τάσδε χειρωναξίας
Εχουσ', Ορέστην ἐξεδεξάμην πατρί.
Τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι.

Στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον
Οἴκων, θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων.
Χο. Πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον;
Τρ. Η πῶς; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.
Χο. Εἰ ξὺν λοχίταις, εἴτε καὶ μονοστιβῆ;
Τρ. Αγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάονας.
Χο. Μὴ νῦν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότου στύγει.
Αλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλύῃ,
Ανωχθ' ὅσον τάχιστα γαθούσῃ φρενί.
Εν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθώσῃ φρενί.
Τρ. Αλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις.
Χο. Αλλ' εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ.
Τρ. Καὶ πῶς; Ορέστης ἐλπὶς οἴχεται δόμων.
Χο. Οὔπω· κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε.
Τρ. Τί φῄς; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα;
Χο. Αγγελλ' ἰοῦσα, πρᾶσσε τἀπεσταλμένα.
Μέλει θεοῖσιν ὧνπερ ἂν μέλη πέρι.
Τρ. Αλλ' εἶμι καὶ τοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις.
Γένοιτο δ' ὡς ἄριστα σὺν θεῶν δόσει.

Αντιστροφικα.

στροφή.

Χο. Νῦν παραιτουμένῃ μοι, πάτερ
Ζεῦ θεῶν ὀλυμπίων,

Δὸς

Δὸς τύχας, τυχεῖν δέ μοι κυρίως
Τὰ σώφροσιν εὖ μαιομένοις ἰδεῖν
Διαδικάσαι πᾶν ἔπος.
Ελακον, Ζεῦ· σὺ δέ νιν φυλάσσοις.
Ε ἒ πρὸ δὲ δὴχθρῶν
Τῶν ἔσω μελάθρων, ὦ Ζεῦ, θές.
Επεί μιν μέγαν ἄρας,
Δίδυμα καὶ τριπλᾶ
Παλίμποινα θέλων ἀμείψει.

ἀντιστροφή.

Ισθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὔ-
νιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι
Πημάτων, ἐν δρόμῳ, προστιθεὶς
Μέτρον. τίς ἂν σωζόμενον ῥυθμὸν
Τοῦτ' ἰδεῖν δάπεδον,
Ανομένων πημάτων ὄρεγμα;
Οἵ τ' ἔσωθε δωμάτων
Πλουταγαθῆ μυχὸν νομίζετε,
Κλύετε, σύμφρονες θεοί.
Αγετε, τῶν πάλαι πεπραγμένων
Λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις.

Μονοστροφικα.

Γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι,
Τόδε καλῶς κτάμενον· ὦ

Μέγα ναίων στόμιον, εὖ
Δὸς ἀνιδεῖν δόμον ἀνδρὸς,
Καὶ νιν ἐλευθερίως
Λαμπρῶς τ' ἰδεῖν φιλίοις
Ομμασι δνοφερᾶς
Καλύπτρας. ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως
Παῖς ὁ Μαίας ἐπιφορώτατος
Πρᾶξιν οὐρίαν θέλων.
Πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ χρηΐζων,
Κρυπτά. ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων,
Νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει,
Καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος.
Καὶ τότε δὴ πλοῦτον
Δωμάτων λυτήριον,
Θῆλυν οὐριοστάταν
Ομοῦ κρεκτὸν γοή-
των νόμον μεθήσομεν
Πόλει· τὰ δ' εὖ,
Εμὸν, ἐμὸν κέρδος ἀέξεται τόδε.
Ατα δ' ἀποστατεῖ φίλων.
Σὺ δὲ θαρσῶν, ὅταν ἥκῃ
Μέρος ἔργων,
Επαΰσας πατρὸς ἔργῳ,
Θροούσᾳ

Πρὸς

Πρὸς σὲ, τέκνον, πατρὸς αὐδὰν,
Καὶ περαίνων ἐπίμομφον ἄταν,
Περσέως τε ἐν φρεσὶ
Καρδίαν σχέθων,
Τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοισιν,
Τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσσων
Χάριτος ὀργὰς λυπρὰς, ἔνδοθεν
Φοινίαν ἄταν τιθεὶς,
Τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρου.

Ιαμβοι.

(Brumoyo Actus IIII.)

Αἰ. Ηκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος·
Νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς
Ξένους μολόντας οὐδαμῶς ἐφίμερον,
Μόρον δ' Ὀρέστου. καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις
Γένοιτ' ἂν ἄχθος δειματοσταγὲς φόνῳ
Τῷ πρόσθεν ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ.
Πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω;
Η πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι
Πεδάρσιοι θρώσκουσι, θνήσκοντες μάτην;
Τί τῶνδ' ἂν εἴποις ὥστε δηλῶσαι φρενί;
Αγγ. Ηκούσαμεν μὲν, πυνθάνου δὲ τῶν ξένων

Εσω παρελθών. οὐδὲν ἀγγέλων σθένος,
Ως αὐτὸς αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι.
Αἰ. Ιδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ θέλω τὸν ἄγγελον,
Εἴτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρὼν,
Εἴτ' ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών.
Οὔτοι φρένα κλέψειαν ὠμματωμένην.

Αναπαιστοι.

Χο. Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω, πόθεν ἄρξωμαι,
Τάδ' ἐπευχομένη, κἀπιθοάζουσ',
Υπὸ δ' εὐνοίας
Πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι;
Νῦν γὰρ μέλλουσι μιανθεῖσαι
Πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκτων,
Η πάνυ θήσειν Αγαμεμνονίων
Οἴκων ὄλεθρον διὰ παντὸς,
Η πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
Δαΐων, ἀρχάς τε πολισσονόμους.
Εξει πατέρων μέγαν ὄλβον.
Τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος
Δισσοῖς μέλλει θείοις Ορέστης
Αψειν. εἴη δ' ἐπὶ νίκῃ.
Αἰ. Ε, ἒ ὀτοτοτοῖ.

Χο.

Χο. Εα, ἔα μάλα·
Πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται δόμοις;

Ιαμβοι.

Αποσταθῶμεν πράγματος τελȣμένȣ·
Οπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀναίτιαι κακῶν
Εἶναι. μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος.
Οἰ. Οἴμοι πὰν, οἴμοι δεσπότȣ τελȣμένȣ,
Οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.
Αἴγισθος οὐκ ἔτ' ἐστίν. ἀλλ' ἀνοίξατε
Οπως τάχιστα, καὶ γυναικείας πύλας
Μοχλοῖς χαλᾶτε· καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ,
Οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ· τί γάρ;
Ιοὺ, ἰού. κωφοῖς ἀΰτῶ, καὶ καθεύδουσιν μάτην
Ακραντα βάζω. ποῖ Κλυταιμνήστρα; τί δρᾷ;
Εοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας
Αὐχὴν πεσεῖσθαι πρὸς δίκην πεπληγμένης.
Κλ. Τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τίνα βοὴν ἵστης δόμοις;
Οἰ. Τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λόγῳ.
Κλ. Οἲ 'γώ. ξυνῆκα τοὔπος ἐξ αἰνιγμάτων.
Δόλοις ὀλούμεθ' ὥσπερ οὖν ἐκτείναμεν.
Δοίη τις ἀνδρόκμητα πέλεκυν ὡς τάχος·
Εἰδῶμεν εἰ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα.
Ενταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ.

Ορ.

Ορ. Σὲ καὶ ματεύω· τῷδε δ' ἀρκούντως ἔχει.
Κλ. Οἴ 'γώ. τέθνηκας φίλτατ' Αἰγίσθου βία.
Ορ. Φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοὶ γὰρ ἐν ταυτῷ τάφῳ
Κείσῃ. θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῷς ποτέ.
Κλ. Επίσχες, ὦ παῖ, τόνδε δ' αἴδεσαι τέκνον
Μαστὸν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα,
Οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.
Ορ. Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν;
Πυ. Ποῦ δαὶ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα
Τὰ πυθόχρηστα; πιστὰ δ' εὐορκώματα;
Απαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον.
Ορ. Κρίνω σὲ νικᾷν, καὶ παραινεῖς μοι καλῶς.
Επου, πρὸς αὐτὸν τόνδε σὲ σφάξαι θέλω.
Καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός·
Τούτῳ θανοῦσα συγκάθευδ'· ἐπεὶ φιλεῖς
Τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν, στυγεῖς.
Κλ. Εγώ σ' ἔθρεψα, νῦν δὲ γηράναι θέλω.
Ορ. Πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί;
Κλ. Η μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία.
Ορ. Καὶ τόνδε τοίνυν μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον.
Κλ. Οὐδὲν σεβίζῃ γενεθλίους ἀρὰς, τέκνον;
Ορ. Τεκοῦσα γάρ μ' ἔῤῥιψας ἐς τὸ δυστυχές.
Κλ. Οὔτοι σ' ἀπέῤῥιψ' εἰς δόμους δορυξένους;
Ορ. Διχῶς ἐπράθην, ὢν ἐλευθέρου πατρός.

Κλ.

Κλ. Ποῦ δῆθ' ὁ τίμος ὅντιν' ἀντεδεξάμην;

Ορ. Αἰσχύνομαί σοι τοῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς.

Κλ. Μὴ, 'λλ' εἶφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας.

Ορ. Μὴ λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη.

Κλ. Αλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι, τέκνον.

Ορ. Τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω.

Κλ. Κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα.

Ορ. Σύ τοι σεαυτὴν, οὐκ ἐγὼ, κατακτενεῖς.

Κλ. Ορα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότυς κύνας.

Ορ. Τὰς τοῦ πατρὸς δὲ πῶς φύγω, παρεὶς τάδε;

Κλ. Εοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην.

Ορ. Πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδε σ' ὁρίζει μόρον.

Κλ. Οἴ 'γὼ τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην.
Η κάρτα μάντις οὐ 'ξ ὀνειράτων φόβος.

Ορ. Κάνες γ' ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε.

Χο. Στένωμεν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν.
Επεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε
Τλήμων Ορέστης, τοῦθ' ὅμως αἱρούμεθα,
Οφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν.

Επῳδικα.

στροφή.

Εμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ,
Βαρύδικος ποινά.

Εμολε

Εμολε δ' ἐς δόμον τὸν Αγαμέμνονος
Διπλοῦς λέων, διπλοῦς Αρης.
Ελακε δ' ἐς τὸ πᾶν
Ο πυθοχρήστας φυγάς.
Θεόθεν δὲ φραδαῖσιν ὡρμημένος
Επολολυξάτω δεσποσύνων δόμων,
Αναφυγὰς κακῶν, καὶ κτεάνων τριβὰς,
Υπὸ δυοῖν μιαστόροιν,
Δυσοίμου τύχας.

ἀντιστροφή.

Εμολε δ' ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας,
Δολιόφρων ποινά.
Εθιγε δὲ μάχᾳ χερὸς ἐτήτυμος
Διὸς κούρα· δίκαν δέ νιν
Προσαγορεύομεν
Βροτοὶ τυχόντες καλῶς.
Ολέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον.
Τάπερ ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσσιος,
Μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς ἐπ' ἔχθει·
Αξεν' ἀδόλως δολίαν
Βλαπτομέναν ἐν χρόνοις
Θεῖσαν ἐποίχεται.

ἐπῳ-

Ἐπῳδός.

„Κρατεῖταί, πως τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ
„Ὑπουργεῖν κακοῖς.
„Αξιον δ' οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν,
Παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν, μέγαν τ' ἀφῃρέθην
Ψάλιον οἴκων.
Αναγε μὰν δόμοις πολὺν ἔγαν χρόνον.
Χαμαιπετῆ σε κεῖσθ' ἀεὶ,
Τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται
Πρόθυρα δωμάτων, ὅταν ἀφ' ἑστίας
Μῦσος πᾶν ἐλάσῃ καθαρμοῖς
Απαν ἐλατήριον. τύχᾳ
Δ' εὐπροσώπῳ κοίτᾳ
Τὸ πᾶν ἰδεῖν, ἀκοῦσαι θρεομένοις,
Μετοικοδόμων
Πεσοῦνται πάλιν, παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν.

Ιαμβοι.

(Brumoyo Actus V.)

Ορ. Ιδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα,
Πατροκτόνους τε δωμάτων πορθήτορας.
Σεμνοὶ μὲν ἦσαν, ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι,
Φίλοι τε καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάσαι πάθη

Πάρεστιν, ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασι.
Ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίως πατρὶ,
Καὶ ξυνθανεῖσθαι· καὶ τάδ' εὐόρκως ἔχει.
Ἴδεσθε δ' αὖτε, τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν,
Τὸ μηχάνημα, δεσμὸν ἀθλίῳ πατρὶ,
Πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα.
Ἐκτείνατ' αὐτὸν, καὶ κύκλῳ παρασταδὸν,
Στέγαστρον ἀνδρῶν δείξαθ', ὡς ἴδοι πατὴρ,
Οὐχ οὑμὸς, ἀλλ' ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε
Ἥλιος, ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς.
Ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτὲ,
Ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον
Τὸν μητρός· Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον·
Ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος ὡς νόμȣ δίκην·
Ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος,
Ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος,
Φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρὸν, ὡς φαίνει, κακόν.
Τί σοι δοκεῖ; μύραινά γ' ἢ ἔχιδν' ἔφυ,
Σήπειν θίγȣσ' ἂν ἄλλον, οὐ δεδηγμένον,
Τόλμης ἕκατι κἀδίκȣ φρονήματος.
Τί νιν προσείπω, κἂν τύχω μάλ' εὐστομῶν;
Ἄγρευμα θηρὸς, ἢ νεκροῦ ποδένδυτον
Δρύτης κατασκήνωμα, δίκτυον μὲν οὖν.
Ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πέπλȣς.

Τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φιλήτης ἀνὴρ,
Ξένων ἀπαιόλημα, κἀργυροστερῆ
Βίον νομίζων· τῷδέ τ' ἂν δολώματι
Πολλοὺς ἀναιρῶν, πολλὰ θερμαίνοι φρενί.
Τοιάδε μοι ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ
Γένοιτ'· ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπαις.

Αναπαιστοι.

Χο. Αἶ, αἶ μελέων ἔργων·
Στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης.
Ε, ἒ, μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ.

Ιαμβοι.

Εδρασεν ἢ οὐκ ἔδρασε· μαρτυρεῖ δέ μοι
Φᾶρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος.
Φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται,
Πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος.
Νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρὼν,
Πατροκτόνον θ' ὕφασμα προσφωνῶν τόδε.
Αλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος, γένος τε πᾶν,
Αζηλα νίκας τῆσδ' ἔχων μιάσματα.

Αναπαιστοι.

Οὔτις μερόπων ἀσινὴ βίοτον
Διὰ πάντ' ἄτιμος ἀμείψεται·
Ες μόχθον δ'. ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἧξεν

Ιαμβοι.

Ορ. Αλλος γ' ἂν εἰδῇ, τοῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅπη τελεῖ,
Ωσπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοστρόφου δρόμου.
Εξωτέρω. φέρουσι γὰρ νικώμενον
Φρένες δύσαρκται. πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος
Αδειν ἕτοιμος ἠδ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ.
Εως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμὶ, κηρύσσω φίλοις,
Κτανεῖν τέ φημι μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης.
Πατροκτόνον μίασμα, καὶ θεῶν στύγος,
Καὶ φίλτρα τόλμης, τῆσδε πλειστηρίζομαι
Τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν, χρήσαντ' ἐμοὶ,
Πράξαντι μὲν ταῦτ', ἐκτὸς αἰτίας κακῆς
Εἶναι, παρέντι δ' οὐκ ἐρῶ τὴν ζημίαν.
Τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων προσίξεται.
Καὶ νῦν ὁρᾶτε μ', ὡς παρεσκευασμένος
Ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει, προσίξομαι
Μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα Λοξίου πέδον,
Πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον.

Φεύ-

Φεύγειν τόδ' αἷμα κοινὸν, οὐδ' ἐφ' ἑστίαν
Αλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο.
Τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Αργείους λέγω
Καὶ μαρτυρεῖν μοι, λεὼς ἐπορσύνθη κακά.
Εγὼ δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος,
Ζῶν καὶ τεθνηκὼς τάσδε κληδόνας λιπών.
Αλλ' εὖτε πράξας, μηδ' ἐπιζευχθῇ στόμα
Φῆμαι πονηραὶ, μηδ' ἐπιγλωσσῶ κακά·
Ελευθερώσας πᾶσαν Αργείην πόλιν,
Δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα.
Α ἆ, δμωαὶ γυναῖκες, αἵδε Γοργόνων δίκην
Φαιωχίτωνες, καὶ πεπλεκτανημέναι
Πυκνοῖς δράκουσιν· οὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.
Χο. Τίνες σε δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρὶ,
Στροβοῦσιν; ἴσχε, μὴ φοβοῦ νικῶν πολύ.
Ορ. Οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί.
Σαφῶς γὰρ αἵδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.
Χο. Ποταίνιον γὰρ αἷμά σοι χειροῖν ἔτι·
Εκ τῶνδέ τοι ταραγμὸς ἐς φρένας πιτνεῖ.
Ορ. Αναξ Απολλὸν, αἵδε πληθύουσι δὴ,
Κἀξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές.
Χο. Εἴσω καθαρμός. Λοξίου δέ προσθίγων,
Ελεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.
Ορ. Υμεῖς μὲν οὐχ ὁρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὁρῶ·

Ελαύνομαι δὲ, κ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ἂν μείναιμ᾽ ἐγώ.
Χο. Αλλ᾽ εὐτυχοίης, καί σ᾽ ἐποπτεύων πρόφρων
Θεὸς φυλάσσοι καιρίοις ἐν συμφοραῖς.

Αναπαιστοι.

Οδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις
Τρίτος αὖ χειμὼν
Πνεούσας γονίας ἐτελέσθη.
Παιδόμοροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν
Μόχθοι τάλανές τε Θυέστου·
Δεύτερον ἀνδρὸς βασίλεια πάθη·
Λουτροδάϊκτος δ᾽ ὤλετ᾽ Αχαιῶν
Πολέμαρχος ἀνήρ.
Νῦν δ᾽ αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ·
Η μόρον εἴπω.
Ποῖ δῆτα κρανεῖ, ποῖ καταλήξει
Μετακοιμισθὲν μένος ἄτης;

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α.

Σοφοκλεους Ηλεκτρα

SOPHOCLIS TRAGOEDIA ELECTRA.

Υποθεσις.

Υπόκειται ὧδε τροφεὺς πρεσβύτης, ἤτοι παιδαγωγὸς, δεικνὺς τῷ Ορέστῃ τὰ ἐν Αργει. μικρὸν γὰρ αὐτὸν ὄντα κλέψασα ἡ ἀδελφὴ αὐτȣ̃ Ηλέκτρα, ἡνίκα ὁ πατὴρ αὐτῶν ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, φοβȣμένη μὴ καὶ αὐτὸν φονεύσωσι σὺν τῷ πατρί. ὁ δὲ τροφεὺς ὑπεξέθετο τὸν Ορέστην εἰς τὴν φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον, καὶ δι' εἴκοσιν ἐτῶν ἐπανελθὼν εἰς τὸ Αργος μετ' αὐτȣ̃, δείκνυσιν αὐτῷ (ὡς εἴρηται) τὰ ἐν αὐτῷ.

Η μὲν σκηνὴ τȣ̃ δράματος ὑπόκειται ἐν Αργει· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ορέστȣ.

Τὰ τοῦ Δράματος Πρόσωπα.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ τροφεύς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΧΟΡΟΣ ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Argumentum.

Hac fabula ſenex educator ſiue paedagogus proponitur, qui, quae Argis patrata fuerant, Oreſti aperit. Electra enim generoſi animi virgo fratrem Oreſtem etiamdum infantem clam ſurreptum, educatori traditum, ne cum patre interficeretur, in Phocidem ad Strophium ablegat. Vigeſimo tandem poſt interemptum patrem anno, Argos reuerſus, patris mortem vlciſcitur.

Fabulae actio Argis fingitur. Chorus ex indigenis virginibus conſtat, praeloquitur paedagogus.

Per-

Personae Fabulae.

PAEDAGOGVS.
ORESTES.
ELECTRA.
CHORVS ex virginibus indigenis.
CHRYSOTHEMIS.
CLYTAEMNESTRA.
AEGISTHVS.

Παρασημειωσις.

Απειρόκαλον τὸ λέγειν ὅτι ὃν τρόπον τὰ κατὰ μέρος τῆς Ιθάκης ἡ Αθηνᾶ ἔδειξε τῷ Οδυσσεῖ, οὕτως ἔδει καὶ τὸν παιδαγωγὸν τῷ Ορέστῃ δεῖξαι. τῷ μὲν γὰρ ἀγνοοῦντι δείκνυσιν ὁ παιδαγωγὸς, τῷ δὲ ἀπιστοῦντι ἡ Αθηνᾶ. ἅπαντα δὲ ἡμῖν φιλοτέχνως ἐν βραχεῖ δεδήλωκεν ὁ ποιητὴς, τὸν τόπον τῆς σκηνῆς, τὸν τρόπον ὡς παρέλαβεν αὐτὸν παρὰ τῆς ἀδελφῆς, καὶ πρὸς τὸν Στρόφιον ἐξέθετο. τὸν καιρὸν ἐν ᾧ πάρεισιν εἰς τὰς Μυκήνας. τὸν συνόντα, ὅτι Πυλάδης. φησὶ γὰρ ὑποκατιὼν, Πυλάδη, τί χρὴ δρᾷν, ἐν τάχει βουλευτέον.

Habetur haec fabula in Tragoediis selectis H. Stephani cum versione prosaria *Viti Winsemii*, a *Francisco Porto* locis quibusdam recognita, et Metaphrasi

phrafi Poëtica *Georgii Rotalleri* A. 1567. 12. Idem Stephanus Graece fuae Sophoclis editioni fcholiis Graecis ornatae fubiecit *Ioachimi Camerarii* in Sophoclem notas, atque in his pag. 50. Aiacem lora geftantem, et pag. 83. Electram ex eiusdem Camerarii profaria verfione. Vetus *Atilii* translatio, qui Sophoclis Electram optime fcriptam male vertiffe dicitur, pridem intercidit. Electram et Oedipum Tyrannum profa Gallica luculenter expreffit additis notis Criticis et examine fecundum leges theatri, *Andreas Dacerius* Parif. et Amft. 1693. 12. Fabric. Biblioth. Graec. vol. I. p. 593.

Reuerendus Brumoyus (Theatre des Grecs T. I. p. 365. fqq.) etiam Gallica profa vertit hanc fabulam, quam in V Actus difpefcit; primum, quem in V Scenas fubdiuifit, finire putans v. 517, fecundum abfolui v. 876 in IV Scenas diuifum, tertium exire vnica Scena conftantem v. 1103. quartum II Scenarum concludi v. 1413. et quintum fic porro.

Ιαμβοι.

Σκ. ά.

Ορέστης, Παιδαγωγὸς, Πυλάδης.

Παιδ. Ω ΤΟΥ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Αγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
Παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί.
Τὸ γὰρ παλαιὸν Αργος, οὗ 'πόθεις, τόδε,
Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ινάχου κόρης·
Αὕτη δ', Ορέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
Αγορὰ Λύκειος· οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε,
Ηρας ὁ κλεινὸς ναός. οἷ δ' ἱκάνομεν,
Φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν,
Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε·
Οθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε
Πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν,
Ηνεγκα, κἀξέσωσα, κἀξεθρεψάμην
Τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.
Νῦν οὖν, Ορέστα, καὶ σὺ φίλτατε ξένων
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον.
Ως ἡμὶν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
Εῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ,
Μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη·

Πρὶν

Πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης,
Ξυνάπτετον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν
Ιν' ὀυκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.
Ορ. Ω φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῆ
Σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
Ωσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς, κἂν ᾖ γέρων,
Εν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν ὀυκ ἀπώλεσεν,
Αλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ
Ημᾶς τ' ὀτρύνεις, κᾀυτὸς ἐν πρώτοις ἕπῃ.
Τοιγὰρ, τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω. σὺ δὲ
Οξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδὰς,
Εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
Εγὼ γὰρ ἡνίχ' ἱκόμην τὸ Πυθικὸν
Μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὸς
Δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
Χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὧν πεύσῃ τάχα·
Ασκευον ἀυτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ,
Δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.
Οτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
Σὺ μὲν μολὼν, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
Δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
Οπως ἂν εἰδὼς, ἡμῖν ἀγγείλῃς σαφῆ.
Οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
Γνῶσ', ὀυδ' ὑποπτεύσωσιν ὧδ' ἠνθισμένον.

Λόγῳ

Λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
Φωκεὺς, παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὁ γὰρ
Μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
Αγγελλε δ' ὅρκῳ προστιθεὶς, ὅθ' οὕνεκα
Τέθνηκ' Ορέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
Αθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
Δίφρων κυλισθείς· ὧδ' ὁ μῦθος ἑστάτω.
Ημεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
Λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
Στέψαντες, εἶτ' ἄψορρον ἥξομεν πάλιν
Τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν,
Ο καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά που κεκρυμμένον·
Οπως λόγῳ κλέπτοντες, ἡδεῖαν φάτιν
Φέροιμεν αὐτοῖς, τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας
Φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.
Τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν,
Εργοισι σωθῶ, κἀξενέγκωμαι κλέος;
Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
Ηδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
Λόγῳ μάτην θνήσκοντας, εἶθ' ὅταν δόμους
Ελθωσιν, αὖθις ἐκτετίμηνται πλέον·
Ως κἄμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
Δεδορκότ' ἐχθροῖς, ἄστρον ὣς λάμψειν ἔτι.
Αλλ', ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐγχώριοι

Δέ-

Δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
Σύ τ' ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
Δίκῃ καθαρτὴς πρὸς θεῶν ὡρμημένος·
Καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
Ἀλλ' ἀρχέπλουτον, καὶ καταστάτην δόμων.
Εἴρηκα μὲν νῦν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη γέρων
Τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος·
Νὼ δ' ἔξιμεν. καιρὸς γὰρ, ὥσπερ ἀνδράσι
Μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

Σκ. β.

Ὀρέστης, Παιδαγωγὸς. Πυλάδης,
Ἠλέκτρα.

Ηλ. Ἰώ μοι μοι δύστηνος.
Παι. Καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
Ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.
Ορ. Ἆρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα; θέλεις
Μείνωμεν αὐτοῦ, κἀνακούσωμεν γόων;
Παιδ. Ἥκιστα· μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου
Πειρώμεθ' ἔρδειν, κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν,
Πατρὸς χέοντες λουτρά. ταῦτα γὰρ φέρει
Νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

Σκ. γ.

Ἠλέκτρα.

Αναπαιστοι.

ΗΛ. Ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς
Ἰσόμοιρος ἀὴρ, ὥς μοι
Πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδὰς,
Πολλὰς δ' ἀντήρεις ᾔσθου
Στέρνων πλαγὰς αἱμασσομένων,
Ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ·
Τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ
Ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
Ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
Πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξείνισε,
Μήτηρ δ' ἡ 'μὴ, χὼ κοινολεχὴς
Αἴγισθος, ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι,
Σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.
Κουδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης
Ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
Ἀδίκως οἰκτρῶς τε θανόντος.
Ἀλλ' οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων
Στυγερῶν τε γόων, ἔστ' ἂν
Λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων

Ριπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ, μὴ
Οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν
Επὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῴων
Πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
Ω δῶμ' Αΐδου καὶ Περσεφόνης,
Ω χθόνι' Ερμῆ, καὶ πότνι' Αρὰ,
Σεμναί τε θεῶν παῖδες Εριννύες,
Τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὁρᾶτε,
Τοὺς τὰς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους.
Ελθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
φόνον ἡμετέρου·
Καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.
Μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ
Λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος.

Σκ. δ.

Ηλέκτρα, Χορός.

Αντιστροφικά.

στροφὴ ά.

Χο. Ω παῖ, παῖ δυστανοτάτας
Ηλέκτρα ματρὸς, τίν' ἀεὶ
Τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον οἰμωγὰν,
Τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεωτάτας

Ματρὸς

Ματρὸς ἁλοῦσ᾽ ἀπάταις Ἀγαμέμνονα,
Κακᾷ τε χερὶ πρόδοτον;
Ὡς ὁ τάδε πορὼν
Ὄλοιτ᾽, εἴ μοι θέμις τάδ᾽ αὐδᾷν.

στροφὴ β΄.

Ηλ. Ὦ γένεθλα γενναίων πατέρων,
Ἥκετ᾽ ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
Οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ᾽, ὅτι με
Φυγγάνει, οὐδὲ θέλω προλιπεῖν τόγε,
Μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ᾽, ἄθλιον.
Ἀλλ᾽ ὦ παντοίας
Φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
Ἐᾶτέ μ᾽ ὧδ᾽ ἀλύειν.
Αἶ αἶ ἱκνοῦμαι.

ἀντιστροφὴ α΄.

Χο. Ἀλλ᾽ οὔτοι τόν γ᾽ ἐξ ἀΐδα
Παγκοίνου λίμνας πατέρ᾽ ἀν-
στάσεις, οὔτε γόοισιν, οὐ λιταῖς.
Ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν μετρίων, ἐπ᾽ ἀμήχανον
Ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι,
Ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν
Οὐδεμία κακῶν.
Τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίῃ;

ἀντιστροφὴ β.

ΗΛ. Νήπιος ὃς τῶν οἰκτρῶς
Οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
Αλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας
Α Ιτυν, αἰὲν Ιτυν γ' ὀλοφύρεται
Ορνις ἀτυζομένη, Διὸς ἄγγελος.
Ιὼ παντλάμων
Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεὸν,
Ατ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
Αἶ, αἶ δακρύεις.

Μονοστροφικα.

Χο. Οὔτοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον,
Αχος ἐφάνη βροτῶν,
Πρὸς ὅ, τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά,
Οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾷ ξύναιμος·
Οἵα Χρυσόθεμις
Ζώει, καὶ Ιφιάνασσα,
Κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ.
Ηλ. Ολβιος ὃν ἁ κλεινὰ
Γᾶ ποτὲ Μυκηναίων
Δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὔφρονι
Βήματι μολόντα τάνδε γᾶν
Ορέσταν, ὃν ἔγωγ' ἀκάματα
Προσμένουσ', ἄτεκνος,

Τά-

Τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
Δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
Οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
Ὧν τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ
Ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;
Αἰεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ,
Ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

Χο. Θάρσει μοι, θάρσει τέκνον·
Ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ
Ζεὺς ὃς ἐφορᾷ πάντα, καὶ κρατύνει·
Ὧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα,
Μήθ' οἷς ἐχθαίρεις
Ὑπεράχθεο, μήτ' ἐπιλάθου·
Χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.
Οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσαν
Βουνόμαν ἔχων ἀκτὰν
Παῖς Αγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος,
Οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Αχέροντα θεὸς ἀνάσσων.

Ηλ. Αλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς
Απολέλοιπεν ἤδη
Βίοτος ἀνέλπιστος,
Οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ·
Ατις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι,
Ας φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται.

Ἀλλ', ὥπερ εἴτις ἔποικος, ἀναξία
Οἰκονομῶ θαλάμοις πατρὸς, ὧδε μὲν
Ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,
Κεναῖς δ' ἐφίσταμαι τραπέζαις.

Ἀντιστροφικα.

στροφή. ά.

Χο. Οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδὰ,
Οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῴαις,
Ὅτε σοὶ παγχάλκων ἀνταία
Γενύων ὡρμάθη πλαγά.
Δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας.
Δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
Μορφὰν, εἴτ' ἦν θεὸς, εἴτε βροτῶν
Ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

στροφή. β'.

Ἠλ. Ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέ-
ρ' ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι.
Ὦ νὺξ, ὦ δείπνων ἀῤῥήτων
Ἔκπαγλ' ἄχθη.
Τοὺς ἐμὸς εἶδε πατὴρ
Θανάτους ἀεικεῖς διδύμαιν χεροῖν,
Αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον

Πρό-

Πρόδοτον, αἵ μ' ἀπώλεσαν.
Οἷς ὁ μέγας θεὸς Ὀλύμπιος
Ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι.
Μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονοίατο,
Τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ἀντιστροφὴ α.

Χο. Φράζε, μὴ πόρσω φωνεῖν.
Οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἵων
Τὰ παρόντ', οἰκείας εἰς ἄτας
Ἐπιπίπτεις οὕτως ἀεικῶς;
Πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
Σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' αἰεὶ
Ψυχᾷ πολέμους. τὰ δὲ, τοῖς δυνατοῖς
Οὐκ ἐριστὰ πλάθειν.

ἀντιστροφὴ. β.

Ηλ. Ἐν δεινοῖς ἠναγκάσθην δή.
Ἐξοιδ'· οὐ λάθει μ' ὀργά·
Ἀλλ' ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω
Ταύτας ἄτας,
Ὄφρα μ' ἔχῃ βίοτος·
Τίνι γάρ ποτ' ἂν ὦ φίλα γένεθλα
Πρόσφορον ἀκοῦσαι μ' ἔπος;
Τίνι φρονοῦντι καίρια;

Ανετέ μ', ἄνετε παράγοροι·
Ταῦτα γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται.
Οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι,
Ανάριθμος ὧδε θρήνων.

Αναπαιστοι.

Χο. Αλλ' ἐν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ,
Μάτηρ ὡσεί τις πιστὰ,
Μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.
Ηλ. Καὶ τί μέτρον κακότητος ἔφυ; φέρε,
Πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
Εν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
Μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις·
Μήτ', εἴτῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
Ξυνναίοιμ' εὔκηλος, γονέων
Εκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας
Οξυτόνων γόων.
Εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν
Γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν
Κείσεται τάλας·
Οἱ δὲ μὴ πάλιν
Δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,
Ἔῤῥοι τ' ἂν αἰδὼς, ἁπάντων
Τ' εὐσέβεια θνητῶν.

Ιαμβοι.

Χο. Εγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα,
Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς, ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
Λέγω, σὺ νίκα· σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα.
Ηλ. Αἰσχύνομαι μὲν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
Πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
Αλλ' (ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν)
Σύγγνωτε· πῶς γὰρ ἥτις εὐγενὴς γυνὴ,
Πατρῷ' ὁρῶσα πήματ', οὐ δρῴη τάδ' ἂν,
Α 'γὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ
Θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ;
Η πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἥ μ' ἐγείνατο,
Εχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
Εν τοῖς ἐμαυτῆς, τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
Ξύνειμι, κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι, κἀκ τῶνδέ μοι
Λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.
Επειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
Οταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
Τοῖσιν πατρῴοις; εἰσίδω δ' ἐσθήματα
Φοροῦντ' ἐκείνῳ ταυτὰ, καὶ παρεστίους
Σπένδοντα λοιβὰς ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν·
Ιδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
Τὸν αὐτοφόντην ἡμῖν ἐν κοίτῃ πατρὸς
Ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί· μητέρ' εἰ χρεὼν

Ταύτην προσκυνοῦν τῷδε συγκοιμωμένην·
Η δ᾽ ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι
Ξύνεστ᾽, Ερινὺν οὔτιν᾽ ἐκφοβουμένη.
Αλλ᾽ ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
Εὑροῦσ᾽ ἐκείνην ἡμέραν ἐν ᾗ τότε
Πατέρα τὸν ἁμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε,
Ταύτῃ χοροὺς ἵστησι, καὶ μηλοσφαγεῖ
Θεοῖσιν ἔμμην᾽ ἱερὰ τοῖς σωτηρίοις.
Εγὼ δ᾽ ὁρῶσ᾽ ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
Κλαίω, τέτηκα, κἀπικωκύω πατρὸς
Τὴν δυστάλαιναν δαῖτ᾽ ἐπωνομασμένην,
Αὐτὴ πρὸς αὑτήν. οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
Τοσόνδ᾽ ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
Αὕτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνὴ
Φωνοῦσα, τοιάδ᾽ ἐξονειδίζει κακά.
Ω δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
Τέθνηκεν, ἄλλος δ᾽ οὔτις ἐν πένθει βροτῶν;
Κακῶς ὄλοιο· μηδέ σ᾽ ἐκ γόων ποτὲ
Τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.
Τάδ᾽ ἐξυβρίζει· πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
Ηξοντ᾽ Ορέστην, τηνικαῦτα δ᾽ ἐμμανὴς
Βοᾷ παραστᾶσ᾽, ὢ σύ μοι τῶνδ᾽ αἰτία;
Οὐ σὸν τόδ᾽ ἐστι τοὔργον, ἥτις ἐκ χερῶν
Κλέψασ᾽ Ορέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;

Αλλ᾽

Αλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην.
Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ. σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας
Ο κλεινὸς αὐτῇ ταῦτα νυμφίος παρὼν,
Ο πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
Ο σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
Εγὼ δ' Ορέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ
Παυστῆρ' ἐφήξειν ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι·
Μέλλων γὰρ αἰεὶ δρᾷν τι, τὰς οὔσας τέ μου
Καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.
Εν οὖν τοιούτοις, οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
Οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἐν τοῖς κακοῖς,
Πολλή γ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά.
Χο. Φέρ' εἰπὲ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας
Λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;
Ηλ. Η κάρτα· μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας,
Θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.
Χο. Η κἂν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
Τοὺς σοὺς ἱκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει.
Ηλ. Ως νῦν ἀπόντος, ἱστόρει τί σοι φίλον.
Χο. Καὶ δή σ' ἐρωτῶ· τοῦ κασιγνήτου (τί φῄς;)
Ηξοντος, ἢ μέλλοντος, εἰδέναι θέλω.
Ηλ. Φησίν γε. φάσκων δ', οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ.
Χο. Φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.
Ηλ. Καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ.

Χο. Θάρσει· πέφυκεν ἐσθλὸς, ὥςτ᾽ ἀρκεῖν φίλοις.
Ηλ. Πέποιθ᾽· ἐπεί τ᾽ ἂν οὐ μακρὰν ἥζων ἐγώ.
Χο. Μὴ νῦν ἔτ᾽ εἴπῃς μηδέν· ὡς δόμων ὁρῶ
Τὴν σὴν ὅμαιμον ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν
Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρὸς, ἐντάφια χεροῖν
Φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

Σκ. ε.

Χρυσόθεμις, Ηλέκτρα, Χορός.

Χρ. Τίν᾽ αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
Ελθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν;
Κοὐδ᾽ ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
Θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά.
Καίτοι τοσοῦτόν γ᾽ οἶδα κἀμαυτὴν, ὅτι
Αλγῶ ᾽πὶ τοῖς παροῦσι· ὥςτ᾽ ἂν, εἰ σθένος
Λάβοιμι, δηλώσαιμ᾽ ἂν οἷ᾽ αὐτοῖς φρονῶ·
Νῦν δ᾽ ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ·
Καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.
Τοιαῦτα δ᾽ ἀλλὰ καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν·
Καίτοι τὸ μὲν δίκαιον, οὐχ ᾗ ᾽γὼ λέγω,
Αλλ᾽ ᾗ σὺ κρίνεις· εἰ δ᾽ ἐλευθέραν με δεῖ
Ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ᾽ ἀκουστέα.
Ηλ. Δεινόν γε σ᾽ οὖσαν πατρὸς οὗ σὺ παῖς ἔφυς,
Κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.

Απαυ-

Απαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα,
Κείνης διδακτὰ, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
Επεί θ' ἑλοῦ γε θάτερον, ἢ φρονεῖν κακῶς,
Η τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν.
Ητις λέγεις μὲν ἀρτίως, ὡς εἰ λάβοις
Σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
Εμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης,
Οὔτε ξυνέρδεις, τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.
Οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
Επεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
Κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων.
Οὐ ζῶ; κακῶς μὲν, οἶδ', ἐπαρκούντως δέ μοι.
Λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
Τιμὰς προσάπτειν, εἴτις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
Σὺ δ' ἡμῖν ἡ μισοῦσα, μισεῖς μὲν λόγῳ,
Εργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
Εγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
Μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς,
Τούτοις ὑπεικάθοιμι. σοὶ δὲ πλουσία
Τράπεζα κείσθω, καὶ περιῤῥείτω βίος.
Εμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυπεῖν μόνον
Βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν.
Οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' οὖσα· νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
Πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ

Τῆς

Τῆς μητρός· οὕτω γὰρ φανῇ πλείςοις κακή,
Θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

Χο. Μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θεῶν· ὡς τοῖς λόγοις
Ενεςιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
Τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.

Χρ. Εγὼ μὲν, ὦ γυναῖκες, ἤθας εἰμί πως
Τῶν τῆσδε μύθων· οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτὲ,
Εἰ μὴ κακὸν μέγιςον εἰς αὐτὴν ἰὸν
Ηκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων.

Ηλ. Φέρ', εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν. εἰ γὰρ τῶνδέ μοι
Μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι.

Χρ. Αλλ' ἐξερῶ τοι πᾶν, ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
Μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξοις γόων,
Ενταῦθα πέμψειν, ἔνθα μήποθ' ἡλίου
Φέγγος προσόψει· ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ
Στέγῃ, χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά.
Πρὸς ταῦτα φράζου, καί με μήποθ' ὕςερον
Παθοῦσα μέμψῃ· νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.

Ηλ. Η ταῦτα δή μοι καὶ βεβούλευνται ποιεῖν;

Χρ. Μάλισθ'. ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ·

Ηλ. Αλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει.

Χρ. Τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

Ηλ. Ελθεῖν ἐκεῖνον, εἴτι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.

Χρ. Οπως πάθῃς τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν;

Ηλ. Οπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσωτάτ' ἐκφύγω.
Χρ. Βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;
Ηλ. Καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι.
Χρ. Αλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.
Ηλ. Μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν.
Χρ. Αλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκάθειν.
Ηλ. Σὺ ταῦτα θώπευ'· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.
Χρ. Καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.
Ηλ. Πεσούμεθ', εἰ χρὴ πατρὶ τιμωρούμεναι.
Χρ. Πατὴρ δὲ τούτων (οἶδα) συγγνώμην ἔχει.
Ηλ. Ταῦτ' ἐστὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.
Χρ. Σὺ δ' οὐχὶ πείσῃ καὶ συναινέσεις ἐμοί;
Ηλ. Οὐ δῆτα. μήπω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή.
Χρ. Χωρήσομαί τ' ἄρ' οἶπερ ἐστάλην ὁδοῦ.
Ηλ. Ποῖ δ' ἐμπορεύῃ; τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα;
Χρ. Μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.
Ηλ. Πῶς εἶπας; ἦ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;
Χρ. Ον ἔκταν' αὐτή. τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.
Ηλ. Εκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;
Χρ. Εκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί.
Ηλ. Ω θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν·
Χρ. Εχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;
Ηλ. Εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε.
Χρ. Αλλ' οὐ κάτοιδα, πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.

Ηλ.

Ηλ. Λέγ' ἀλλὰ τοῦτο. πολλά τοι σμικροὶ λόγοι
Εσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς.
Χρ. Λόγος τὶς αὐτήν ἐςιν εἰσιδεῖν πατρὸς
Τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ δευτέραν ὁμιλίαν,
Ελθόντος ἐς φῶς. εἶτα τόνδ' ἐφέςιον
Πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον, ὃ 'φόρει ποτὲ
Αὐτὸς, τανῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
Βλαςεῖν βρύοντα θαλλὸν, ᾧ κατάσκιον
Πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα·
Τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' ἡλίῳ
Δείκνυσι τοὔναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου.
Πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
Πέμπει με κείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
Πρὸς νῦν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν,
Εμοὶ πιθέσθαι, μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν·
Εἰ γάρ μ' ἀπώσῃ, σὺν κακῷ μέτει πάλιν.
Ηλ. Αλλ', ὦ φίλη, τούτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν,
Τύμβῳ προσάψῃς μηδέν. οὐ γάρ σοι θέμις,
Οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱςάναι
Κτερίσματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί.
Αλλ' ἢ πνοαῖσιν, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
Κρύψόν νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
Τούτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ' ὅταν θάνῃ,
Κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωζέσθω κάτω.

Αρχὴν

Αρχὴν γὰρ, εἰ μὴ τλημονεςάτη γυνὴ
Πασῶν ἔβλαςε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
Οὐκ ἄν ποθ', ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέςεφε.
Σκέψαι γὰρ εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
Γέρα τάδ' ἐν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,
Τῷ ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥςε δυσμενὴς,
Εμασχαλίσθη, κἀπὶ λϐτροῖσιν κάρα
Κηλῖδας ἐξέμαξεν. ἆρα μὴ δοκεῖς
Λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τϐ φόνϐ φέρειν;
Οὐκ ἔςιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
Τεμϐσα κρατὸς βοςρύχων ἄκρας φόβας,
Κἀμϐ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
Αχω, δὸς αὐτῷ τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα,
Καὶ ζῶμα τὸμὸν, ὀ χλιδαῖς ἠσκημένον.
Αἰτϐ δὲ προσπιτνϐσα, γῆθεν εὐμενῆ
Ημῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν·
Καὶ παῖδ' Ορέςην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
Εχθροῖσιν αὐτϐ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδὶ,
Οπως τολοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
Χερσὶ ςέφωμεν ἢ τανῦν δωρέμεθα.
Οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον,
Πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα.
Ομως δ' ἀδελφὴ, σοί θ' ὑπούργησον τάδε
Κἀμοί τ' ἀρωγὰ, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν

Πάντων ἐν ᾅδε κειμένῳ κοινῷ πατρί.
Χο. Πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δὲ
Εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τάδε.
Χρ. Δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον ὐκ ἔχει λόγον
Δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.
Πειρωμένῃ δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
Σιγὴ παρ' ὑμῶν πρὸς θεῶν ἔςω, φίλαι.
Ὡς εἰ τάδ' ἡ τεκῦσα πεύσεται, πικρὰν
Δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.

Επωδικά.

Στροφή.

Χο. Εἰ μὴ ἐγὼ παράφρων
Μάντις ἔφυν, καὶ γνώμας
Λειπομένα σοφᾶς,
Εἶσιν ἁ πρόμαντις
Δίκα, δίκαια φερομένα
Χεροῖν κράτη· μέτεισιν, ὦ
Τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνυ.
Ὑπεςί μοι θράσος,
Αδυπνόων κλύουσαν
Αρτίως ὀνειράτων·
Οὐ γάρ ποτ' ἀμναςεῖ γ' ὁ φύσας

Ελλά-

Ελλάνων ἄναξ,
Οὐδ' ἁ παλαιὰ χαλκόπληκτος
Αμφήκης γένυς,
Α νιν κατέπεφνεν αἰ-
σχίςαις ἐν αἰκίαις.

Αντιστροφή.

Ηξει δὲ καὶ πολύπους
Καὶ πολύχειρ, ἁ δεινοῖς
Κρυπτομένα λόχοις,
Χαλκόπους Εριννύς.
Αλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα
Μιαιφόνων γάμων ἁμιλ-
λήμαθ' οἷσιν οὐ θέμις·
Πρὸ τῶνδέ τοι μ' ἔχει,
Μήποτε, μήποθ' ἡμῖν
Αψεγὲς πελᾶν τέρας
Τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν.
Ητοι μαντεῖαι βροτῶν
Οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις,
Οὐδ' ἐν θεσφάτοις,
Εἰ μὴ τόδε φάσμα νυ-
κτὸς εὖ κατασχήσει.

Ἐπῳδός.

Ω Πέλοπος ἁ πρόσθεν
Πολύπονος ἱππεία,
Ως ἔμολες αἰανὴ
Τᾷδε γᾷ.
Εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
Μυρτίλος ἐκοιμάθη
Παγχρύσων δίφρων
Δυστάνοισιν αἰκίαις
Πρόῤῥιζος ἐκριφθεὶς,
Οὔτις πω
Ελειπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
Πολύπονος αἰκία.

Actus II.

Σκ. ά.

Κλυταιμνήστρα, Ηλέκτρα, Χορός.

ΚΛ. Ανειμένη μὲν (ὡς ἔοικας) αὖ στρέφῃ·
Οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ
Μή τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους.
Νῦν δ' ὡς ἄπεστ' ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐντρέπῃ
Εμοῦ γε· καί τοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ

Εξεῖ-

Εξεῖπας, ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
Αρχω καθυβρίζουσα καί σε καὶ τὰ σά.
Εγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· κακῶς δέ σε
Λέγω, κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.
Πατὴρ γάρ, οὐδὲν ἄλλό σοι πρόσχημ' ἀεί,
Ως ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ καλῶς·
Εξοιδα; τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.
Η γὰρ δίκη νιν εἷλε, κ' οὐκ ἐγὼ μόνη·
Η χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες.
Επεὶ πατὴρ οὗτος σός, ὃν θρηνεῖς ἀεί,
Τὴν σὴν ὅμαιμον μοῦνος Ελλήνων ἔτλη
Θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
Λύπης ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τεκοῦσ' ἐγώ.
Εἶεν. δίδαξον δή με τοῦ χάριν, τίνων
Εθυσεν αὐτήν; πότερον Αργείων ἐρεῖς;
Αλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
Αλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω; κτανὼν
Τἄμ', οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην;
Πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ;
Οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
Καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;
Η τῶν ἐμῶν ἅδης τίν' ἵμερον τέκνων
Η τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
Η τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ

Παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν;
Οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
Δοκῶ μὲν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω·
Φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
Εγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
Δύσθυμος· εἰ δέ σοι δοκῶ φρονεῖν κακῶς,
Γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.

Ηλ. Ερεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γε μ' ὡς ἄρξασά τι
Λυπηρὸν, εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο.
Αλλ' ἢν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ' ὕπερ
Λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς, τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.

Κλ. Καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις
Εξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.

Ηλ. Καὶ δὴ λέγω σοί· πατέρα φὴς κτεῖναι; τίς ἂν
Τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἴσχίων ἔτι,
Εἴτ' οὖν δικαίως, εἴτε μή; λέξω δέ σοι
Ως οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας, ἀλλά σ' ἔσπασε
Πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ᾧ τανῦν ξύνει.
Ερου δὲ τὴν κυναγὸν Αρτεμιν, τίνος
Ποινῆς, τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
Η 'γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν·
Πατήρ ποθ' οὑμὸς (ὡς ἐγὼ κλύω) θεᾶς
Παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν
Στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς

Εκκομ-

Ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών·
Κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητῴα κόρη
Κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον
Τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην.
Ὡδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
Ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον, οὐδ' εἰς Ἴλιον.
Ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ, κἀντιβὰς, μόλις
Ἔθυσεν αὐτὴν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
Εἰ δ' οὖν (ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σὸν) κεῖνον θέλων
Ἐπωφελῆσαι, ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
Χρῆν αὐτὸν οὕνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
Ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς,
Μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τίθῃς.
Εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
Πρώτη θάνοις ἂν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
Ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τίθῃς.
Εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν
Αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
Ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ
Πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,
Καὶ παιδοποιεῖς· τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
Κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας, ἐκβαλοῦσ' ἔχεις.
Πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἂν; ἢ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς,
Ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;

Αἰσχρῶς δ', ἐάν περ καὶ λέγῃς. οὐ γὰρ καλὸν
Εχθροῖς γαμεῖσθαι τῆς θυγατρὸς οὕνεκα.
Αλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε,
Η πᾶσαν ἵης γλῶσσαν, ὡς τὴν μητέρα
Κακοστομοῦμεν· καί σ' ἔγωγε δεσπότιν
Η μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,
Η ζῶ βίον μοχθηρὸν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
Πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα, τοῦ τε συννόμου.
Ο δ' ἄλλος ἔξω χεῖρα σὴν μόλις φυγὼν
Τλήμων Ορέστης δυστυχῆ τρίβει βίον.
Ον πολλὰ δή με σοὶ τρέφειν μιάστορα
Επῃτιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον,
Εδρων ἂν, εὖ τοῦτ' ἴσθι· τοῦδέ γ' οὕνεκα
Κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας εἴτε χρὴ κακὴν,
Εἴτε στόμαργον, εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
Εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,
Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.
Χο. Ορῶ μένος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
Ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ.
Κλ. Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος,
Ητις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε,
Καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; ἆρ' οὔ σοι δοκεῖ
Χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ;
Ηλ. Εὖ νῦν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν,

Κεἰ μὴ δοκῶ σοι. μανθάνω δ' ὅθ' οὕνεκα
Εξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα.
Αλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σὰ
Εργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾷν βίᾳ.
Αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται.
Κλ. Ω θρέμμ' ἀναιδὲς, ἦ σ' ἐγὼ καὶ τἄμ' ἔπη
Καὶ τἄργα τὰ 'μὰ, πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ;
Ηλ. Σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ· σὺ γὰρ ποιεῖς
Τοὔργον· τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται.
Κλ. Αλλ' οὐ, μὰ τὴν δέσποιναν Αρτεμιν, θράσους
Τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὖτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ.
Ηλ. Ορᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρῃ, μεθεῖσά μοι
Λέγειν ἃ χρῄζοιμ', οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν;
Κλ. Οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς
Θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;
Ηλ. Εῶ, κελεύω. θῦε, μηδ' ἐπαιτιῶ
Τοὐμὸν στόμ'· ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι.
Κλ. Επαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παροῦσά μοι
Πάγκαρπ', ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους
Εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων ἃ νῦν ἔχω.
Κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε,
Κεκρυμμένην μου βάξιν· οὐ γὰρ ἐν φίλοις
Ο μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
Πρὸς φῶς, παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί·

Μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
Σπείρῃ ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν·
Αλλ' ὧδ' ἄκουε· τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω.
Α γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα
Δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἄναξ,
Εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλὰ, δὸς τελεσφόρα·
Εἰ δ' ἐχθρὰ, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες·
Καὶ μή με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες
Δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς·
Αλλ' ὧδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ,
Δόμους Ατρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
Φίλοισί τε ξυνοῦσαν οἷς ξύνειμι νῦν
Εὐημεροῦσαν, καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
Δύσνοια μὴ πρόσεστιν, ἢ λύπη πικρά.
Ταῦτ' ὦ Λύκει' Απολλον ἵλεως κλύων
Δὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα·
Τάδ' ἄλλα πάντα καὶ σιωπώσης ἐμοῦ,
Επαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι·
Τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν.

Σκ. β'.

Κλυταιμνήστρα, Ηλέκτρα, Χορὸς, Παιδαγωγός.

Παιδ. Ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς
Εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;

Χο.

Χο. Τάδ' ἐστιν, ὦ ξέν'· αὐτὸς εἴκασας καλῶς.
Παιδ. Η καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ
Κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾷν.
Χο. Μάλιστα πάντων ἥδέ σοι κείνη πάρα.
Παιδ. Ω χαῖρ' ἄνασσα, σοὶ φέρων ἥκω λόγους
Ηδεῖς φίλου παρ' ἀνδρὸς, Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.
Κλ. Εδεξάμην τὸ ῥηθέν. εἰδέναι δε σου
Πρώτιστα χρήζω τίς σ' ἀπέστειλε βροτῶν.
Παιδ. Φανοτεὺς ὁ Φωκεὺς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.
Κλ. Τὸ ποῖον, ὦ ξέν'; εἰπέ. παρὰ φίλου γὰρ ὢν
Ανδρὸς, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
Παιδ. Τέθνηκ' Ορέστης, ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.
Ηλ. Οἲ 'γὼ τάλαιν', ὄλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
Κλ. Τί φῄς, τί φῄς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.
Παιδ. Θανόντ' Ορέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω.
Ηλ. Απωλόμην δύστηνος, οὐδέν εἰμ' ἔτι.
Κλ. Σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσ'· ἐμοὶ δὲ σὺ ξένε
Τἀληθὲς εἰπὲ, τῷ τρόπῳ διόλλυται.
Παιδ. Κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα, καὶ τὸ πᾶν φράσω.
Κεῖνος γὰρ ἐλθὼν εἰς τὸ κλεινὸν Ελλάδος
Πρόσχημ' ἀγῶνος, Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
Οτ' ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
Δρόμον προκηρύξαντος, οὗ πρώτη κρίσις,
Εἰσῆλθε λαμπρὸς, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·

Δρόμου δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα,
Νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
Χὤπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
Οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη·
Εν δ' ἴσθ'· ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβεῖς
Δρόμων διαύλων πεντάθλ' ἃ νομίζεται,
Τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια
Ωλβίζετ', Αργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
Ονομα δ' Ορέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ελλάδος
Αγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε.
Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'. ὅταν δέ τις θεῶν
Βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.
Κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας ὅθ' ἱππικῶν
Ην, ἡλίου τέλλοντος, ὠκύπους ἀγὼν,
Εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα·
Εἷς ἦν Αχαιὸς, εἷς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται.
Κἀκεῖνος ἐν τούτοισι, Θεσσαλὰς ἔχων
Ιππους ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
Ξανθαῖσι πώλοις· ἕβδομος, Μάγνης ἀνήρ.
Ο δ' ὄγδοος Λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος·
Ενατος, Αθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
Βοιωτὸς ἄλλος δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
Στάντες δ' ὅτ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβεῖς

Κλη-

Κλήροις ἔπηλαν, καὶ κατέστησαν δίφρους,
Χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ἦξαν. οἱ δ' ἅμα
Ἵπποις ὁμοκλήσαντες, ἡνίας χεροῖν
Ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
Κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων· κόνις δ' ἄνω
Φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι,
Φείδοντο κέντρων οὐδὲν, ὡς ὑπερβάλοι
Χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά.
Ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
Ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.
Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων,
Ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα· δεξιόν τ' ἀνεὶς
Σειραῖον ἵππον, εἶργε τὸν προσκείμενον.
Καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἔστασαν δίφροι·
Ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
Πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς
Τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον,
Μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις·
Κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἑνὸς κακοῦ,
Ἔθραυε, κἀνέπιπτε· πᾶν δ' ἐπίμπλατο
Ναυαγίων Κρισσαῖον ἱππικῶν πέδον.
Γνοὺς δ' οὑξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος,
Ἔξω παρασπᾷ, κἀνακωχεύει, παρεὶς
Κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.

Ἤλαυνε

Ηλαυνε δ' ἔσχατος μὲν, ὑστέρας δ' ἔχων
Πώλους Ορέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων.
Οδ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
Οξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
Πώλοις, διώκει· κἀξισώσαντες ζυγὰ
Ηλαυνέτην, πότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος
Κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
Ωρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
Επειτα, λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
Κάμπτοντος ἵππου, λανθάνει στήλην ἄκραν
Παίσας. ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας,
Κἀξ ἀντύγων ὤλισθε· σὺν δ' ἑλίσσεται
Τμητοῖς ἱμᾶσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ,
Πῶλοι διεσπάρησαν εἰς μέσον δρόμον.
Στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
Δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
Οἷ' ἔργα δράσας, οἷα λαγχάνει κακά,
Φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
Σκέλη προφαίνων· ἔς τέ νιν διφρηλάται,
Μόλις καταχέθοντες ἱππικὸν δρόμον,
Ελυσαν αἱματηρὸν, ὥστε μηδένα
Γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
Καί νιν πυρᾷ κείαντες εὐθὺς, ἐν βραχεῖ

Χαλ-

Χαλκῷ μέγισον σῶμα δειλαίας σποδῦ
Φέρϐσιν ἄνδρες, Φωκέων τεταγμένοι,
Ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
Τοιαῦτά σοι ταῦτ᾽ ἐςὶν, ὡς μὲν ἐν λόγοις,
Ἀλγεινὰ, τοῖς δ᾽ ἰδϐσιν οἵπερ εἴδομεν,
Μέγιςα πάντων ὧν ὄπωπ᾽ ἐγὼ κακῶν.

Χο. Φεῦ, φεῦ, τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι
Πρόῤῥιζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρτο γένος.

Κλ. Ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῆ λέγω,
Ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ᾽ ἔχει
Εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.

Παιδ. Τί δ᾽ ὧδ᾽ ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;

Κλ. Δεινὸν τὸ τίκτειν ἐςίν· ὐδὲ γὰρ κακῶς
Πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίνεται.

Παιδ. Μάτην ἄρ᾽ ἡμεῖς ὡς ἔοικεν ἥκομεν.

Κλ. Οὔτοι μάτην γέ. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
Εἴ μοι θανόντος πίς᾽ ἔχων τεκμήρια
Προσῆλθες, ὅςις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγὼς,
Μαςῶν ἀποςὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
Ἀπεξενῦτο· καί μ᾽, ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
Ἐξῆλθεν, ὐκέτ᾽ εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι
Φόνϐς πατρῴϐς, δείν᾽ ἐπηπείλει τελεῖν.
Ὥς᾽ ὔτε νυκτὸς ὕπνον ὔτ᾽ ἐξ ἡμέρας
Ἐμὲ ςεγάζειν ἡδύν· ἀλλ᾽ ὁ προςατῶν

Χρό-

Χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.
Νῦν δ' ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπήλλαγμαι φόβου
Πρὸς τῆσδ' ἐκείνου θ'. ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
Ξύνοικος ἦν μοι. τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
Ψυχῆς ἄκρατον αἷμα· νῦν δ' ἕκηλά που
Τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν.

Ηλ. Οἴ μοι τάλαινα. νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα
Ορέστα τὴν σὴν ξυμφορὰν, ὅθ' ὧδ' ἔχων
Πρὸς τῆσδ' ὑβρίζῃ μητρός. ἆρ' ἔχει καλῶς;

Κλ. Οὔτοι σύ. κεῖνος δ' ὡς ἔχει, καλῶς ἔχει.

Ηλ. Ακουε Νέμεσις τοῦ θανόντος ἀρτίως.

Κλ. Ηκουσεν ὧν δεῖ, κἀπεκύρωσεν καλῶς.

Ηλ. Υβριζε. νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.

Κλ. Οὐκοῦν Ορέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε;

Ηλ. Πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ' ὅπως σε παύσομεν.

Κλ. Πολλῶν ἂν ἥκοις, ὦ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,
Εἰ τήνδ' ἔπαυσαι τῆς πολυγλώσσου βοῆς.

Παιδ. Οὐκοῦν ἀποστείχοιμ' ἂν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ.

Κλ. Ηκιστ'· ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ καταξίως
Πράξειας, οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.
Αλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾶν
Εα τά θ' αὐτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.

Σκ. γ'.

Ηλέκτρα, Χορός.

Ηλ. Αρ' ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κὠδυνωμένη,
Δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
Τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ὧδ' ὀλωλότα;
Αλλ' ἐγγελῶσα, φροῦδος. ὦ τάλαιν' ἐγὼ,
Ορέστα φίλταθ' ὥς μ' ἀπώλεσας θανών.
Αποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενὸς
Αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
Σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε,
Κἀμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
Μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
Καὶ πατρὸς ἤδη. δεῖ με δουλεύειν πάλιν
Εν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοὶ
Φονεῦσι πατρός· ἆρά μοι καλῶς ἔχει;
Αλλ' οὔτι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
Ξύνοικος ἔσσομ'· ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
Παρεῖσ' ἐμαυτὴν, ἄφιλος αὐανῶ βίον·
Πρὸς ταῦτα, καινέτω τις εἰ βαρύνεται
Τῶν ἔνδον ὄντων· ὡς χάρις μὲν, ἢν κτάνῃ·
Λύπη δ', ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.

Σκ. δ'.

Ἠλέκτρα, Χορός.

Ἀντιστροφικά.

στροφὴ ά.

Χο. Ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διὸς, ἢ
Ποῦ φαέθων Ἅλιος,
Εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες
Κρύπτουσιν ἕκηλοι;
Ηλ. Ε ἒ, αἲ αἶ.
Χο. Ὦ παῖ, τί δακρύεις;
Ηλ. Φεῦ.
Χο. Μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς.
Ηλ. Ἀπολεῖς με.
Χο. Πῶς;
Ηλ. Εἰ τῶν φανερῶς οἰ-
χομένων εἰς ἀΐδαν
Ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ
Τακομένας
Μᾶλλον ἐπεμβάσῃ.

ἀντιστροφὴ ά.

Χο. Οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων
Χρυσοδέτοις ἕρκεσι

Κρυφθέντ' ἀπάταισι·

Καὶ νῦν ὑπὸ γαίας

Ηλ. (Ε ἒ. ἰώ.)

Χο. Πάμψυχος ἀνάσσει.

Ηλ. Φεῦ.

Χο. Φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γάρ.

Ηλ. Εδάμη γάρ·

Χο. Ναί.

Ηλ. Οἶδ', οἶδ'· ἐφάνη γὰρ

Μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν

Πένθει. ἐμοὶ δ' ὅτις ἔτ' ἐ.

σθ'· ὃς γὰρ ἔτ' ἦν,

Φροῦδος ἀναρπασθείς.

στροφὴ β'.

Χο. Δειλαία δειλαίων κυρεῖς.

Ηλ. Κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ, ὑπερίστωρ,

Πανσύρτῳ παμμήνῳ πολλῶν

Δεινῶν στυγνῶν τ' ἀχαιῶν·

Χο. Εἴδομεν ἃ θροεῖς.

Ηλ. Μή με νῦν μηκέτι

Παραγάγῃς, ἵν' οὐ

Χο. Τί φῂς;

Ηλ. Πάρεισιν ἐλπίδων

Ετι κοινοτόκων
Εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγοί.

ἀντιστροφὴ β'.

Χο. Πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος.

Ηλ. Η καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις
Οὕτως ὡς κείνῳ δυστάνῳ
Τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι;

Χο. Ασκοπος ἁ λώβα.

Ηλ. Πῶς γὰρ οὔκ, εἰ ξένος,
Ατερ ἐμαῖν χεροῖν;

Χο. Παπαί.

Ηλ. Κέκευθεν οὔτε τοῦ
Τάφου ἀντιάσας,
Οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.

Actus III.

Σκ. ά.

Χρυσόθεμις, Ηλέκτρα, Χορός.

Χρ. Υφ' ἡδονῆς τοι φιλτάτη διώκομαι,
Τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν.
Φέρω γὰρ ἡδονάς τε, κἀνάπαυλαν ὧν
Πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.

Ηλ.

Ηλ. Πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
Αρηξιν, οἷς ἴασιν ȣκ ἔνεσ' ἰδεῖν;
Χρ. Πάρεσ' Ορέςης ἡμίν· ἴσθι τȣτ' ἐμȣ̃
Κλύȣσ' ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.
Ηλ. Αλλ' ἦ μέμηνας ὦ τάλαινα, κἀπὶ τοῖς
Σαυτῆς κακοῖσι, κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;
Χρ. Μὰ τὴν πατρῴαν ἑςίαν, ἀλλ' ȣχ ὕβρει
Λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.
Ηλ. Οἴμοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
Τόνδ' εἰσακȣ́σασ', ὧδε πιςεύεις ἄγαν;
Χρ. Εγὼ μὲν ἐξ ἐμȣ̃ τε κȣκ ἄλλȣ, σαφῆ
Σημεῖ' ἰδȣ̃σα, τῷδε πιςεύω λόγῳ.
Ηλ. Τίν' ὦ τάλαιν' ἰδȣ̃σα πίςιν, ἐς τί μοι
Βλέψασα, θάλπῃ τῷδ' ἀνηκέςῳ πυρί;
Χρ. Πρὸς νῦν θεῶν ἄκȣσον, ὡς μαθȣ̃σά μȣ
Τολοιπὸν, ἢ φρονȣ̃σαν ἢ μωρὰν λέγῃς.
Ηλ. Σὺ δ' ȣ̃ν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.
Χρ. Καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν ὅσον κατειδόμην.
Επεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
Ορῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεοῤῥύτȣς
Πηγὰς γάλακτος, καὶ περιςεφῆ κύκλῳ
Πάντων ὅσ' ἔςιν ἀνθέων θήκην πατρός.
Ιδȣ̃σα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ
Μήπȣ τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν.

Ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον
Τύμβου προσεῖρπον ἆσσον· ἐσχάτης δ' ὁρῶ
Πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον·
Κεὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
Ψυχῇ σύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
Πάντων Ὀρέστου τοῦδ' ὁρᾶν τεκμήριον·
Καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὔ,
Χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων·
Καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι,
Μήτου τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν.
Τῷ γὰρ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε;
Κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι,
Οὐδ' αὖ σύ· πῶς γάρ, ᾗ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
Ἔξεστ' ἀκλαύστῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης;
Ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
Τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν.
Ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια.
Ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε· τοῖς αὐτοῖσί τοι
Οὐχ αὑτὸς αἰεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.
Νῷν δ' ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός. ἡ δὲ νῦν ἴσως
Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.

ΗΛ. Φεῦ τῆς ἀνοίας· ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι.

Χρ. Τί δ' ἐστίν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;

ΗΛ. Οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς, οὐδ' ὅποι γνώμης φέρῃ.

Χρ. Πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἅ γ' εἶδον ἐμφανῶς;
Ηλ. Τέθνηκεν ὦ τάλαινα· τὰ κείνου δέ σοι
Σωτήρι' ἔῤῥει· μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὅρα.
Χρ. Οἴ μοι τάλαινα· τοῦ τάδ' ἤκουσας βροτῶν;
Ηλ. Τοῦ πλησίον παρόντος ἡνίκ' ὤλλυτο.
Χρ. Καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοι μ' ὑπέρχεται.
Ηλ. Κατ' οἶκον, ἡδὺς, οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.
Χρ. Οἴμοι τάλαινα. τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
Τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;
Ηλ. Οἶμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
Μνημεῖ' Ορέστου ταῦτα προσθεῖναί τινα.
Χρ. Ω δυστυχής· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
Τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα
Ιν' ἦμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν ὅθ' ἱκόμην,
Τά τ' ὄντα πρόσθεν, ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά.
Ηλ. Οὕτως ἔχει σοὶ ταῦτ'. ἐὰν δέ μοι πιθῇ
Τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.
Χρ. Η τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;
Ηλ. Οὐκ ἔσθ' ὅγ' εἶπον. οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν·
Χρ. Τί γὰρ κελεύεις ὧν ἐγὼ φερέγγυος;
Ηλ. Τλῆναί σε δρᾶσαν ἅν σ' ἐγὼ παραινέσω.
Χρ. Αλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι.
Ηλ. Ορα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.
Χρ. Ορῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω.

Ηλ. Ακουε δὴ νῦν ᾗ βεβούλευμαι τελεῖν.
Παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων,
Ως οὔτις ἡμὶν ἐστὶν, ἀλλ' ᾅδης λαβὼν
Απεστέρηκε καὶ μόνα λελείμμεθον.
Εγὼ δ' ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
Θάλλοντά τ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας
Φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι πατρός.
Νῦν δ' ἡνίκ' οὐκέτ' ἐστὶν, εἰς σὲ δὴ βλέπω,
Οπως τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου
Ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσῃς κτανεῖν
Αἴγισθον. οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
Ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος; εἰς τίν' ἐλπίδων
Βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ᾗ πάρεστι μὲν στένειν
Πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ,
Πάρεστι δ' ἀλγεῖν, ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου
Αλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
Καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
Τεύξῃ ποτ'. οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
Αἴγισθος, ὥστε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος
Βλαστεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὐτῷ σαφῆ.
Αλλ' ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι,
Πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
Θανόντος οἴσῃ, τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
Επειτα δ' ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα

Καλῆ

Καλῇ τολοιπὸν, καὶ γάμων ἐπαξίων
Τεύξῃ· φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾷν.
Λόγῳ γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην
Σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί;
Τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν
Τοιοῖσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται;
Ιδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι,
Ω τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην·
Ω τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ,
Ψυχῆς ἀφειδήσαντε, προὐστήτην φόνου.
Τούτω φιλεῖν χρὴ, τώδε χρὴ πάντας σέβειν·
Τώδ' ἔν θ' ἑορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει
Τιμᾶν ἅπαντας οὕνεκ' ἀνδρίας χρεών.
Τοιαῦτά τοι νῷ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
Ζώσαιν, θανούσαιν θ', ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.
Αλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρί·
Σύγκαμν' ἀδελφῷ· παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ·
Παῦσον δὲ σαυτὴν, τοῦτο γινώσκουσ', ὅτι
Ζῇν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.
Χο. Εν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία
Καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος.
Χρ. Καὶ πρίν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
Ετύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν
Τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται.

Ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα, τοιοῦτον θράσος
Αὐτή θ' ὁπλίζῃ, κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
Οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν, οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς·
Σθένεις δ' ἔλαττον τῶν ἐναντίων χεροῖν.
Δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν,
Ημῖν δ' ἀποῤῥεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.
Τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν,
Αλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
Ορα, κακῶς πράσσοντε, μὴ μείζω κακὰ
Κτησώμεθ', εἴτις τούσδ' ἀκούσεται λόγους.
Λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, οὐδ' ἐπωφελεῖ,
Βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν·
Οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
Χρήζων τις εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν.
Αλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τοπᾶν
Ημᾶς τ' ὀλέσθαι, κἀξερημῶσαι γένος,
Κατάσχες ὀργήν· καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
Αῤῥητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι·
Αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ,
Σθένουσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν.
Χο. Πείθου· προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ
Κέρδος λαβεῖν ἄμεινον, οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.
ΗΛ. Απροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς
Δ' ᾔδειν σ' ἀποῤῥίψουσαν ἃ 'πηγγελλόμην.

Αλλ'

Αλλ' αὐτοχειρί μοι μόνῃ τε δραστέον
Τοὔργον τόδ'. οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν.

Χρ. Φεῦ, εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην, πατρὸς
Θνήσκοντος εἶναι· πάντα γὰρ κατειργάσω.

Ηλ. Αλλ' ἦν φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.

Χρ. Ασκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν.

Ηλ. Ως οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε;

Χρ. Εικὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράττειν κακῶς.

Ηλ. Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.

Χρ. Ανέξομαι κλύουσα, χ' ὤταν εὖ λέγῃς.

Ηλ. Αλλ' οὔποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ μάθῃς τόδε.

Χρ. Μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χ' ὡ λοιπὸς χρόνος.

Ηλ. Απελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.

Χρ. Ενεστιν, ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.

Ηλ. Ελθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ.

Χρ. Οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.

Ηλ. Αλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις.

Χρ. Ατιμίας μὲν οὔ, προμηθείας δέ σου·

Ηλ. Τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ;

Χρ. Οταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσῃ σύ νῷν·

Ηλ. Η δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.

Χρ. Εἴρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ.

Ηλ. Τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;

Χρ. Αλλ' ἔστιν ἔνθα χ' ἡ δίκη βλάβην φέρει.

Ηλ.

Ηλ. Τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.
Χρ. Αλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.
Ηλ. Καὶ μὴν ποιήσω γ', οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε.
Χρ. Καὶ τοῦτ' ἀληθὲς, οὐδὲ βουλεύσῃ πάλιν;
Ηλ. Βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς.
Χρ. Φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω.
Ηλ. Πάλαι δέδοκται ταῦτα, κοὐ νεωστί μοι.
Χρ. Απειμι τοίνυν· οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη
Τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.
Ηλ. Αλλ' εἴσιθ'. οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
Οὐδ' εἰ σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνεις· ἐπεὶ
Πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.
Χρ. Αλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
Φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'. ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
Ηδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη.

Αντιστροφικα.

στροφὴ ά.

Χο. Τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους
Οἰωνοὺς ἐσορώμενοι
Τροφᾶς κηδομένους, ἀφ' ὧν τε
Βλαστῶσιν, ἀφ' ὧν τ' ὄνησιν εὕρω-
σι, τάδ' οὐκ ἐπίσης τελοῦμεν;

Αλλ'

Ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν,
Καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν,
Δαρὸν γὰρ οὐκ ἀποίνητοι.
Ω χθονία βροτοῖσι φάμα,
Κατά μοι βόασον οἰκτρὰν
Οπα τοῖς ἔνερθ' Ατρείδαις,
Αχόρευτα φέρουσ' ὀνείδη.

ἀντιστροφὴ α'.

Οτι σφίσ' ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων
Νοσεῖ δή· τὰ δὲ πρὸς τέκνων,
Διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξι-
σοῦται φιλοτασίῳ διαίτᾳ.
Πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει
Ηλέκτρα, τὸν ἀεὶ πατρὸς
Δειλαία στενάχουσ', ὅπως
Α πανόδυρτος ἀηδὼν,
Οὔτέ τι τοῦ θανεῖν προμηθὴς,
Τό, τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα
Διδύμαν ἑλοῦσ' ἐριννύν.
Τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλαστοῖ;

στροφὴ β'.

Οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν ζῶν κακῶς,
Εὔκλειαν αἰσχύναι θέλει

Νώνυ-

Νώνυμος ὦ παῖ παῖ· ὥσ-
τε καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰ-
ῶνα κοινὸν εἵλου,
Τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα
Δύο φέρειν ἑνί γε λόγῳ,
Σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι.

ἀντιστροφὴ β'.

Ζῴης μοι καθύπερθεν χερὶ
Πλούτῳ τε τῶν ἐχθρῶν, ὅσον
Νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις.
Επεί σ' ἐφεύρηκα μοί-
ρᾳ μὲν οὐκ ἐπ' ἐσθλᾷ
Βεβῶσαν· ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε
Νόμιμα, τῶνδε φερομέναν
Αριστα τᾷ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ.

Actus IIII.

Σκ. ά.

Ορέστης, Παιδαγωγὸς, Ηλέκτρα, Χορός.

Ορ. Αρ' ὦ γυναῖκες ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν,
Ορθῶς δ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν;

Χο.

Χο. Τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει;
Ορ. Αἴγισθον ἔνθ' ᾤκηκεν ἱστορῶ πάλαι.
Χο. Αλλ' εὖ γ' ἱκάνεις, χ' ὦ φράσας ἀζήμιος·
Ορ. Τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
Ημῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
Χο. Η δ'· εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών.
Ορ. Ιθ' ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι
Φωκεῖς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθον τινές·
Ηλ. Οἴμοι τάλαιν'· ὁ δή ποθ' ἧς ἠκούσαμεν
Φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;
Ορ. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν· ἀλλά μοι γέρων
Εφεῖτ' Ορέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
Ηλ. Τί δ' ἔστιν ὦ ξέν'; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος.
Ορ. Φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
Τεύχει θανόντος, ὡς ὁρᾷς, κομίζομεν.
Ηλ. Οἴ ἐγὼ τάλαινα· τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές.
Πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι.
Ορ. Εἴπέρ τι κλαίεις τῶν Ορεστίων κακῶν,
Τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον.
Ηλ. Ω ξεῖνε, δός νῦν πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
Κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, εἰς χεῖρας λαβεῖν.
Οπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
Ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ·
Ορ. Δόθ', ἥτις ἐστὶ, προσφέροντες· οὐ γὰρ ὡς

Εν

Εν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τόδε·
Αλλ' ἢ φίλων τὶς, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν·

Ηλ. Ω φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ,
Ψυχῆς Ορέστου λοιπόν· ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων
Οὐχ' ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
Νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν·
Δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
Ως ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον
Πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
Κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου·
Οπως θανὼν ἔκεισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
Τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος.
Νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων, κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς,
Κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα.
Κοὔτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ
Λουτροῖς ἐκόσμησ', οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
Ανειλόμην ὡς εἰκὸς ἄθλιον βάρος.
Αλλ' ἐν ξένῃσι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας,
Σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
Οἴμοι τάλαινα, τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
Ανωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
Πόνῳ γλυκεῖ παρέχον. οὔτε γάρ ποτε
Μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος,
Οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός.

Εγὼ

Εγὼ δ' ἀδελφὴ σὴ προσηυδώμην ἀεί.
Νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
Θανόντα σὺν σοί· πάντα γὰρ συναρπάσας,
Θύελλ' ὅπως, βέβηκας. οἴχεται πατήρ·
Τέθνηκ' ἐγώ σοι· φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών.
Γελῶσι δ' ἐχθροί· μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
Μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
Φήμας λάθρᾳ προὔπεμπες ὡς φανόμενος
Τιμωρὸς αὐτός· ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχὴς
Δαίμων ὁ σός τε κἀμὸς ἐξαφείλετο·
Ος σ' ὧδέ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
Μορφῆς, σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.
Οἴμοι, οἴμοι.
Ω δέμας οἰκτρόν. φεῦ, φεῦ.
Ω δεινοτάτας, οἴμοι, οἴμοι,
Πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας,
Απώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κάρα.
Τοιγὰρ, σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,
Τὴν μηδὲν, εἰς τὸ μηδὲν, ὡς σὺν σοὶ κάτω
Ναίω τὸ λοιπόν· καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
Ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ
Τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ 'πολείπεσθαι τάφου.
Τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους.

Χο. Θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, Ηλέκτρα, φρόνει·

Θνητὸς δ' Ορέςης· ὥςε μὴ λίαν ςένε.
Πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

Ορ. Φεῦ, φεῦ. τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχάνων
Ελθω; κρατεῖν γὰρ ὐκέτι γλώσσης σθένω.

Ηλ. Τί δ' ἔσχες ἄλγος; πρὸς τί τῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;

Ορ. Η σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ηλέκτρας τόδε;

Ηλ. Τόδ' ἔς' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.

Ορ. Οἴμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.

Ηλ. Τί δή ποτ' ὦ ξέν' ἀμφ' ἐμοὶ ςένεις τάδε;

Ορ. Ω σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον.

Ηλ. Οὔτοι πότ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς ξένε.

Ορ. Φεῦ τῆς ἀνύμφυ δυσμόρυ τε σῆς τροφῆς.

Ηλ. Τί δή ποτ' ὦ ξέν' ὧδ' ἐπισκοπῶν ςένεις;

Ορ. Ως ὐκ ἄρ' ᾔδειν τῶν ἐμῶν ὐδὲν κακῶν.

Ηλ. Εν τῷ διέγνως τῦτο τῶν εἰρημένων;

Ορ. Ορῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπυσαν ἄλγεσι.

Ηλ. Καὶ μὴν ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.

Ορ. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδέ τ' ἐχθίω βλέπειν;

Ηλ. Οθ' ὕνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.

Ορ. Τοῖς τῦ; πόθεν τῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;

Ηλ. Τοῖς πατρὸς, εἶτα τοῖσδε δυλεύω βίᾳ·

Ορ. Τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;

Ηλ. Μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' ὐδὲν ἐξισοῖ.

Ορ. Τί δρῶσα; πότερα χερσὶν, ἢ λύμῃ βίυ;

Ηλ.

Ηλ. Καὶ χερσὶ, καὶ λύμαισι, καὶ πᾶσιν κακοῖς.
Ορ. Οὐδ' ὁ 'παρήξων, οὐθ' ὁ κωλύσων πάρα;
Ηλ. Οὐ δῆθ'· ὃς ἦν γάρ μοι, σὺ προὔθηκας σποδόν.
Ορ. Ω δύσποτμ', ὡς ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι.
Ηλ. Μόνος βροτῶν νῦν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ.
Ορ. Μόνος γὰρ ἥκω τοῖσι σοῖς ἀλγῶν κακοῖς.
Ηλ. Οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν;
Ορ. Εγὼ φράσαιμ' ἂν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.
Ηλ. Αλλ' ἔστιν εὔνουν· ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.
Ορ. Μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.
Ηλ. Μὴ δῆτα πρὸς θεῶν τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.
Ορ. Πείθου λέγοντι, κοὐχ ἁμαρτήσῃ ποτέ.
Ηλ. Μὴ, πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.
Ορ. Οὔ φημ' ἐάσειν.
Ηλ. Ω τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
Ορέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.
Ορ. Εὔφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
Ηλ. Πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ στένω;
Ορ. Οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
Ηλ. Οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;
Ορ. Ατιμος οὐδενὸς σύ. τοῦτο δ' οὐχὶ σόν.
Ηλ. Εἴπερ γ' Ορέστου σῶμα βαστάζω τόδε.
Ορ. Αλλ' οὐκ Ορέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.
Ηλ. Ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος;

Ορ. Οὐκ ἔστι, τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστι τάφος.
Ηλ. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ;
Ορ. Ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω·
Ηλ. Η ζῇ γὰρ ἀνήρ;
Ορ. Εἴπερ ἔμψυχός γ᾽ ἐγώ.
Ηλ. Η γὰρ σὺ κεῖνος;
Ορ. Τήνδε προσβλέψασα μου
Σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ᾽ εἰ σαφῆ λέγω.
Ηλ. Ω φίλτατον φῶς.
Ορ. Φίλτατον, συμμαρτυρῶ.
Ηλ. Ω φθέγμ᾽ ἀφίκου;
Ορ. Μηκέτ᾽ ἄλλοθεν πύθῃ.
Ηλ. Εχω σε χερσίν.
Ορ. Ως τὰ λοίπ᾽ ἔχοις ἀεί.
Ηλ. Ω φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
Ορᾶτ᾽ Ορέστην τόνδε μηχαναῖσι μὲν
Θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον;
Χο. Ορῶμεν, ὦ παῖ, κἀπὶ συμφοραῖσί μοι
Γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.

Περικόμματα.
Στροφὴ α.

Ηλ. Ιὼ γοναὶ γοναὶ σω-
μάτων ἐμοὶ φιλτάτων,

Εμόλετ' ἀρτίως.

Εφεύρετ'· ἤλθετ'· εἴδεθ' οὓς ἐχρῄζετε.

Σύστημα α'.

Ορ. Πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.

Ηλ. Τί δ' ἐστίν;

Ορ. Σιγᾶν ἄμεινον, μήτις ἔνδοθεν κλύῃ.

Στροφὴ β'.

Ηλ. Αλλ' οὐ τὰν Αρτεμιν
Τὰν αἰὲν ἀδμήταν,
Τόδε μὲν οὔποτ' ἀξιώσω τρέσαι,
Περισσὸν ἄχθος ἔνδον
Γυναικῶν ὂν ἀεί.

Σύστημα β'.

Ορ. Ορα γὲ μὲν δὴ, κἂν γυναιξὶν ὡς ἄρης.

Στροφὴ γ'.

Ηλ. Οτοττοτοί.
Ανέφελον ἐπέβαλες,
Οὔποτε καταλύσιμον,
Οὐδέποτε λησόμενον,
Αμέτερον οἷον ἔφυ κακόν.

Σύστημα γ'.

Ορ. Εξοιδα καὶ ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
Φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.

Αντιστροφὴ ά.

Ηλ. Ο πᾶς ἐμοὶ, ὁ πᾶς ἂν
Πρέποι παρὼν ἐννέπειν
Τάδε δίκᾳ χρόνος,
Μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.

Αντισύστημα ά.

Ορ. Σύμφημι κἀγώ· τοιγαροῦν σῶζε τόδε.
Ηλ. Τί δρῶσα;
Ορ. Οὗ μή 'στι καιρὸς, μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

Αντιστροφὴ β'.

Ηλ. Τίς δῆτ' οὖν ἀξίαν
Σοῦ μοι φανέντος νῦν
Μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;
Επεί σε νῦν ἀφράστως
Αέλπτως τ' ἐσεῖδον.

Αντισύστημα β'.

Ορ. Τότ' εἶδες, ὅτε θεοί γέ μ' ὤτρυναν μολεῖν.

Αντιςροφὴ γ'.

Ηλ. Οτοττοτοί.
Εφρασας ὑπερτέραν
Τᾶς πάρος ἔτι χάριτος.
Εἴ σε θεὸς ἐς μέλαθρα,
Δαιμόνιον αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.

Αντισύςημα γ'.

Ορ. Τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργάθειν· τὰ δὲ
Δέδοικά σε λίαν ἡδονῇ νικωμένην.

Μονοστροφικα.

Ηλ. Ιὼ χρόνῳ μακρῷ γε φιλτάταν ὁδὸν
Επαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι,
Μή τί με πολύςονον ὧδ' ἰδών·
Ορ. Τί μὴ ποιήσω;
Ηλ. Μή μ' ἀποςερήσῃς
Τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι.
Ορ. Η κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.
Ηγ. Ξυναινεῖς;
Ορ. Τί μὴ οὔ;
Ηλ. Ω φίλαι, ἔκλυον ἂν
Εγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν.
Εχον ὀργὰν ἄναυδον,

Οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα τάλαινα.
Νῦν δ' ἔχω σε· προὐφάνης δὲ
Φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
Ἃς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.

Ιαμβοι.

Ορ. Τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες·
Καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με,
Μήθ' ὡς πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
Αντλεῖ· τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην.
Χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
Α δ' ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ,
Σήμαιν', ὅπου φανέντες, ἢ κεκρυμμένοι,
Γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
Οὕτως δ', ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται
Φαιδρῷ προσώπῳ, νῷν ἐπελθόντοιν δόμους.
Αλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ,
Στέναζ'· ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
Χαίρειν πάρεσται καὶ γελᾷν ἐλευθέρως.
Ηλ. Αλλ' ὦ κασίγνηθ', ὧδ' ὅπως καί σοι φίλον
Καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδ'· ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
Πρὸς σοῦ λαβοῦσα, κοὐκ ἐμὰς ἐκτησάμην.
Κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα βουλοίμην βραχὺ,
Αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος· οὐ γὰρ ἂν καλῶς

Υπηρ-

Υπηρετοίμην τῷ παρόντι δαίμονι·
Αλλ' οἶσθα μὲν τἀνθένδε· πῶς γὰρ οὔ; κλύων
Οθ' οὕνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
Μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἣν σὺ μὴ δείσῃς πόθ', ὡς
Γέλωτι φαιδρῷ τοὐμὸν ὄψεται κάρα.
Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι·
Κἀπεί σ' ἐσεῖδον, οὔποτ' ἐκλήξω χαρᾶς,
Δακρυῤῥοοῦσα· πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγὼ,
Η τις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
Καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴργασαι δέ μ' ἄσκοπα.
Ωστ' εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
Τέρας νομίζειν αὐτὸ, πιστεύειν δ' ὁρᾶν.
Οτ' οὖν τοιαύτην ἡμῖν ἐξήκεις ὁδὸν,
Αρχ' αὐτὸς, ὥς σοι θυμός. ὡς ἐγὼ μόνη,
Οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον· ἢ γὰρ ἂν καλῶς
Εσωσ' ἐμαυτὴν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.
Ορ. Σιγᾶν ἐπῄνεσ'· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
Τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος.
Ηλ. Εἴσιτ', ὦ ξένοι.
Αλλως τε καὶ φέροντες οἷ' ἂν οὔτέ τις
Δόμων ἀπώσαιτ', οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών.

Σκ. β'.

Παιδ. Ω πλεῖστα μῶροι, καὶ φρενῶν τητώμενοι,
Πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
Η νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὑμῖν ἐγγενής,
Οτ' οὐ παρ' αὐτοῖς ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
Τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γινώσκετε;
Αλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ
Πάλαι φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμῖν ἐν δόμοις
Τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα.
Νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ.
Καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων
Καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς,
Εἴσω παρέλθεθ'. ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν
Εν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.
Ορ. Πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιοντί μοι;
Παιδ. Καλῶς· ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα.
Ορ. Ηγγειλας ὡς ἔοικεν ὡς τεθνηκότα.
Παιδ. Εἷς τῶν ἐν ᾅδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὢν ἀνήρ.
Ορ. Χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;
Παιδ. Τελουμένων, εἴποιμ' ἄν· ὡς δὲ νῦν ἔχει
Καλῶς τὰ κείνων πάντα καὶ τὰ μὴ καλῶς.
Ηλ. Τίς οὗτος ἔστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν, φράσον.
Ορ. Οὐχὶ ξυνίης;
Ηλ. Οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.

Ορ.

Ορ. Οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας εἰς χεῖρας ποτέ;

Ηλ. Ποίῳ; τί φωνεῖς;

Ορ. Οὗ τὸ φωκέων πέδον
Υπεξεπέμφθην σῇ προμηθείᾳ χεροῖν.

Ηλ. Η κεῖνος οὗτος ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ,
Μόνον προσεῦρον πιςὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;

Ορ. Οδ' ἐςί. μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.

Ηλ. Ω φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
Αγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἦ σὺ κεῖνος εἶ
Ος τόνδε κἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
Ω φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιςον δ' ἔχων
Ποδῶν ὑπηρέτημα· πῶς ὅυτω πάλαι
Ξυνών μ' ἔληθες, ὀὐδ' ἔφαινες; ἀλλά με
Λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδις' ἐμοί.
Χαῖρ' ὦ πάτερ. (πατέρα γὰρ εἰσορᾷν δοκῶ)
Χαῖρ'· ἴσθι δ' ὡς μάλιςά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
Ηχθηρα κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.

Παιδ. Αρκεῖν δοκεῖ μοι· τὰς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
Πολλαὶ κυκλῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
Αἵ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ηλέκτρα, σαφῆ·
Σφῶν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεςῶτοιν, ὅτι
Νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη
Νῦν ὅυτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
Φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις

Αλλοι-

Αλλοισι, τούτων πλείοσιν μαχούμενοι·

Ορ. Οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ἂν λόγου
Πυλάδη τόδ' εἴη τοὔργον· ἀλλ' ὅσον τάχος
Χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἤδη
Θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε.

Ηλ. Αναξ Απολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
Εμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ
Αφ' ὧν ἔχοιμι, λιπαρεῖ προὔστην χερί.
Νῦν δ' ὦ Λύκει' Απολλον ἐξ οἵων ἔχω,
Αἰτῶ, προπιτνῶ, λίσσομαι· γένου πρόφρων
Ημῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων·
Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τὰ 'πιτίμια
Τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.

Αντιστροφικα.

Στροφή.

Χο. Ιδεθ' ὅπου προνέμεται
Τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Αρης.
Βεβᾶσι δ' ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
Μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων,
Αφυκτοι κύνες.
Ωστ' οὐ μακράν γ' ἔτ' ἀμμένει
Τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον.

Αντιστροφή.

Παράγεται γὰρ ἐνέρων
Δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγης,
Αρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδράσματα,
Νεακόνητον αἷμα χειρῶν ἔχων·
Ο Μαίας δὲ παῖς
Ερμῆς σφ' ἄγει δόλον σκότῳ
Κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα, κοὐκέτ' ἀμμένει.

Actus V.

Σκ. ά.

Ηλέκτρα, Χορός.

Ιαμβοι.

Ηλ. Ω φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα
Τελοῦσι τοὔργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε.
Χο. Πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν;
Ηλ. Η μὲν ἐς τάφον
Λέβητα κοσμεῖ, τὼ δ' ἐφέστατον πέλας.
Χο. Σὺ δ' ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί;
Ηλ. Φρουρήσουσ' ὅπως
Αἴγισθος αὐτὸς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω.

Σκ.

Σκ. β'.

Ηλέκτρα, Χορὸς, Κλυταιμνήςρα.

Κλ. Αἶ, αἶ, αἶ, αἴ. ἰὼ ςέγαι
φίλων ἔρημοι, τῶνδ' ἀπολλύντων πλέαι·

Ηλ. Βοᾷ τις ἔνδον· οὐκ ἀκούετ' ὦ φίλαι;

Περικομματα.

Στροφὴ ά.

Χο. Ηκουσ' ἀνήκουςα
Δύςανος, ὥςε φρίξαι.

Σύςημα ά.

Κλ. Οἴμοι τάλαιν'. Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς;

Ηλ. Ιδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις.

Κλ. Ω τέκνον, τέκνον,
Οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν.

Ηλ. Αλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
Ωκτείρεθ' οὗτος, οὔθ' ὁ γεννήσας πατήρ.

Στροφὴ β'.

Χο. Ω πόλις, ὦ γενεὰ
Τάλαινα· νῦν σε
Μοῖρα καθημερία
φθίνει, φθίνει.

Σύςη-

Σύστημα β'.

Κλ. Ω μοι, πέπληγμαι.

Ηλ. Παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν.

Κλ. Ω μοι μάλ' αὖθις.

Ηλ. Εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.

Στροφὴ γ'.

Χο. Τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ
Γᾶς ὑποκείμενοι.
Πολύῤῥυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν
Κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες.

Σκ. γ'.

Ηλέκτρα, Χορὸς, Ορέστης, Πυλάδης.

Ηλ. Καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χεὶρ
Στάζει θυηλῆς Αρεος· οὐδ' ἔχω λέγειν
Ορέστα πῶς κυρεῖ γε.

Ορ. Τἀν δόμοισι μὲν
Καλῶς, Απόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισε.
Τέθνηκεν ἡ τάλαινα· μηκέτ' ἐκφοβοῦ
Μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσῃ ποτέ.

Αντιστροφὴ α'.

Χο. Παύσασθε· λεύσσω γὰρ
Αἴγισθον ἐκ προδήλου.

Αντι-

Αντισύςημα α'.

Ηλ. Ω παῖδες, οὐκ ἄψοῤῥον; εἰσορᾶτε που
Τὸν ἄνδρ' ἐφ' ὑμῖν. οὗτος ἐκ προαςίου
Χωρεῖ γεγηθώς.

Αντιςροφὴ β'.

Χο. Βᾶτε κατ' ἀντιθύρων
Οσον τάχιςα,
Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι,
Τάδ' ὡς πάλιν.

Αντισύςημα β'.

Ορ. Θάρσει· τελοῦμεν ἣ νοεῖς.
Ηλ. Επειγέ νυν.
Ορ. Καὶ δὴ βέβηκα.
Ηλ. Τἀνθάδ' ἂν μέλοι γ' ἐμοί.

Αντιςροφὴ γ'.

Χο. Δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς
Ηπιον ἐννέπειν,
Πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, λαθραῖον ὡς
Ορούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα.

Σκ. δ'.

Οἱ πρόσθεν καὶ Αἴγισθος.

Αντισύστημα γ'.

Αἰ. Τίς οἶδεν ὑμῶν που ποθ' οἱ Φωκεῖς ξένοι,
Οὕς φασ' Ορέστην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίον
Λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
Σέ τοι, σὲ κρίνω, καὶ σὲ τὴν ἐν τῷ πάρος
Χρόνῳ θρασεῖαν, ὡς μάλιστά σοι μέλειν
Οἶμαι· μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι.

Ιαμβοι.

Ηλ. Εξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
Εξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.
Αἰ. Που δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με.
Ηλ. Ενδον· φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.
Αἰ. Η καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως;
Ηλ. Οὔκ· (ἀλλὰ κἀπέδειξαν) οὐ λόγῳ μόνον.
Αἰ. Πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν;
Ηλ. Πάρεστι δῆτα καὶ μάλ' ἄζηλος θέα·
Αἰ. Η πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ εἰωθότως.
Ηλ. Χαίροις ἂν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε.
Αἰ. Σιγᾶν ἄνωγα κἀναδεικνύναι πύλας
Πᾶσιν Μυκηναίοισιν Αργείοις θ' ὁρᾶν·

Ως, εἴτις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
Εξῆρετ', ἀνδρὸς τοῦδε νῦν ὁρῶν νεκρὸν,
Στόμια δέχηται τἀμὰ, μηδὲ πρὸς βίαν
Εμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν, φύσῃ φρένας.

Ηλ. Καὶ δὴ τελεῖται τὰ 'π' ἐμοῦ· τῷ γὰρ χρόνῳ
Νοῦν ἔσχον ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείττοσιν.

Σκ. ε'.

Ορέστης, Πυλάδης, Παιδαγωγὸς, Ηλέκτρα,
Χορὸς, Αἴγισθος.

Αἰ. Ω Ζεῦ, δέδορκα φάσμ', ἄνευ φθόνου μὲν οὐ
Πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω.
Χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
Τὸ συγγενές γε κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.

Ορ. Αὐτὸς σὺ βάσταζ'. οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σὸν,
Τὸ ταῦθ' ὁρᾷν τε καὶ προσηγορεῖν φίλως.

Αἰ. Αλλ' εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι· σὺ δὲ,
Εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.

Ορ. Αὕτη πέλας σοῦ· μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.

Αἰ. Οἴμοι. τί λεύσσω;

Ορ. Τίνα φοβῇ; τίν' ἀγνοεῖς;

Αἰ. Τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
Πέπτωχ' ὁ τλήμων;

Ορ. Οὐ γὰρ αἰσθάνῃ πάλαι

Ζῶν τοῖς θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα;
Αἰ. Οἴμοι, ξυνῆκα τοὔπος· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
Ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ' ὁ προσφωνῶν ἐμέ.
Ορ. Καὶ μάντις ὢν ἄριστος, ἐσφάλλου πάλαι.
Αἰ. Ὄλωλα δὴ δείλαιος· ἀλλά μοι πάρες
Κἂν σμικρὸν εἰπεῖν.
Ηλ. Μὴ πέρα λέγειν ἔα
Πρὸς θεῶν ἀδελφὲ, μηδὲ μηκύνειν λόγους.
Τί γὰρ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμιγμένον
Θνήσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;
Ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε· καὶ κτανὼν πρόθες
Ταφεῦσιν ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν,
Ἄποπτον ἡμῶν· ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
Μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.
Ορ. Χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ
Νῦν ἐστιν ἀγὼν, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.
Αἰ. Τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς τόδ', εἰ καλὸν
Τοὔργον, σκότου δεῖ, κοὐ πρόχειρος εἶ κτανεῖν;
Ορ. Μὴ τάσσε. χώρει δ' ἔνθά περ κατέκτανες
Πατέρα τὸν ἀμὸν, ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς.
Αἰ. Ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
Τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά.
Ορ. Τὰ γοῦν σ'. ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.
Αἰ. Ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας.

Ορ. Πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται.
Αλλ' ἕρφ'.
Αἰ. Υφηγοῦ.
Ορ. Σοὶ βαδιςέον πάρος.
Αἰ. Η μὴ φύγω σε;
Ορ. Μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν
Θάνῃς, φυλάξαι δεῖ μέ τοῦτό σοι πικρόν.
Χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,
Οςις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλει,
Κτείνειν. τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ.

Αναπαιστοι.

Χο. Ω σπέρμ' Ατρέως, ὡς πολλὰ παθὸν
Δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες,
Τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Η Λ Ε Κ Τ Ρ Α.

Ευριπιδου Ηλεκτρα,

EVRIPIDIS TRAGOEDIA ELECTRA.

Υπόθεσις

ὑπὸ

Ιησοῦ τοῦ Βαρνεσίου.

Ο Αἴγισθος, συμπραξάσης αὐτῷ τῆς Κλυταιμνήστρας, ἐδολοφόνησε τὸν Αγαμέμνονα, καὶ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ἐπιλαβὼν, τὸ γένος αὐτοῦ παντελῶς ἀναιρεῖν ἐζήτει. Ο δὲ Ορέστης παῖς ὢν ὡσεὶ ἑνδεκαέτης, ἐκ τοῦ πυρὸς σωθεὶς ὑπ' Ηλέκτρας ἀδελφῆς εἰς φωκίδα πρὸς τὸν Στρόφιον Πυλάδου πατέρα ὑποπέμπεται. Τὰς μὲν δύο θυγατέρας Αγαμέμνονος, Χρυσόθεμιν δηλονότι καὶ Ηλέκτραν ἡ Κλυταιμνήστρα αὐτὴ θανάτου ὑφήρπασε, πείσασα τὸν Αἴγισθον· καὶ τὴν Ηλέκτραν ἀγριαίνουσαν καὶ ἐπὶ φόνῳ πατρὸς ἀγανακτοῦσαν ὁ Αἴγισθος ἀνδρὶ πένητι εἰς γάμον

ἔδωκεν, αὐτȣργῷ, ὅμως δὲ γενναίῳ τὴν φύσιν, ὡς ἀσθενεστέρῳ εἰς τὴν τιμωρίαν ἐσομένῳ. Οὗτος δὲ αὐτὴν, ὡς βασιλικὴν παρθένον ȣ̓̃σαν, ἄθικτον εἶχεν, ἢ σωφρονῶν, ἢ ἑαυτὸν ἀπαξιῶν, ἢ δεδιὼς τὸν Ορέςην. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ τῷ Δράματι προπαρασκευαστικὰ ἃ καὶ προλογίζων ὁ Αὐτȣργὸς δηλοῖ. Ο δὲ Ορέςης ἤδη ἡβήσας καὶ διὰ Απόλλωνος χρηςηρίων εἰς τὴν τȣ̃ πατρὸς ἐκδίκησιν ἐρεθιζόμενος, εἰς τὸ Αργος ἐπανέρχεται λάθρα. Τῇ δὲ ἀδελφῇ Ηλέκτρᾳ συντυχὼν, πάντα τὰ περὶ τὸν Αἴγισθον μανθάνει· ὃν αὐτίκα βȣθυτȣ̃ντα διαχειρίζει, ἐκδικησάμενος τὸν φόνον τȣ̃ πατρὸς, καὶ ὕςερον τὴν μητέρα Κλυταιμνήςραν, τῆς Ηλέκτρας συμβȣλευȣ́σης αὐτῷ. Μητροκτονῆσαι δὲ τολμήσαντες παραχρῆμα μετενενοήκεισαν σφόδρα, συμπαθόντες αὐτῇ. Επιφανέντες δὲ οἱ Διόσκȣροι ἀπὸ μηχανῆς παραμυθȣ̃σιν αὐτȣ̀ς καὶ τί πρακτέον αὐτοῖς ὑποτιθέμενοι, τὴν ἀθυμίαν αὐτῶν ἀφαιρȣ̃σιν.

Η σκηνὴ τȣ̃ Δράματος ὑπόκειται ἐν ὁρίοις τῆς Αργείας γῆς. Ο μὲν χορὸς συνέςηκεν ἐξ ἐπιχωρίων, τȣτέςιν ἀγροικῶν, γυναικῶν. Προλογίζει δὲ, ὡς προείρηται, ὁ αὐτȣργός.

Argu-

Argumentum
a

Josua Barnes

conscriptum.

Aegisthus, consentiente Clytaemnestra, Agamemnone per dolum caeso, regnoque Argiuorum occupato, stirpem eius radicitus euellere voluit. Orestes puerulus quasi vndecennis, a sorore Electra ex igne ereptus, in Phocidem ad Strophium Pyladae patrem summittitur. Duas Agamemnonis filias Chrysothemin nempe et Electram ipsa quidem Clytaemnestra morti surripuit, persuaso Aegistho. Et Electram ferocientem et ob patris caedem indignantem Aegisthus viro pauperi nuptum dedit, colono, verumtamen indolis generosae, vt ad vindictam impotentiori futuro. Hic vero illam, vtpote regiam virginem, intactam habuit, vel modeste agens, vel indignum se ratus, vel Orestem veritus. Et haec quidem fabulae praeparatoria; quae et prologum agens colonus declarat. Orestes vero iam adultus et Apollinis oraculo ad patris vltionem stimulatus, ad Argos clam redit. Electram itaque sororem conueniens, de rebus Aegisthi et statu illius fit certior. Quem statim sacrificantem oppri-

mit, necem patris vltus, et postea Clytaemnestram, Electra illi simul consulente. Ausos vero matrem interficere, statim ipsos poenituit vehementer, eius misertos. Apparentes autem Castor et Pollux ex improuiso, consolantur eos, et quid factu opus est docentes, eorum moestitiam tollunt.

Scena huius fabulae in finibus Argiuae terrae fingitur. Et Chorus quidem ex mulieribus indigenis, hoc est rusticis, constat. Colonus vero, vt supra dictum est, prologum agit.

NB. Idem argumentum tractat Sophocles in Electra, licet Oeconomia nonnihil diuersa. Ad hanc materiam pertinent et aliae fabulae, Aeschyli nempe Agamemnon, Choephorae et Eumenides, Senecae quoque Agamemnon, Euripidis Orestes. Diuersa autem fabulae eiusdem dispositio et oeconomia alia, non modo diuersis poetis frequens est, sed etiam idem aliquis poeta idem aliquando argumentum diuersis modis tractat, vt variatione voluptas augeatur.

Τὰ τοῦ Δράματος
Πρόσωπα.

ΑΥΤΟΥΡΓΟΣ ΜΥΚΗΝΑΙΟΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΟΡΕ-

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ. κωφὸν πρόσωπον.

ΧΟΡΟΣ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ.

Προλογίζει δὲ ὁ Αὐτουργός.

Personae huius fabulae sunt hae:

COLONVS MYCENAEVS.

ELECTRA.

ORESTES.

PYLADES, muta persona.

CHORVS.

CLYTAEMNESTRA.

SENEX.

NVNCIVS.

GEMINI i. e. CASTOR ET POLLVX.

Prologum autem agit Colonus.

Caeterum haec fabula primum edita Graece et recensita est a *Petro Victorio* Florent. 1545. qui illam a Bartholomaeo Barbadoro et Hieronymo, quorum elogium est in Actis Eruditorum A 1701, p. 503. accepit Nicolaoque Ardinghello Cardinali inscripsit. Fabricii Bibl. Graec. Vol. I. p. 616.

Reuerend. Brumoyus Theatre des Grecs Tom. II. p. 19. seq. in V Actus dispescit fabulam, secundi initium faciens v. 213. tertii v. 487. quarti v. 747. et quinti v. 1177.

Consentientem habet Barnesium, qui singulo Actui praemisit argumentum.

ACTVS

ACTVS I.

Αὐτουργός, Ἠλέκτρα, Ὀρέστης, Χορός, Πυλάδης, κωφὸν πρόσωπον.

Argumentum Actus primi.

Colonus Mycenaeus, Prologum agens, Agamemnonis lamentabilem caedem narrat, et Clytaemnestrae ac Aegisthi impiam crudelitatem, quomodo Orestes sit neci surreptus, Electra autem sibi, viro ignobili, in matrimonium data; quam tamen ille sanctam et inuiolatam habuerit; et hinc occasio et ratio omnis praesentis argumenti pendet. Electra sub crepusculum aquam haustura, sidera testatur, se indignissime a matre regia domo eiectam, simulque colonum, cui tradita erat, reuocantem illam a sordido illo labore, vt pium hominem et verum in aduersis amicum commendat. Interea Orestes cum fidissimo laborum et aerumnarum socio, Argos clam redit, quaesiturus sororem et patris necem vlturus. Chorus Electram ad Deorum festa et laetitiam hortatur; illa negat se solemnibus gaudiis aptam; patris itaque caedem deplorat, fratrisque Orestae, qui solus in tantis malis solatio esse possit, praesentiam optat, vt postea desideratior et exspectatior eiusdem aduentus videatur.

Ιαμβοι.

Αὐ. Ὦ γῆς παλαιὸν Ἄργος, Ἰνάχου ῥοαὶ
Ὅθεν ποτ' ἄρας ναυσὶ χιλίαις Ἄρη,

Εἰς

Εἰς γῆν ἔπλευσε Τρῳάδ᾽ Αγαμέμνων ἄναξ.
Κτείνας δὲ τὸν κρατȣ̃ντ᾽ ἐν Ιλιάδι χθονὶ
Πρίαμον, ἑλών τε Δαρδάνȣ κλεινὴν πόλιν,
Αφίκετ᾽ εἰς τόδ᾽ Αργος· ὑψηλῶν δ᾽ ἐπὶ
Ναῶν τέθεικε σκῦλα πλεῖςα βαρβάρων.
Κἀκεῖ μὲν, εὐτύχησεν· ἐν δὲ δώμασι,
Θνήσκει γυναικὸς πρὸς Κλυταιμνήςρας δόλῳ,
Καὶ τȣ̃ Θυέςȣ παιδὸς Αἰγίσθȣ χερί.
Χ᾽ ᾧ μὲν παλαιὰ σκῆπτρα Ταντάλȣ λιπὼν,
Ολωλεν· Αἴγισθος δὲ βασιλεύει χθονὸς,
Αλοχον ἐκείνȣ Τυνδαρίδα κόρην ἔχων.
Οὓς δ᾽ ἐν δόμοις ἔλιπεν, ὅτ᾽ εἰς Τροίαν ἔπλει
Αρσενά τ᾽ Ορέςην, θῆλύ τ᾽ Ηλέκτρας θάλος,
Τὸν μὲν πατρὸς γεραιὸς ἐκκλέπτει τροφεὺς,
Μέλλοντ᾽ Ορέςην χερὸς ὑπ᾽ Αἰγίσθȣ θανεῖν,
Στροφίῳ τ᾽ ἔδωκε Φωκέων εἰς γῆν τρέφειν·
Η δ᾽ ἐν δόμοις ἔμεινεν Ηλέκτρα πατρός.
Ταύτην, ἐπειδὴ θαλερὸς εἶχ᾽ ἥβης χρόνος,
Μνηςῆρες ᾔτȣν Ελλάδος πρῶτοι χθονός.
Δείσας δὲ, μή τῳ παῖδας Αργείων τέκοι,
Αγαμέμνονος ποινάτορας, εἶχεν ἐν δόμοις
Αἴγισθος, ȣ̓δ᾽ ἥρμοζε νυμφίῳ τινί.
Επεὶ δὲ καὶ τȣ̃τ᾽ ἦν φόβȣ πολλȣ̃ πλέων,
Μή τῳ λαθραίως τέκνα γενναίῳ τέκοι,

Κτα-

Κτανεῖν σφ' ἐβούλετ' ὠμόφρων· κακὴ δ' ὅμως
Μήτηρ νιν ἐξέσωσεν Αἰγίσθου χερός.
Εἰς μὲν γὰρ ἄνδρα σκῆψιν εἶχ' ὀλωλότα,
Παίδων δ' ἔδεισε μὴ φθονηθείη φόνῳ.
Εκ τῶνδε δὴ τοιόνδ' ἐμηχανήσατο
Αἴγισθος· ὃς μὲν γῆς ἀπηλλάχθη φυγὰς
Αγαμέμνονος παῖς, χρυσὸν εἶπεν, ὃς ἂν κτάνῃ.
Ημῖν δὲ δὴ δίδωσιν Ηλέκτραν ἔχειν
Δάμαρτα, πατέρων μὲν Μυκηναίων ἄπο
Γεγῶσιν, οὐ δὴ τοῦτό γ' ἐξελέγχομαι.
Λαμπροὶ γὰρ εἰς γένος γε. χρημάτων δὲ δὴ
Πένητες· ἔνθεν ἡ 'ὑγένει' ἀπόλλυται.
Ως ἀσθενεῖ δοὺς, ἀσθενῆ λάβοι φόβον.
Εἰ γάρ νιν ἔσχεν ἀξίωμ' ἔχων ἀνὴρ,
Εὕδοντ' ἂν ἐξέγειρε τὸν Αγαμέμνονος
Φόνον, δίκη τ' ἂν ἦλθεν Αἰγίσθῳ τότε.
Ην οὔποτ' ἀνὴρ ὅδε, σύνοιδέ μοι Κύπρις,
Ησχυνεν εὐνῇ· παρθένος δ' ἔτ' ἐστὶ δή·
Αἰσχύνομαι γὰρ ὀλβίων ἀνδρῶν τέκνα
Λαβὼν, ὑβρίζειν, οὐ κατάξιος γεγώς.
Στένω δὲ τὸν λόγοισι κηδεύοντ' ἐμοὶ
Αθλιον Ορέστην, εἴποτ' εἰς Αργος μολὼν,
Γάμους ἀδελφῆς δυστυχεῖς εἰσόψεται·
Ος τις δέ μ' εἶναί φησι μῶρον, εἰ λαβὼν

Νέαν ἐς οἴκȢς πάρθενον, μὴ θιγγάνω,
Γνώμης πονηροῖς κανόσιν ἀναμετρȢμενος
Τὸ σῶφρον ἴςω, κᾀυτὸς αὖ τοιȢτος ὤν.

Ηλ. Ω νὺξ μέλαινα, χρυσέων ἄςρων τροφὲ,
Εν ᾗ τόδ' ἄγγος τῷδ' ἐφεδρευον κάρα
Φέρȣσα, πηγὰς ποταμίας μετέρχομαι·
Οὐ δή τε χρείας εἰς τοσόνδ' ἀφιγμένη,
Αλλ' ὡς ὕβριν δείξωμεν Αἰγίσθȣ θεοῖς,
Γόȣς τ' ἀφίην αἰθέρ' εἰς μέγαν πατρί.
Η γὰρ πανώλης Τυνδαρὶς, μήτηρ ἐμὴ,
Εξέβαλέ μ' οἴκων, χάριτα τιθεμένη πόσει.
Τεκȣ̃σα δ' ἄλλȣς παῖδας Αἰγίσθῳ πάρα
Πάρεργ' Ορέςην, κᾀμὲ ποιεῖται δόμων.

Αὐ. Τί γάρ τάδ', ὦ δύςην', ἐμὴν μοχθεῖς χάριν,
Πόνȣς ἔχȣσα, πρόσθεν εὖ τεθραμμένη,
Καὶ ταῦτ' ἐμȣ̃ λέγοντος, ȣ̓κ ἀφίςασαι;

Ηλ. Εγὼ σ' ἴσον θεοῖσιν ἡγȣ̃μαι φίλον·
Εν τοῖς ἐμοῖς γὰρ ȣ̓κ ἐνύβρισας κακοῖς.
Μεγάλη δὲ θνητοῖς μοῖρα, συμφορᾶς κακῆς
Ιατρὸν εὑρεῖν, ὡς ἐγὼ σε λαμβάνω.
Δεῖ δή με κᾀκέλευςον, εἰς ὅσον σθένω,
Μόχθȣ 'πικȣφίζȣσαν, ὡς ῥᾷον φέρῃς,
Συνεκκομίζειν σοι πόνȣς. ἅλις δ' ἔχεις
Τἄξωθεν ἔργα· τὰ 'ν δόμοις δ' ἡμᾶς χρεὼν
Εξευ-

Ἐξευτρεπίζειν. εἰσιόντι δ' ἐργάτῃ
Θύραθεν, ἡδὺ τἄνδον εὑρίσκειν καλῶς.

Αὐ. Εἴ τοι δοκεῖ σοι, στεῖχε· καὶ γὰρ οὐ πρόσω,
Πηγαὶ μελάθρων τῶνδ'. ἐγὼ δ' ἅμ' ἡμέρᾳ
Βοῦς εἰς ἀρούρας εἰσβαλὼν, σπερῶ γύας.
Ἀργὸς γὰρ οὐδεὶς, θεοὺς ἔχων ἀνὰ στόμα,
Βίον δύναιτ' ἂν ξυλλέγειν ἄνευ πόνου.

Ὀρ. Πυλάδη, σὲ γὰρ δὴ πρῶτον ἀνθρώπων ἐγὼ
Πιστὸν νομίζω καὶ φίλον, ξένον τ' ἐμοί·
Μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ' ἐθαύμαζες φίλων.
Πράσσονθ' ἃ πράσσω, δείν' ὑπ' Αἰγίσθου παθὼν
Ὅς μου κατέκτα πατέρα, χ' ἡ πανώλεθρος
Μήτηρ. ἀφῖγμαι δ' ἐκ θεοῦ χρηστηρίων
Ἀργεῖον οὖδας, οὐδενὸς ξυνειδότος,
Φόνον φονεῦσι πατρὸς ἀλλάξων ἐμοῦ.
Νυκτὸς δὲ τῆσδε πρὸς τάφον μολὼν πατρὸς,
Δάκρυά τ' ἔδωκα, καὶ κόμης ἀπηρξάμην,
Πυρᾷ τ' ἐπέσφαξ' αἷμα μηλείου φόνου,
Λαθὼν τυράννους, οἳ κρατοῦσι τῆσδε γῆς.
Καὶ τειχέων μὲν ἐντὸς οὐ βαίνω πόδα,
Δυεῖν δ' ἁμίλλαιν ξυντιθεὶς, ἀφικόμην
Πρὸς τέρμονας γῆς τῆσδ', ἵν' ἐκβάλω ποδὶ
Ἄλλην ἐπ' αἶαν, εἴ μέ τις γνοίη σκοπῶν
Ζητοῦντ' ἀδελφὴν, φασὶ γάρ νιν ἐν γάμοις

Ζευχθεῖσαν οἰκεῖν, οὐδὲ παρθένον μένειν,
Ὡς συγγένωμαι, καὶ φόνου συνεργάτιν
Λαβὼν, τά γ' εἴσω τειχέων σαφῶς μάθω.
Νῦν οὖν, Ἕως γὰρ λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται,
Ἔξω τρίβου τοῦδ' ἴχνος ἀλλαξώμεθα.
Ἢ γάρ τις ἀροτὴρ, ἤ τις οἰκέτις γυνὴ,
Φανήσεται νῷν, ἥν τιν' ἱστορήσομεν,
Εἰ τούσδε ναίει σύγγονος τόπους ἐμή.
Ἀλλ', εἰσορῶ γὰρ τήνδε προσπόλων τινὰ,
Πηγαῖον ἄχθος ἐγκεκαρμένῳ κάρᾳ
Φέρουσαν, ἑζώμεσθα, κἀκπυθώμεθα
Δούλης γυναικὸς, ἤν τι δεξώμεσθ' ἔπος·
Ἐφ' οἷσι, Πυλάδη, τήνδ' ἀφίγμεθα χθόνα.

Επῳδικα.
Στροφή.

ΗΛ. Σύντειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν.
Ὢ ἔμβα, ἔμβα κατακλαίουσα.
Ἰώ μοι, μοι.
Ἐγενόμαν Ἀγαμέμνονος
Κούρα, καί με τίκε Κλυταιμνήστρα,
Στυγνὰ Τυνδαρέου κόρα.
Κικλήσκουσι δέ μ' ἀθλίαν
Ἠλέκτραν πολιῆται.

Φεῦ,

Φεῦ, φεῦ, χετλίων πόνων,
Καὶ στυγερᾶς ζωᾶς, ὦ πάτερ.
Σὺ δ' ἐν ᾅδᾳ δὴ
Κεῖσαι, σᾶς ἀλόχου σφαγείς,
Αἰγίσθου τ', Αγάμεμνον.
Ιθι τὸν αὐτὸν ἔγειρε γόον,
Αναγε πολύδακρυν ἀδονάν.
(Γοερᾶς φρενὸς Κύπρις ἄλγος).

Αντιστροφή.

Σύντειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν·
Ω ἔμβα, ἔμβα κατακλαίουσα.
Ιώ μοι, μοι.
Τίνα πόλιν, τίνα δ' οἶκον, ὦ
Τλᾶμον σύγγονε, λατρεύεις,
Οἰκτρὰν ἐν θαλάμοις λιπὼν
Πατρῴοις, ἐπὶ συμφοραῖς
Αλγίσταισιν, ἀδελφεάν;
Ελθοις τῶνδε πόνων ἐμοὶ
Τᾷ μελέᾳ λυτὴρ, ὦ Ζεῦ, Ζεῦ,
Πατρί θ' αἱμάτων
Εχθίστων ἐπίκουρος, Αρ-
γει κέλσας πόδ' ἀλάταν.
Θὲς τόδε τεῦχος ἐμῆς ἀπὸ κρα-

τὸς ἔλεσ', ἵνα πατρὶ γόους
Νυχίους ἐπορθοβοάσω.

Επῳδός.

Ιαχὰν ἀοιδὰν, μέλος ἄϊδα, πάτερ,
Σοὶ κατὰ γᾶς ἐννέπω γόους,
Οἷς ἀεὶ τὸ κατ' ἦμαρ
Διέπομαι· κατὰ μὲν φίλαν
Ονυχι τεμνομένα δέραν,
Χέρα τε κρᾶτ' ἀποκούριμον τιθεμένα
Θανάτῳ σῷ.
Ε. ἔ. δρύπτε κάρα.
Οἷα δέ τις κύκνος ἀχέτας
Ποταμίοις παρὰ χεύμασι
Πατέρα φίλτατον καλεῖ,
Ολόμενον δολίοις βρόχων
Ερκεσιν. ὣς σὲ τὸν ἄθλιον
Πατέρ' ἐγὼ κατακλαίομαι,
Λουτρὰ πανύσταθ' ὑδρανάμενον χροῒ,
Κοίτᾳ ἐν οἰκτροτάτᾳ θανάτου.
Ἰώ μοι, μοι·
Πικρᾶς μὲν πελέκεως τομᾶς σᾶς, πάτερ,
Πικρᾶς δ' ἐκ Τροίας ὁδοῦ βουλᾶς.
Οὐ μίτραις σὲ γυνὴ

Δέξατ',

Δέξατ', ὃ δ' ἐπὶ στεφάνοις.
Ξίφεσι δ' ἀμφιτόμοις, λυγρὰν
Αἰγίσθου λώβαν θεμένα,
Δόλιον ἔχεν ἀκοίταν.

Αντιστροφικα.

Στροφὴ α'.

Χο. Αγαμέμνονος ὦ κόρα, ἤλυθον, Η-
λέκτρα, ποτὶ σὰν ἀγροτέραν αὐλάν.
Εμολέ τις, ἔμολε γαλακτοπότας ἀνὴρ
Μυκηναῖος, οὐρειβάτας·
Αγγέλλει δ', ὅτι νῦν τριταίαν
Καρύσσουσιν θυσίαν
Αργεῖοι· πᾶσαι δὲ παρ' Ηραν
Μέλλουσι παρθενικαὶ στείχειν.

Στροφὴ β'.

Ηλ. Οὐκ ἐπ' αγλαΐας, φίλαι,
Θυμὸν, οὐδ' ἐπὶ χρυσέοις
Ορμοις ἐκπεπόταμαι
Τάλαιν', οὐδὲ στᾶσα χοροὺς
Αργείοις ἅμα νύμφαις,
Ελικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν.
Δάκρυσι χεύω,

Δακρύων δέ μοι μέλει
Δειλαίᾳ τὸ κατ᾽ ἦμαρ.
Σκέψαι μου πιναρὰν κόμαν,
Καὶ τρύχη τάδ᾽ ἐμῶν πέπλων,
Εἴπέρ ποτ᾽ Αγαμέμνονος
Κόρας, τᾶς βασιλείας.
Α Τροία θ᾽ ἀμοῦ πατέρος
Μέμναταί ποθ᾽ ἁλοῦσα·

Αντιστροφὴ ά.

Χο. Μεγάλα θεός· ἀλλ᾽ ἴθι καὶ παρ᾽ ἐμοῦ
Χρῆσαι πολύπηνα φάρεα δῦναι,
Χρύσεά τε χάρισαι, προσθήματ᾽ ἀγλαΐας.
Δοκεῖς τοῖς σοῖσι δακρύοις,
Μὴ τιμῶσα θεὸς, κρατήσειν
Εχθρῶν; οὔτοι στοναχαῖς,
Αλλ᾽ εὐχαῖς θεοὺς σεβίζου·
σ᾽, ἕξεις εὐαμερίαν, ὦ παῖ.

Αντιστροφὴ β΄.

Ηλ. Οὐδεὶς θεῶν ἐνοπᾶς κλύει
Τᾶς δυσδαίμονος. ὁ παλαι-
ῶν πατρὸς σφαγιασμῶν.
Οἴ μοι τοῦ καταφθιμένου,
Τοῦ τε ζῶντος ἀλάτα,

Ος που γᾶν ἄλλαν κατέχει
Μέλεος, ἀλαίνων
Ποτὶ θῆσσαν ἑστίαν,
Τοῦ κλεινοῦ πατρὸς ἐκφύς.
Αὐτὰ δ' ἐν χέρνησι δόμοις
Ναίω ψυχὰν τακομένα,
Δωμάτων πατρῴων φυγὰς,
Οὐρείας ναίουσ' ἐρίπνας.
Μάτηρ δ' ἐν λέκτροις φόνιος
Αλλῳ σύγγαμος οἰκεῖ.

Actvs II.

Ορέστης, Ηλέκτρα, Αὐτουργὸς, Χορὸς, Πυλάδης, κωφὸν πρόσωπον.

Argumentum.

Subito Oreste et Pylade superuenientibus primo terretur Electra, mox confirmata, de rerum statu confabulatur, putans Orestem et Pyladem, nuncios a fratre. Inter hos exaggeratur crudelis impietas Aegisthi et Clytemnestrae: Electrae autem et Orestis indigna sors; et vindictae cupidine se inuicem accendunt. Quando maritus colonus superuenit, qui singulari fide et simplici pietate hospites Orestae et Electrae caussa domo excipit. Quem tamen Electra ad senem amicum pastorem mittit pro ferculis potioribus. Chorus interim expe-

ditionem Troianam memorat, inde in Achillis laudes labitur, cuius et arma Homeri exemplo defcribit. Vnde Clytemneftrae impietas augetur, quae tantorum, qualis Achilles fuit, heroum dominum ac imperatorem Agamemnonem per dolum adulteri cauffa occidere fuftinuit.

Ιαμβοι.

Χο. Πολλῶν κακῶν Ελλησιν αἰτίαν ἔχει
Σῆς μητρὸς Ελένη σύγγονος, δόμοις τε σοῖς.
Ηλ. Οἴμοι, γυναῖκες, ἐξέβην θρηνημάτων.
Ξένοι τινὲς παρ' οἶκον οἵδ', ἐφεστίους
Ευνὰς ἔχοντες, ἐξανίστανται λόχου·
Φυγῇ, σὺ μὲν κατ' οἶμον, εἰς δόμους δ' ἐγὼ,
Φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί.
Ορ. Μέν', ὦ τάλαινα· μὴ τρέσῃς ἐμὴν χέρα.
Ηλ. Ω Φοῖβ' Απολλον, προσπιτνῶ σε μὴ θανεῖν.
Ορ. Αλλους κτάνοιμ' ἂν μᾶλλον ἐχθίους σέθεν.
Ηλ. Απελθε· μὴ ψαῦ', ὧν σε μὴ ψαύειν χρεών.
Ορ. Οὐκ ἔσθ' ὅτου θίγοιμ' ἂν ἐνδικώτερον.
Ηλ. Καὶ πῶς ξιφήρης πρὸς δόμοις λοχᾷς ἐμοῖς.
Ορ. Μείνασ' ἄκουσον, καὶ τάχ' οὐκ ἄλλως ἐρεῖς.
Ηλ. Εστηκα· πάντως δ' εἰμὶ σή· κρείσσων γὰρ εἶ.
Ορ. Ηκω φέρων σοι σοῦ κασιγνήτου λόγους.
Ηλ. Ω φίλτατ', ἆρα ζῶντος, ἢ τεθνηκότος;

Ορ.

Ορ. Ζῇ· πρῶτα γάρ σοι τἀγαθ' ἀγγέλλειν θέλω.
Ηλ. Εὐδαιμονοίης μισθὸν ἡδίστων λόγων·
Ορ. Κοινῇ δίδωμι τοῦτο νῷν ἀμφοῖν ἔχειν.
Ηλ. Ποῦ γῆς ὁ τλήμων τλήμονας φυγὰς ἔχων;
Ορ. Οὐχ ἕνα νομίζων φθείρεται πόλεως νόμον.
Ηλ. Η που σπανίζων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου;
Ορ. Εχει μέν. ἀσθενὴς δὲ δὴ φεύγων ἀνήρ.
Ηλ. Λόγον δὲ δὴ τίν' ἦλθες ἐκ κείνου φέρων;
Ορ. Εἰ ζῇς, ὅπου τε ζῶσα συμφορὰς ἔχεις.
Ηλ. Οὐκοῦν ὁρᾷς μου πρῶτον ὡς ξηρὸν δέμας.
Ορ. Λύπαις τε συντέτηκας, ὥς τέ με στένειν.
Ηλ. Καὶ κρᾶτα, πλόκαμόν τ' ἐσκυθισμένον ξυρῷ.
Ορ. Δάκνει σ' ἀδελφὸς, ὅ, τε θανὼν ἴσως πατήρ;
Ηλ. Οἴμοι· τί γάρ μοι τῶνδέ γ' ἐστὶ φίλτερον;
Ορ. Φεῦ, φεῦ· τί δαὶ σὺ σῷ κασιγνήτῳ δοκεῖς;
Ηλ. Απὼν ἐκεῖνος, οὐ παρὼν ἡμῖν φίλος.
Ορ. Εκ τοῦ δὲ ναίεις ἐνθάδ' ἄστεως ἑκάς;
Ηλ. Εγημάμεσθ', ὦ ξεῖνε, θανάσιμον γάμον.
Ορ. Ωιμωξ' ἀδελφὸν σόν· Μυκηναίων τινά;
Ηλ. Οὐχ, ὡς πατήρ μ' ἤλπιζεν ἐκδώσειν ποτέ.
Ορ. Εἴφ', ὡς ἀκούσας σῷ κασιγνήτῳ λέγω.
Ηλ. Εν τοῖσδ' ἐκείνου τηλουρὸς ναίω δόμοις.
Ορ. Σκαφεύς τις, ἢ βουφορβὸς ἄξιος δόμων;
Ηλ. Πένης ἀνὴρ γενναῖος, εἴς τ' ἔμ' εὐσεβής.

Ορ. Η δ' εὐσέβεια τίς πρόσεστι σῷ πόσει;
Ηλ. Οὐ πώποτ' εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν.
Ορ. Αγνευμ' ἔχων τι θεῖον, ἢ σ' ἀναξιῶν;
Ηλ. Γονέας ὑβρίζειν τοὺς ἐμοὺς οὐκ ἠξίου.
Ορ. Καὶ πῶς γάμον τοιοῦτον οὐχ ἥσθη λαβών;
Ηλ. Οὐ κύριον τὸν δόντα μ' ἡγεῖται, ξένε.
Ορ. Ξυνῆκ'. Ορέστῃ μή ποτ' ἐκτίσῃ δίκην.
Ηλ. Τοῦτ' αὐτὸ ταρβῶν, πρὸς δὲ καὶ σώφρων ἔφυ.
Ορ. Φεῦ. Γενναῖον ἄνδρ' ἔλεξας, εὖ τε δραστέον.
Ηλ. Εἰ δή ποθ' ἥξει γ' εἰς δόμους, ὁ νῦν ἀπών.
Ορ. Μήτηρ δέ σ' ἡ τεκοῦσα ταῦτ' ἠνέσχετο;
Ηλ. Γυναῖκες ἀνδρῶν, ὦ ξέν', οὐ παίδων φίλαι.
Ορ. Τίνος δέ σ' οὕνεχ' ὕβρισ' Αἴγισθος τάδε;
Ηλ. Τεκεῖν με βούλετ' ἀσθενῆ, τοιῷδε δούς.
Ορ. Ως δῆθε παῖδας μὴ τέκοις ποινάτορας;
Ηλ. Τοιαῦτ' ἐβούλευσ', ὧν ἐμοὶ δοίη δίκην.
Ορ. Οἶδεν δέ σ' οὖσαν παρθένον μητρὸς πόσις;
Ηλ. Οὐκ οἶδε· σιγῇ τοῦθ' ὑφαιρούμεσθά νιν.
Ορ. Αἵδ' οὖν φίλαι σοι τούσδ' ἀκούουσιν λόγους;
Ηλ. Ωστε στέγειν γε τἀμὰ καὶ σ' ἔπη καλῶς.
Ορ. Τί δῆθ' Ορέστης, πρὸς τόδ' Αργος ἢν μόλῃ;
Ηλ. Ηρου τόδ'; αἰσχρόν γ' εἶπας· οὐ γὰρ νῦν ἀκμή·
Ορ. Ελθὼν δὲ δή πως φονέας ἂν κτάνοι πατρός;
Ηλ. Τολμῶν, ὑπ' ἐχθρῶν οἷ' ἐτολμήθη πατήρ.

Ορ.

Ορ. Η καὶ μετ' αὐτοῦ μητέρ' ἂν τλαίης κτανεῖν;
Ηλ. Ταυτῷ γε πελέκει, τῷ πατὴρ ἀπώλετο.
Ορ. Λέγω τάδ' αὐτῷ, καὶ βέβαια τἀπὸ σοῦ;
Ηλ. Θάνοιμι, μητρὸς αἷμ' ἐπισφάξασ' ἐμῆς.
Ορ. Φεῦ. εἴθ' ἦν Ορέστης πλησίον κλύων τάδε.
Ηλ. Αλλ', ὦ ξέν', οὐ γνοίην ἂν, εἰσιδοῦσά νιν.
Ορ. Νέα γὰρ, οὐδὲν θαῦμ', ἀπεζεύχθης νέου.
Ηλ. Εἷς ἂν μόνος νιν τῶν ἐμῶν γνοίη φίλων.
Ορ. Αρ' ὃν λέγουσιν αὐτὸν ἐκκλέψαι φόνου;
Ηλ. Πατρός γε παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων.
Ορ. Ο κατθανὼν δὲ σὸς πατὴρ τύμβου κυρεῖ;
Ηλ. Εκυρσεν, ὡς ἔκυρσεν, ἐκβληθεὶς δόμων.
Ορ. Οἴ μοι τόδ' οἷον εἶπας· αἴσθησις γὰρ οὖν
Κἀκ τῶν θυραίων πημάτων δάκνει βροτούς.
Λέξον δ' ἵν' εἰδὼς σῷ κασιγνήτῳ φέρω
Λόγους ἀτερπεῖς, ἀλλ' ἀναγκαίους κλύειν.
Ενεστι δ' οἶκτος, ἀμαθία μὲν οὐδαμοῦ
Σοφοῖσιν ἀνδρῶν· οὐ γὰρ οὐδ' ἀζήμιον,
Γνώμην μὲν εἶναι τοῖς σοφοῖς λίην σοφήν.
Χο. Κἀγὼ τὸν αὐτὸν τῷδ' ἔρον ψυχῆς ἔχω.
Πρόσω γὰρ ἄστεος οὖσα, τὰ 'ν πόλει κακὰ
Οὐκ οἶδα, νῦν δὲ βούλομαι κἀγὼ μαθεῖν.
Ηλ. Λέγοιμ' ἂν, εἰ χρή. χρὴ δὲ πρὸς φίλον λέγειν
Τύχας βαρείας τὰς ἐμὰς, κἀμοῦ πατρός.

Επεὶ

Επεὶ δὲ κινεῖς μῦθον. Ἱκετεύω, ξένε,
Αγγελλ' Ορέςῃ τἀμὰ καὶ κείνȣ κακά.
Πρῶτον μὲν οἵοις ἐν πέπλοις αὐλίζομαι,
Πίνω θ' ὅσῳ βέβριθ', ὑπὸ ςέγαισί τε
Οἵαισι ναίω, βασιλικῶν ἐκ δωμάτων.
Αὐτὴ μὲν ἐκμοχθȣσα κερκίσιν πέπλȣς,
Η γυμνὸν ἕξω σῶμα, καὶ ςερήσομαι.
Αὐτὴ δὲ πηγὰς ποταμίȣς φορȣμένη,
Ανέορτος ἱερῶν καὶ χορῶν τητωμένη
Αναίνομαι γυναῖκας, ȣ̃σα παρθένος.
Αναίνομαι δὲ Κάςορ', ᾧ, πρὶν εἰς θεȣ̀ς
Ελθεῖν, ἐμὲ μνήςευον, ȣ̃σαν ἐγγενῆ.
Μήτηρ δ' ἐμὴ Φρυγίοισιν ἐν σκυλεύμασιν
Θρόνῳ κάθηται, πρὸς δ' ἕδρας Ασιήτιδες
Δμωαὶ ςατίζȣσ', ἃς ἔπερσ' ἐμὸς πατὴρ,
Ιδαῖα φάρη χρυσέαις ἐζευγμέναι
Πόρπαισιν. Αἷμα δ' ἔτι πατρὸς κατὰ ςέγας
Μέλαν σέσηπεν· ὃς δ' ἐκεῖνον ἔκτανεν,
Εἰς ταυτὰ βαίνων ἅρματ' ἐκφοιτᾷ πατρί.
Καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ελλησιν ἐςρατηλάτει,
Μιαιφόνοισι χερσὶ γαυρȣ̃ται λαβών.
Αγαμέμνονος δὲ τύμβος ἠτιμασμένος,
Οὔ πώποτ', ȣ̓ χοὰς, ȣ̓δὲ κλῶνα μυρσίνης
Ελαβε· πυρὰ δὲ χέρσος ἀγλαϊσμάτων.

Μέ-

Μέθῃ δὲ βρεχθεὶς τῆς ἐμῆς μητρὸς πόσις
Ο κλεινὸς, ὡς λέγουσιν, ἐνθρώσκει τάφῳ,
Πέτροις τε λεύει μνῆμα λάϊνον πατρὸς,
Καὶ τοῦτο τολμᾷ τοὔπος εἰς ἡμᾶς λέγειν.
Ποῦ παῖς Ορέστης; ἆρά σοι τύμβῳ καλῶς
Παρὼν ἀμύνει; ταῦτ' ἀπὼν ὑβρίζεται.
Αλλ', ὦ ξέν', ἱκετεύω σ', ἀπάγγειλον τάδε.
Πολλοὶ δ' ἐπιστέλλουσιν· ἑρμηνεὺς δ' ἐγὼ,
Αἱ χεῖρες, ἡ γλῶσσ', ἡ ταλαίπωρός τε φρὴν,
Κάρα τ' ἐμὸν ξυρῆκες, ὅ, τ' ἐκείνου τεκών.
Αἰσχρὸν γὰρ, εἰ πατὴρ μὲν ἐξεῖλε Φρύγας,
Ο δ' ἄνδρ' ἕν', εἷς ὢν, οὐ δυνήσεται κτανεῖν,
Νέος πεφυκὼς, κἀξ ἀμείνονος πατρός.
Χο. Καὶ μὴν δέδορκα τόνδε, σὸν λέγω πόσιν,
Λήξαντα μόχθου πρὸς δόμους ὡρμημένον.
Αὐ. Εα· τίνας τούσδ' ἐν πύλαις ὁρῶ ξένους;
Τίνος δ' ἕκατι τάσδ' ἐπ' ἀγραύλους πύλας
Προσῆλθον; ἢ μοῦ δεόμενοι; γυναικί τοι
Αἰσχρὸν, μετ' ἀνδρῶν ἑστάναι νεανιῶν·
Ηλ. Ω φίλτατ', εἰς ὕποπτα μὴ μόλοις ἐμοί.
Τὸν ὄντα δ' εἴσῃ μῦθον. οἵδε γὰρ ξένοι
Ηκουσ' Ορέστου πρός με κήρυκες λόγων.
Αλλ', ὦ ξένοι, σύγγνωτε τοῖς εἰρημένοις.
Αὐ. Τί φασιν; ἀνὴρ ἔστι, καὶ λεύσσει φάος;

Ηλ. Εστιν λόγῳ γοῦν· φασὶ δ' οὐκ ἄπιστ' ἐμοί.
Αὐ. Η καί τι πατρὸς, σῶν τε μέμνηται κακῶν;
Ηλ. Εν ἐλπίσιν ταῦτ'· ἀσθενὴς φεύγων ἀνήρ.
Αὐ. Ηλθον δ' Ορέστου τίν' ἀγορεύοντες λόγον;
Ηλ. Σκοποὺς ἔπεμψε τούσδε τῶν ἐμῶν κακῶν.
Αὐ. Οὐκοῦν τὰ μὲν λεύσσουσι, τὰ δὲ σύ που λέγεις.
Ηλ. Ισασιν. οὐδὲν τῶνδ' ἔχουσιν ἐνδεές.
Αὐ. Οὐκοῦν πάλαι χρῆν τοῖσδ' ἀνεπτύχθαι πύλας.
Χωρεῖτ' ἐς οἴκους· ἀντὶ γὰρ χρηστῶν λόγων
Ξενίων κυρήσεθ', οἷ' ἐμὸς κεύθει δόμος.
Αἴρεσθ', ὀπαδοὶ, τῶνδ' ἔσω τεύχη δόμων·
Καὶ μηδὲν ἀντείπητε, παρὰ φίλου φίλοι
Μολόντες ἀνδρός· καὶ γὰρ εἰ πένης ἔφυν,
Οὔ τοι τόγ' ἦθος δυσγενὲς παρέξομαι.
Ορ. Πρὸς θεῶν ὅδ' ἀνὴρ, ὃς συνεκκλέπτει γάμους
Τοὺς σοὺς, Ορέστην οὐ καταισχύνειν θέλων;
Ηλ. Οὗτος κέκληται πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας.
Ορ. Φεῦ. Οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς εὐανδρίαν·
Εχουσι γὰρ ταραγμὸν αἱ φύσεις βροτῶν·
Ηδη γὰρ εἶδον ἄνδρα γενναίου πατρὸς
Τὸ μηδὲν ὄντα, χρηστά τ' ἐκ κακῶν τέκνα·
Λιμόντ' ἐν ἀνδρὸς πλουσίου φρονήματι,
Γνώμην τε μεγάλην ἐν πένητι σώματι.
Πῶς οὖν τις αὐτὰ διαλαβὼν ὀρθῶς κρινεῖ;

Πλού-

Πλούτῳ; πονηρῷ γ' ἄρα χρήσεται κριτῇ.
Η τοῖς ἔχουσι μηδέν; ἀλλ' ἔχει νόσον
Πενία· διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακόν.
Αλλ' εἰς ὅπλ' ἔλθω; τίς δὲ πρὸς λόγχην βλέπων
Μάρτυς γένοιτ' ἂν, ὅστις ἐστὶν, ὠ 'γαθός;
Κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα.
Οὗτος γὰρ ἀνὴρ, οὔτ' ἐν Αργείοις μέγας,
Οὔτ' αὖ δοκήσει δωμάτων ὠγκωμένος,
Εν τοῖς τε πολλοῖς ὢν, ἄριστος εὑρέθη.
Οὐ μὴ φρονήσεθ', οἳ κενῶν δοξασμάτων
Πλήρεις πλανᾶσθε; τῇδ' ὁμιλίᾳ βροτοὺς
Κρινεῖτε, καὶ τοῖς ἤθεσιν τοὺς εὐγενεῖς;
Οἱ γὰρ τοιοῦτοι τὰς πόλεις οἰκοῦσιν εὖ,
Καὶ δώμαθ'· αἱ δὲ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν,
Αγάλματ' ἀγορᾶς εἰσίν. οὐδὲ γὰρ δορὶ
Μᾶλλον βραχίων σθεναρὸς ἀσθενοῦς μένει·
Εν τῇ φύσει δὲ τοῦτο, κἀν εὐψυχίᾳ.
Αλλ', ἄξιος γὰρ ὅ, τε παρὼν, ὅ, τ' οὐ παρὼν
Αγαμέμνονος παῖς, οὗπερ οὕνεχ' ἥκομεν,
Δεξώμεθ' οἴκων καταλύσεις· χωρεῖν χρεὼν,
Δμῶες, δόμων τῶνδ' ἐντός. ὡς ἐμοὶ πένης
Εἴη πρόθυμος πλουσίου μᾶλλον ξένος.
Αἰνῶ μὲν οὖν τοῦδ' ἀνδρὸς εἰσδοχὰς δόμων·
Εβουλόμην δ' ἂν, εἰ κασίγνητός με σὸς

Εἰς

Εἰς εὐτυχοῦντας ἦγεν εὐτυχῶν δόμους.
Ισως δ' ἂν ἔλθοι· Λοξίου γὰρ ἔμπεδοι
Χρησμοὶ, βροτῶν δὲ μαντικὴν χαίρειν ἐῶ.

Χο. Νῦν, ἢ πάροιθεν, μᾶλλον, Ηλέκτρα, χαρᾷ
Θερμαινόμεσθα καρδίαν· ἴσως γὰρ ἂν
Μόλις προβαίνουσ' ἡ τύχη, σταίη καλῶς.

Ηλ. Ω τλῆμον, εἰδὼς δωμάτων χρείαν σέθεν
Τί τούσδ' ἐδέξω μείζονας σαυτοῦ ξένους;

Αὐ. Τί δ'; εἴπερ εἰσὶν, ὡς δοκοῦσιν, εὐγενεῖς,
Οὐκ ἔν τε μικροῖς, ἔν τε μὴ, στέρξουσ' ὅμως;

Ηλ. Επεὶ νῦν ἐξήμαρτες, ἐν σμικροῖσιν ὢν,
Ελθ' ὡς παλαιὸν τροφὸν ἐμοῦ φίλου πατρός·
Ος ἀμφὶ ποταμὸν Τανὸν Αργείας ὅρους
Τέμνοντα γαίας, Σπαρτιάτιδος τε γῆς
Ποίμναις ὁμαρτεῖ, πόλεως ἐκβεβλημένος.
Κέλευε δ' αὐτὸν, εἰς δόμους ἀφιγμένον
Ελθεῖν· ξένων τ' εἰς δαῖτα πορσῦναι τινά.
Ησθήσεταί τοι, καὶ προσεύξεται θεοῖς,
Ζῶντ' εἰσακούσας παῖδ', ὃν ἐκσώζει ποτέ.
Οὐ γὰρ πατρῴων ἐκ δόμων μητρὸς πάρα
Λάβοιμεν ἄν τι· πικρὰ δ' ἀγγείλαιμεν ἂν,
Εἰ ζῶντ' Ορέστην ἡ τάλαιν' αἴσθοιτ' ἔτι.

Αὐ. Αλλ', εἰ δοκεῖ σοι, τούσδ' ἀπαγγελῶ λόγους
Γέροντι· χώρει δ' εἰς δόμους ὅσον τάχος,

Καὶ

Καὶ τἄνδον ἐξάρτυε. πολλά τοι γυνὴ
Χρήζουσ' ἂν εὕροι δαιτὶ προσφορήματα.
Εστιν δὲ δὴ τοσαῦτα τἀν δόμοις ἔτι,
Ωσθ' ἕν γ' ἐπ' ἦμαρ τούσδε πληρῶσαι βορᾶς.
Εν τοῖς τοιούτοις δ' ἡνίκ' ἂν γνώμη πέσοι,
Σκοπῶ τὰ χρήμαθ', ὡς ἔχει μέγα σθένος,
Ξένοις τε δοῦναι, σῶμά τ' εἰς νόσον πεσὸν
Δαπάναισι σῶσαι. τῆς δ' ἐφ' ἡμέραν βορᾶς
Εἰς μικρὸν ἥκει· πᾶς γὰρ ἐμπλησθεὶς ἀνὴρ
Ο πλούσιός γε, χ' ὡ πένης, ἴσον φέρει.

Επωδικα.
Στροφὴ ά.

Χο. Κλειναὶ νᾶες, αἵ ποτ' ἔμβατε Τροίαν
Τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετμοῖς,
Πέμπουσαι χοροὺς μετὰ Νηρήΐδων·
Ιν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφὶς
Πρώραις κυανεμβόλοι-
σιν εἱλισσόμενος,
Πορεύων τὸν τᾶς Θέτιδος
Κοῦφον ἅλμα ποδῶν Αχιλλῆ,
Σὺν Αγαμέμνονι, Τροίας
Επὶ Σιμουντίδας ἀκτάς.

Αντιστροφὴ α'.

Νηρῇδες δ' Εὐβοΐδας ἀκτὰς λιποῦσαι,
Ηφαίστου χρυσέων ἀκμόνων
Μόχθους ἀσπιστὰς ἔφερον τευχέων,
Ανά τε Πήλιον, ἀνά τε πρυμνὰς
Οσσας ἱερὰς νάπας,
Νυμφαίας σκοπιάς,
Κόρας ματεύουσ'· ἔνθα πατὴρ
Ιππότας τρέφεν Ελλάδι φῶς,
Θέτιδος ἐνάλιον γόνον,
Ταχύπορον πόδ' Ατρείδαις.

Στροφὴ β'.

Ιλιόθεν δ' ἔκλυόν τινος ἐν
Λιμέσιν Ναυπλίοισι βεβῶτος,
Τᾶς σᾶς, ὦ Θέτιδος παῖ,
Κλεινᾶς ἀσπίδος ἐν κύκλῳ
Τοιάδε σήματα,
Δείματα Φρύγια, τετύχθαι·
Περιδρόμῳ μὲν ἴτυος ἕδρᾳ,
Περσέα λαιμοτόμον ὑπὲρ ἁλὸς
Ποτανοῖσι πεδίλοι-
σι φυὰν Γοργόνος ἴσχειν·
Διὸς ἀγγέλῳ σὺν Ερμᾷ,
Τῷ Μαίας ἀγροτῆρι κούρῳ

Αντιςροφὴ β'.

Εν δὲ μέσῳ κατέλαμπε σάκει
Φαέθων κύκλος ἀελίοιο,
Ιπποις ἂν πτεροέσσαις·
Αςρῶν τ' αἰθέριοι χοροὶ,
Πλειάδες, Υάδες,
Εκτορος ὄμμασι τροπαῖοι.
Επὶ δὲ χρυσεοτύπῳ κράνει
Σφίγγες, ὄνυξιν ἀοίδιμον ἄγραν
Φέρουσαι· περιπλεύρῳ
Δὲ κύτει, πύρπνοος ἔσπευ-
δε δρόμῳ λέαινα, χαλαῖς
Πειρηναῖον θορῶσα πῶλον.

Επωδός.

Εν δὲ δορὶ φονίῳ, τετραβάμονες
Ιπποι ἔπαλλον·
Κελαινὰ δ' ἀμφὶ νῶθ' ἵετο κόνις.
Τοιῶνδ' ἄνακτα δορίπόνων
Εκανεν ἀνδρῶν
Τυνδαρὶς ἁ μελέα,
Κακόφρων κόρα.
Τοὶ γάρ σέ ποτ' ὀρανίδαι
Πέμψουσι θανάτοισι, κἂν

Ετι φόνιον ὑπὸ δέραν
Οψοιμ' αἷμα χυθὲν σιδάρῳ.

Actvs III.

Πρεσβὺς, Ηλέκτρα, Ορέςης, Χορὸς, Πύλαδης, κωφὸν ὢν πρόσωπον.

Argumentum.

Senex Agamemnonis olim nutricius, ex Electrae praesignatione, adfert quaedam munera pastoralia ad hospites melius excipiendos; atque cum his simul flauae comae cirros ad Agamemnonis sepulcrum, cui obiter inferias tulerat, inuentos. Vnde ille quidem coniecturam fecit, Orestem clam parentis manibus iusta fecisse, ex huius cum Electrae capillo similitudine. Idem paullo post, hospitibus visis, agnoscit vnum eorum Orestem esse, ex cicatrice iuxta palpebras, quae illi olim puero, ex vulnere, dum cum sorore hinnulum persequeretur, accepto, coaluerat. Vnde mutui amplexus Electrae et Orestis. Orestes tandem cum sene consilia communicat de vindicanda patris caede. His recte ordinatis, Orestes, Ioue, Iunone, Tellure matre et patris occisi manibus in auxilium euocatis, ad facinus accingitur. Chorus narrationem instituit de celebri illo aurei velleris agno, Atrei et incesto Thyestae adulterio, vnde tot calamitates Pelopidarum domui ortae. Narrationem claudit insigne epiphonema. Nempe haec horribilia exempla ideo nobis proponi, vt diis obtemperantes, discamus pie et sancte vitam instituere: ne in similes clades et nos incidamus.

Ιαμ-

Ιαμβοι.

Πρ. Ποῦ, ποῦ νεᾶνις πότνι' ἐμὴ, δέσποινά τε,
Αγαμέμνονος παῖς, ἥν ποτ' ἐξέθρεψ' ἐγώ;
Ως πρόςβασιν τῶνδ' ὀρθίαν οἴκων ἔχει,
Ρυσσῷ γέροντι τῷδε προσβῆναι ποδί.
Ομως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξελκτέον
Διπλῆν ἄκανθαν, καὶ παλλίῤῥοπον γόνυ.
Ω θύγατερ, ἄρτι γάρ σε πρὸς δόμοις ὁρῶ,
Ηκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν βοσκημάτων
Ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποσπάσας τόδε,
Στεφάνους τε, τευχέων τ' ἐξελὼν τυρεύματα,
Παλαιόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε
Οσμῇ κατῆρες, μικρὸν, ἀλλ' ἐπεισβαλεῖν
Ηδὺ σκύφον τῷδ' ἀσθενεστέρῳ ποτῷ.
Ιτω φέρων τὶς τοῖς ξένοις τάδ' εἰς δόμους·
Εγὼ δὲ τρύχει τῷδ' ἐμῶν πέπλων, κόρας
Δακρύοισι τέγξας, ἐξομόρξασθαι θέλω.
Ηλ. Τί δ', ὦ γεραιὲ, διάβροχον τόδ' ὄμμ' ἔχεις;
Μῶν τὰ 'μὰ διὰ χρόνου σ' ἀνέμνησε κακά;
Η τὰς Ορέστου τλήμονας φυγὰς στένεις,
Καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν, ὃν ποτ' ἐν χεροῖν ἔχων,
Ανόνητ' ἔθρεψας σοί τε, καὶ τοῖς σοῖς φίλοις;
Πρ. Ανόνηθ'· ὅμως γοῦν τοῦτό γ' οὐκ ἠνεσχόμην.

Ηλθον γὰρ αὐτοῦ πρὸς τάφον, πάρεργ' ὁδοῦ,
Καὶ προσπεσὼν ἔκλαυσ', ἐρημίας τυχών.
Σπονδάς τε, λύσας ἀσκὸν, ὃν φέρω ξένοις,
Εσπεισα· τύμβῳ δ' ἀμφέθηκα μυρσίνας.
Πυρᾶς δ' ἐπ' αὐτῆς ὄϊν μελάγχιμον πόκῳ
Σφάγιον ἐσεῖδον, αἷμά γ' οὐ πάλαι χυθὲν,
Ξανθῆς τε χαίτης βοστρύχους κεκαρμένους.
Κἀθαύμασ', ὦ παῖ, τίς ποτ' ἀνθρώπων ἔτλη
Πρὸς τύμβον ἐλθεῖν· οὐ γὰρ Αργείων γέ τις.
Αλλ' ἦλθ' ἴσως που σὸς κασίγνητος λάθρα.
Μολὼν δ', ἐτίμησ' ἄθλιον τύμβον πατρός.
Σκέψαι δὲ χαίτην, προστιθεῖσα σῇ κόμῃ,
Εἰ χρῶμα ταὐτὸ κουρίμης ἔσται τριχός.
Φιλεῖ γὰρ, αἷμα ταὐτὸν οἷς ἂν ᾖ πατρὸς,
Τὰ πόλλ' ὅμοια σώματος πεφυκέναι.

Ηλ. Οὐκ ἄξι' ἀνδρὸς, ὦ γέρον, σοφοῦ λέγεις·
Εἰ κρυπτὸν εἰς γῆν τήνδ' ἂν Αἰγίσθου φόβῳ
Δοκεῖς ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν εὐθαρσῆ μολεῖν.
Επειτα χαίτης πῶς συνοίσεται πλόκος;
Ο μὲν παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγενοῦς τραφεὶς,
Ο δὲ κτενισμοῖς θῆλυς· ἀλλ' ἀμήχανον.
Πολλοῖς δ' ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους,
Καὶ μὴ γεγῶσιν αἵματος ταὐτοῦ, γέρον.

Πρ. Σὺ δ' εἰς ἴχνος βᾶσ', ἀρβύλης σκέψαι βάσιν,

Εἰ

Εἰ σύμμετρος σῷ ποδὶ γενήσεται, τέκνον.
Ηλ. Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ
Γαίας, ποδῶν ἔκμακτρον; εἰ δ' ἔστιν τόδε,
Δυεῖν ἀδελφοῖν πῶς ἂν ὁ γένοιτ' ἴσος,
Ανδρός τε καὶ γυναικὸς, ἀλλ' ἄρσην κρατεῖ.
Πρ. Οὐκ ἔστιν, εἰ παρὼν κασίγνητος μολὼν,
Κερκίδος ὅτῳ γνοίης ἂν ἐξύφασμα σῆς,
Εν ᾧ ποτ' αὐτὸν ἐξέκλεψα μὴ θανεῖν;
Ηλ. Οὐκ οἶσθ', Ορέστης ἡνίκ' ἐκπίπτει χθονὸς,
Νέαν μ' ἔτ' οὖσαν; εἰ δὲ κἄκρεκον πέπλους
Πῶς ἂν, τότ' ὢν παῖς, νῦν ἔχῃ ταὐτ' ἂν φάρη;
Εἰ μὴ ξυναύξοινθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι,
Αλλ' ἤ τις αὐτοῦ τάφον ἐποικτείρας ξένος
Εκείρατ', ἢ τῆσδε σκοποὺς λαθὼν χθονός.
Πρ. Οἱ δὲ ξένοι ποῦ; βούλομαι γὰρ εἰσιδὼν
Αὐτοὺς, ἐρέσθαι σοῦ κασιγνήτου πέρι·
Ηλ. Οἵδ' ἐκ δόμων βαίνουσι λαιψηρῷ ποδί.
Πρ. Αλλ' εὐγενεῖς μέν. ἐν δὲ κιβδήλῳ τόδε.
Πολλοὶ γὰρ ὄντες εὐγενεῖς, εἰσὶν κακοί.
Ομως δὲ χαίρειν τοὺς ξένους προσεννέπω.
Ορ. Χαῖρ', ὦ γεραιέ. τοῦ ποτ', Ηλέκτρα, τόδε
Παλαιὸν ἀνδρὸς λείψανον φίλων κυρεῖ;
Ηλ. Οὗτος τὸν ἁμὸν πατέρ' ἔθρεψεν, ὦ ξένε.
Ορ. Τί φής; ὅδ' ὃς σὸν ἐξέθρεψε σύγγονον;

Ηλ. Οὐδ' οἶδ' ὁ σώσας κεῖνον, εἴπερ ἔστ' ἔτι.
Ορ. Εα· Τί μ' εἰσδέδορκεν ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν
Λαμπρὸν χαρακτῆρ', ἦ προσεικάζει μέ τῳ;
Ηλ. Ισως Ορέστου σ' ἥλιχ' ἥδεται βλέπων.
Ορ. Φίλου γε φωτός· τί δὲ κυκλεῖ πέριξ πόδα;
Ηλ. Κἀυτὴ τόδ' εἰσορῶσα, θαυμάζω, ξένε.
Πρ. Ω πότνι', εὔχου, θύγατερ Ηλέκτρα, θεοῖς.
Ηλ. Τί τῶν ἀπόντων, ἢ τί τῶν ὄντων πέρι;
Πρ. Λαβεῖν φίλον θησαυρὸν, ὃν φαίνει θεός.
Ηλ. Ιδού, καλῶ θεούς. ἢ τί δη λέγεις, γέρον;
Πρ. Βλέψον νῦν εἰς τόνδ', ὦ τέκνον, τὸν φίλτατον.
Ηλ. Πάλαι δέδοικα, μὴ σύ γ' οὐκ ἔτ' εὖ φρονῇς.
Πρ. Οὐκ εὖ φρονῶ 'γὼ σὸν κασίγνητον βλέπων;
Ηλ. Πῶς εἶπας, ὦ γεραιὲ, ἀνέλπιστον λογόν;
Πρ. Ορᾶν Ορέστην τόνδε τὸν Αγαμέμνονος.
Ηλ. Ποῖον χαρακτῆρ' εἰσιδὼν, ᾧ πείσομαι;
Πρ. Οὐλὴν παρ' ὀφρῦν, ἥν ποτ' ἐν πατρὸς δόμοις
Νεβρὸν διώκων, σοῦ μέθ' ᾑμάχθη πεσών.
Ηλ. Πῶς φῄς; ὁρῶ μὲν πτώματος τεκμήριον.
Πρ. Επειτα μέλλεις προσπιτνεῖν τοῖς φιλτάτοις;
Ηλ. Αλλ' οὐκ ἔτ', ὦ γεραιέ· συμβόλοισι γὰρ
Τοῖς σοῖς πέπεισμαι θυμόν· ὦ χρόνῳ φανεὶς
Εχω σ' ἀέλπτως. Ορ. κἀξ ἐμοῦ γ' ἔχῃ χρόνῳ.
Ηλ. Ουδέ ποτ' ἐδόξασ'. Ορ. οὐδ' ἐγὼ γὰρ ἤλπισα.

Ηλ.

ΗΛ. Εκεῖνος εἶ σύ; Ορ. σύμμαχός γέ σοι μόνος,
Ην δ' ἐκσπάσωμαί γ', ὃν μετέρχομαι, βόλον·
ΗΛ. Πέποιθα δ'· ἢ χρὴ μηκέθ' ἡγεῖσθαι θεὰς,
Εἰ τἄδικ' ἔσται τῆς δίκης ὑπέρτερα.

Σύστημα.

Χο. Εμολες, ἔμολες, ὦ χρόνιος ἀμέρα·
Κατέλαμψας, ἔδειξας ἐμφανῆ
Πόλει πυρσόν. ὃς παλαιᾷ φυγᾷ
Πατρῴων ἀπὸ δωμάτων
Τάλας ἀλαίνων ἔβασε.
Θεὸς αὖ θεὸς ἀμετέραν τὶς ἄγει
Νίκαν, ὦ φίλα·
Ανεχε χέρας, ἄνεχε λόγον, ἵει
Λιτὰς εἰς θεὰς
Τύχα σοι, τύχα,
Κασίγνητον ἐμβατεῦσαι πόλιν.

Ιαμβοι.

Ορ. Εἶεν· φίλας μὲν ἡδονὰς ἀσπασμάτων
Εχω· χρόνῳ δὲ κἀυθις αὐτὰ δώσομεν.
Σὺ δ', ὦ γεραιὲ, καίριος γὰρ ἤλυθες,
Λέξον, τί δρῶν ἂν φονέα τισαίμην πατρὸς,
Μητέρα τε τὴν κοινωνὸν ἀνοσίων γάμων.

Εστιν τί μοι κατ' Αργος εὐμενὴς φίλων;
Η πάντ' ἀνεσκευάσμεθ', ὥσπερ αἱ τυχαί;
Τῷ συγγένωμαι; νύχιος, ἢ καθ' ἡμέραν;
Ποίαν ὁδὸν τραπώμεθ' εἰς ἐχθροὺς ἐμούς;
Πρ. Ω τέκνον, οὐδεὶς δυστυχοῦντί σοι φίλος.
Εὕρημα γὰρ τὸ χρῆμα γίνεται τόδε,
Κοινῇ μετασχεῖν τἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.
Σὺ δ', ἐκ βάθρων γὰρ πᾶς ἀνῄρησαι φίλοις,
Οὐδ' ἐλλέλοιπας ἐλπίδ', ἴσθι μου κλύων.
Εν χειρὶ τῇ σῇ πάντ' ἔχεις, καὶ τῇ τύχῃ,
Πατρῷον οἶκον καὶ πόλιν λαβεῖν σέθεν.
Ορ. Τί δῆτα δρῶντες, τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα;
Πρ. Κτανὼν Θυέστου παῖδα, σήν τε μητέρα.
Ορ. Ηκω 'πὶ τόνδε στέφανον, ἀλλὰ πῶς λάβω;
Πρ. Τειχέων μὲν ἐλθὼν ἐντός, οὐδ' ἂν εἰ θέλοις.
Ορ. Φρουραῖς κέκασται, δεξιαῖς τε δορυφόρων;
Πρ. Εγνως· φοβεῖται γάρ σε, κοὐχ εὕδει σαφῶς.
Ορ. Εἶεν· σὺ δὴ τοὐνθένδε βούλευσον, γέρον.
Πρ. Κἀμοῦ γ' ἄκουσον, ἄρτι γάρ μ' ἐσῆλθέ τι.
Ορ. Εσθλόν τι μηνύσειας, αἰσθοίμην δ' ἐγώ.
Πρ. Αἴγισθον εἶδον, ἡνίχ' εἷρπον ἐνθάδε.
Ορ. Προσηκάμην τὸ ῥηθέν, ἐν ποίοις τόποις;
Πρ. Αγρῶν πέλας τῶνδ' ἱπποφορβίων ἔπι.
Ορ. Τί δρῶνθ'; ὁρῶ γὰρ ἐλπίδ' ἐξ ἀμηχάνων.

Πρ.

Πρ. Νύμφαις ἑορτὴν πόρσυν', ὡς ἔδοξέ μοι.
Ορ. Τροφεῖα παίδων, ἢ πρὸ μέλλοντος τόκου;
Πρ. Οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, βουσφαγεῖν ὡπλίζετο.
Ορ. Πόσων μετ' ἀνδρῶν; ἢ μόνος δμώων μέτα;
Πρ. Οὐδεὶς παρῆν Ἀργεῖος, οἰκεία δὲ χείρ.
Ορ. Ἠπου τις, ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδών, γέρον;
Πρ. Δμῶες μὲν εἰσιν, οὓς ἐγ' οὐκ εἶδον ποτέ.
Ορ. Ἡμῖν δ' ἂν εἶεν, εἰ κρατοῖμεν, εὐμενεῖς.
Πρ. Λέξω γὰρ ἴδιον τοῦτο, σοὶ δὲ σύμφορον.
Ορ. Πῶς οὖν ἂν αὐτῷ πλησιασθείην ποτέ;
Πρ. Στείχων, ὅθεν σε βουθυτῶν ἐσόψεται.
Ορ. Ὁδὸν γὰρ αὐτήν, ὡς ἔοικ', ἀγροὺς ἔχει.
Πρ. Ὅθεν ἂν ἰδών σε δαιτὶ κοινωνὸν καλῇ.
Ορ. Πικρόν τε συνθοινάτορ', ἢν θεὸς θέλῃ.
Πρ. Τοὐνθένδε πρὸς τὸ πίπτον αὐτὸς ἐννόει.
Ορ. Καλῶς ἔλεξας. ἡ τεκοῦσα δ' ἐστὶ ποῦ;
Πρ. Ἄργει· παρέσται δ' ἐν πόσει θοίνην ἔπι.
Ορ. Τί δ' οὐχ ἅμ' ἐξορμᾶτ' ἐμὴ μήτηρ πόσει;
Πρ. Ψόγον τρέμουσα δημοτῶν, ἐλείπετο.
Ορ. Ξυνῆχ'· ὕποπτος οὖσα γινώσκει πόλει.
Πρ. Τοιαῦτα· μισεῖται γὰρ ἀνόσιος γυνή.
Ορ. Πῶς οὖν ἐκείνην, τόνδε τ' ἐν ταὐτῷ κτενῶ;
Ηλ. Ἐγὼ φόνον γε μητρὸς ἐξαρτύσομαι.
Ορ. Καὶ μὴν ἐκεῖνά γ' ἡ τύχη θήσει καλῶς.

Ηλ.

Ηλ. Ὑπηρετείτω μὲν, δυεῖν ὄντοιν, τόδε.
Πρ. Εϛαι τάδ'· εὑρίσκεις δὲ μητρὶ πῶς φόνον;
Ηλ. Λέγ', ὦ γεραιὲ, τάδε Κλυταιμνήϛρᾳ, μολών.
Λεχώ μ' ἀπάγγελλ' ȣ̃σαν ἄρσενος τόκῳ.
Πρ. Πότερα πάλαι τεκȣ̃σαν, ἢ νεωϛὶ δή;
Ηλ. Λέγ' ἡλίȣς, ἐν οἷσιν ἁγνεύει λεχώ.
Πρ. Καὶ δὴ τί τȣ̃το μητρὶ προσβάλλει φόνον;
Ηλ. Ἥξει κλύουσα λοχεῖ' ἐμοῦ νοσήματος.
Πρ. Πόθεν; τί δ' αὐτῇ σȣ̃ μέλειν δοκεῖς, τέκνον;
Ηλ. Ναί· καὶ δακρύσει γ' ἀξίωμ' ἐμῶν τόκων.
Πρ. Ισως· πάλιν τοι μῦθον εἰς καμπὴν ἄγω·
Ηλ. Ελθȣ̃σα μέντοι δῆλον ὡς ἀπόλλυται.
Πρ. Καὶ μὴν ἐπ' αὐτάς γ' εἰσίω δόμων πύλας.
Ηλ. Οὐκȣ̃ν τραπέσθαι σμικρὸν εἰς ᾅδȣ τόδε.
Πρ. Εἰ γὰρ θάνοιμι τȣ̃τ' ἰδὼν ἐγώ ποτε.
Ηλ. Πρώτιϛα μὲν νῦν τῇδ' ὑφήγησαι, γέρον.
Πρ. Αἴγισθος ἔνθα νῦν θυηπολεῖ θεοῖς;
Ηλ. Επειτα πάντα μητρὶ τἀπ' ἐμοῦ φράσον.
Πρ. Ως ταῦτά γ' ἐκ σȣ̃ ϛόματος εἰρῆσθαι δοκεῖν.
Ηλ. Σὸν ἔργον ἤδη. πρόσθεν εἴληχας φόνȣ.
Ορ. Στείχοιμ' ἂν, εἴ τις ἡγεμὼν γίνοιθ' ὁδοῦ.
Πρ. Καὶ μὴν ἐγὼ πέμποιμ' ἂν ὐκ ἀκȣσίως.
Ορ. Ω Ζεῦ πατρῷε, καὶ τροπαῖ' ἐχθρῶν ἐμῶν,
Οἴκτειρέ θ' ἡμᾶς· οἰκτρὰ γὰρ πεπόνθαμεν.

Ηλ.

Ηλ. Οἴκτειρε δῆτα σοῦ γε φύντας ἐκγόνους.
Ορ. Ἥρα τε, βωμῶν ἣ Μυκηναίων κρατεῖς,
Νίκην δὸς ἡμῖν, εἰ δίκαι' αἰτούμεθα.
Ηλ. Δὸς δῆτα πατρὸς τοῖσδε τιμωρὸν δίκην.
Θρ. Σύ τ', ὦ κάτω γῆς ἀνοσίως οἰκῶν, πάτερ,
Καὶ Γῆ τ' ἄνασσα, χεῖρας ᾗ δίδωμ' ἐμὰς,
Ἄμυν', ἄμυνε τοῖσδε φιλτάτοις τέκνοις.
Νῦν πάντα νεκρὸν ἐλθὲ σύμμαχον λαβὼν,
Οἵπερ γε σὺν σοὶ Φρύγας ἀνήλωσαν δορί.
Ἤκουσας, ὡς δείν' ἐξ ἐμῆς μητρὸς παθὼν,
Χ' ὅσοι στυγοῦσιν ἀνοσίους μιάστορας.
Ηλ. Πάντ' οἶδ', ἀκούει τάδε πατήρ· στείχειν δ' ἀκμή.
Καὶ σοὶ προφωνῶ πρὸς τάδ' Αἴγισθον θανεῖν·
Ὡς εἰ παλαισθεὶς πτῶμα θανάσιμον πεσῇ,
Τέθνηκα κἀγὼ, μηδέ με ζῶσαν λέγε.
Παίσω κάρα γὰρ τοὐμὸν ἀμφήκει ξίφει.
Δόμων δ' ἔσω βᾶσ' εὐτρεπὲς ποιήσομαι.
Ὡς ἢν μὲν ἔλθῃ πύστις εὐτυχὴς σέθεν,
Ὀλολύξεται πᾶν δῶμα· θνήσκοντος δὲ σοῦ,
Τἀναντί' ἔσται τῶνδε· ταῦτά σοί λέγω.
Ορ. Πάντ' οἶδα. Ηλ. πρὸς τάδ' ἄνδρα γίνεσθαι σε χρή.
Ὑμεῖς δέ μοι γυναῖκες εὖ πυρσεύετε
Κραυγὴν ἀγῶνος τοῦδε. φρουρήσω δ' ἐγὼ,
Πρόχειρον ἔγχος χειρὶ βαστάζουσ' ἐμῇ·

Οὐ γάρ ποτ' ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς, νικωμένη,
Δίκην ὑφέξω σῶμ' ἐμὸν καθυβρίσαι.

Αντιστροφικα.

Στροφὴ ά.

Χο. Ατάλας ὑπὸ ματέρος Αργείων
Ορέων ποτὲ κληδὼν
Εν πολιαῖσι μένει φήμαις,
Εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις
Πᾶνα μοῦσαν ἡδύθροον
Πνέοντ' ἀγρῶν ταμίαν
Χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον
Πορεῦσαι. πετρίνοις τ' ἐπιστὰς
Κᾶρυξ ἰάχει βάθροις,
Αγορὰν, ἀγορὰν, Μυκηναῖοι,
Στείχετε, μακαρίων
Οψόμενοι τυράννων
Φάσματα, δείματα· χοροὶ δ' Ατρειδᾶν
Εγέραιρον οἴκους.

Αντιστροφὴ ά.

Θυμέλαι δ' ἐπίτναντο χρυσήλατοι.
Σελαγεῖτο δ' ἀν' ἄστυ
Πῦρ ἐπιβώμιον Αργείων.

Λω-

Λωτὸς δὲ φθέγγον κελάδει
Κάλλιςον, Μωσᾶν θεράπων.
Μολπαὶ δ' ἤυξοντ' ἐραταὶ,
Χρυσέας ἀρνὸς ἐπίλογοι
Θυέςω· κρυφίαις γὰρ εὐναῖς
Πείσας ἄλοχον φίλαν
Ατρέως, τέρας ἐκκομίζει πρὸς
Δώματα· νεόμενος
Δ' εἰς ἀγόρως, ἀΰτει τὰν κερό-
εσσαν ἔχειν χρυσεόμαλλον
Κατὰ δώματα ποίμναν

Στροφὴ β'.

Τότε δὴ τότε φαεννὰς
Αςρων μεταβάλλει ὁδὼς
Ζεὺς, καὶ φέγγος ἀελίω,
Λευκόν τε πρόσωπον ἀῶς.
Τὰ δ' ἕσπερα νῶτ' ἐλαύνει
Θερμᾶ φλογὶ θεοπύρω.
Νεφέλαι δ' ἔνυδροι πρὸς ἄρκτον,
Ξηραί τ' Αμμωνίδες ἕδραι
Φθίνωσ' ἄπειροι δρόσω καλλί-
ςων ὄμβρων διόθεν ςερεῖσαι.

Αν-

Ἀντιστροφὴ β'.

Λέγεται, τὰν δὲ πίστιν
Σμικρὰν παρ' ἐμοί γ' ἔχει,
Στρέψαι θερμὰ ἀελίου
Χρυσωπὸν ἕδραν ἀλλάξαν-
τα δυστυχίᾳ βροτείῳ,
Θνατᾶς ἕνεκεν δίκας.
Φοβεροὶ δὲ βροτοῖσι μῦθοι
Κέρδος πρὸς θεῶν θεραπείαις,
Ὧν οὐ μνασθεῖσα πόσιν κτείνεις
Κλεινῶν συγγενέτειρ' ἀδελφῶν.

Actvs IIII.

Ἠλέκτρα, Χορὸς, Ἄγγελος, Ὀρέστης, Κλυταιμνήστρα, Πυλάδης κωφὸν πρόσωπον.

Argumentum.

Dum ad ſtrepitum et inconditum quemdam clamorem ſtupent Electra et Chorus, accedit Nuncius, qui prolixa narratione ſublatum per inſidias Aegiſthum memorat. Sequitur gratulatio et tripudium Chori et Electrae. Mox coronas fratri Oreſtae et Pyladae parat Electra, vtpote qui de peſſimo tyranno victoriam feliciter reportarint. Hinc ad mortuum Aegiſthum invecti-

vestiuam dirigit per effictionem; vbi violatae semel pudicitiae consequentiae enormes, opum per scelera partarum instabilitas et debita parricidio vindicta memorantur. Orestes et Electra de matre quoque perimenda deliberant. Qua in re implacabilem viraginis animum videre licet, quae etiam fratrem ad matricidium excitat. Clytaemnestra tandem superuenit, ad spectatorum vsque inuidiam felix et numeroso barbarorum mancipiorum satellitio stipata. Sequuntur duae orationes iudiciales, Clytaemnestrae caedem Agamemnonis a se perpetratam defendentis, et Electrae defensionem illam refutantis. Chorus deplorat Pelopidarum calamitates. Clytaemnestra ab Oreste filio in vindictam patris ab illa caesi occiditur.

Ιαμβοι.

Χο. Ἔα, ἔα· φίλαι, βοῆς ἠκούσατ', ἢ δοκῶ κενὴ
Ὑπῆλθέ μ', ὥστε νερτέρα βροντὴ Διός;
Ἰδοὺ τάδ' οὐκ ἄσημα πνεύματ' αἴρεται·
Δέσποιν', ἄμειψον δώματ', Ἠλέκτρα, τάδε.
Ηλ. Φίλαι, τί χρῆμα; πῶς ἀγῶνος ἥκομεν;
Χο. Οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, φόνιον οἰμωγὴν κλύω.
Ηλ. Ἤκουσα κἀγώ· τηλόθεν μὲν, ἀλλ' ὅμως.
Χο. Μακρὰν γὰρ ἕρπει γῆρυς, ἐμφανής γε μήν.
Ηλ. Ἀργεῖος ὁ στεναγμὸς, ἢ φίλων ἐμῶν;
Χο. Οὐκ οἶδα· πᾶν γὰρ μίγνυται μέλος βοῆς.

Ηλ. Σφαγὴν αὔτεῖς τήνδε μοι· τί μέλλομεν;
Χο. Επισχε, τρανῶς ὡς μάθῃς τύχας σέθεν.
Ηλ. Οὐκ ἔστι· νικώμεσθα· ποῦ γὰρ ἄγγελοι;
Χο. Ηξουσιν. οὔτοι βασιλέα φαῦλον κτανεῖν.
Αγγ. Ω καλλίνικοι παρθένοι Μυκηνίδες,
Νικῶντ' Ορέστην πᾶσιν ἀγγέλλω φίλοις,
Αγαμέμνονος δὲ φονέα κείμενον πέδῳ
Αἴγισθον· ἀλλὰ θεοῖσιν εὔχεσθαι χρεών·
Ηλ. Τίς δ' εἶ σύ; πῶς μοι πιστὰ σημαίνεις τάδε;
Αγ. Οὐκ οἶσθ' ἀδελφοῦ μ' εἰσορῶσα πρόσπολον;
Ηλ. Ω φίλτατ', ἔκ τοι δείματος δυσγνωσίαν
Εἶχον προσώπου· νῦν δὲ γινώσκω σε δή.
Τί φῄς; τέθνηκε πατρὸς ἐμοῦ στυγνὸς φονεύς;
Αγ. Τέθνηκε· δίς σοι ταῦθ', ἃ γοῦν βούλει, λέγω.
Χο. Ω θεοὶ, Δίκη τε πάνθ' ὁρῶσ', ἦλθές ποτε.
Ηλ. Ποίῳ τρόπῳ δὲ, καὶ τίνι ῥυθμῷ φόνου
Κτείνει Θυέστου παῖδα, βούλομαι μαθεῖν.
Αγ. Επεὶ μελάθρων τῶνδ' ἀπήραμεν πόδα,
Εἰσβάντες ἦμεν δίκροτον εἰς ἁμαξιτὸν,
Ενθ' ἦν ὁ κλεινὸς τῶν Μυκηναίων ἄναξ.
Κυρεῖ δὲ κήποις ἐν καταρρύτοις βεβὼς,
Δρέπων τερείνης μυρσίνης κάρᾳ πλόκους.
Ιδών τ' αὔτεῖ χαίρετ', ὦ ξένοι, τίνες;
Πόθεν, πορεύεσθόν τε κἀκ ποίας χθονός;

Ὁδ' εἶπ' Ὀρέστης, Θεσσαλοί. πρὸς δ' Ἀλφεὸν,
Θύσοντες ἐρχόμεσθ' Ὀλυμπίῳ Διΐ.
Κλύων δὲ ταῦτ' Αἴγισθος, ἐννέπει τάδε.
Νῦν μὲν παρ' ἡμῖν χρὴ συνεστίους ἐμοὶ
Θοίνην γένεσθαι, τυγχάνω δὲ βουθυτῶν
Νύμφαις· ἑῷοι δ' ἐξαναστάντες λέχους,
Εἰς ταυτὸν ἥξετ'· ἀλλ' ἴωμεν εἰς δόμους·
Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ χερὸς λαβὼν
Παρῆγεν ἡμᾶς, οὐδ' ἀπαρνεῖσθαι χρεών.
Ἐπεὶ δ' ἐν οἴκοις ἦμεν ἐννέπει τάδε.
Λουτρ' ὡς τάχιστα τοῖς ξένοις τίς αἰρέτω,
Ὡς ἀμφὶ βωμὸν στῶσι χερνίβων πέλας.
Ἀλλ' εἶπ' Ὀρέστης, ἀρτίως ἡγνίσμεθα.
Λουτροῖσι καθαροῖς ποταμίων ῥείθρων ἄπο.
Εἰ δὲ ξένους ἀστοῖσι συνθύειν χρεὼν,
Αἴγισθ', ἕτοιμοι, κοὐκ ἀπαρνούμεσθ', ἄναξ.
Τοῦτον μὲν οὖν μεθεῖσιν ἐκ μέσου λόγον.
Λόγχας δὲ θέντες, δεσπότου φρουρήματα,
Δμῶες, πρὸς ἔργον πάντες ἵεσι χέρας.
Οἱ μὲν σφαγεῖον ἔφερον, οἱ δ' ἦρον κανᾶ·
Ἄλλοι δὲ πῦρ ἀνῆπτον, ἀμφί τ' ἐσχάρας
Λέβητας ὤρθουν. πᾶσα δ' ἐκτύπει στέγη.
Λαβὼν δὲ προχύτας μητρὸς εὐνέτης σέθεν
Ἔβαλλε βωμοὺς, τοιάδ' ἐννέπων ἔπη.

Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν,
Καὶ τὴν κατ' οἴκους Τυνδαρίδα δάμαρτ' ἐμὴν,
Πράσσοντας ὡς νῦν, τοὺς δ' ἐμοὺς ἐχθροὺς κακῶς.
Λέγων Ορέστην καὶ σέ. δεσπότης δ' ἐμὸς
Τἀναντί' εὔχετ', οὐ γεγωνίσκων λόγους,
Λαβεῖν πατρῷα δώματ'. ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν
Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχίαν τρίχα
Τεμὼν, ἐφ' ἁγνὸν πῦρ ἔθηκε δεξιᾷ.
Κἄσφαξ' ἐπ' ὤμων μόσχον, ὡς ἦραν χεροῖν
Δμῶες· λέγει δὲ σῷ κασιγνήτῳ τάδε.
Εκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς
Εἶναι τόδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς,
Ιππους τ' ὀχμάζει. λάβε σίδηρον, ὦ ξένε,
Δεῖξόν τε φήμην ἔτυμον ἀμφὶ Θεσσαλῶν.
Ο δ' εὐκρότητον Δωρίδ' ἁρπάσας χεροῖν,
Ρίψας ἀπ' ὤμων εὐπρεπῆ πορπάματα,
Πυλάδην μὲν εἵλετ' ἐν πόνοις ὑπηρέτην,
Δμῶας δ' ἀπωθεῖ. καὶ λαβὼν μόσχου πόδα,
Λευκὰς ἐγύμνου σάρκας, ἐκτείνων χέρα.
Θᾶσσον δὲ βύρσαν ἐξέδειρεν, ἢ δρομεὺς
Δισσοὺς διαύλους ἱππίους διήνυσε,
Κἀνεῖτο λαγόνας· ἱερὰ δ' εἰς χεῖρας λαβὼν
Αἴγισθος, ἤθρει. καὶ λοβὸς μὲν οὐ προσῆν
Σπλάγχνοις· πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χολῆς πέλας

Κα-

Κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προσβολάς.
Χ' ᾧ μὲν σκυθράζει· δεσπότης δ' ἀνιςορεῖ,
Τί χρῆμ' ἀθυμεῖς; ὦ ξέν', ὀῤῥωδῶ τινὰ
Δόλον θυραῖον. ἔςι δ' ἔχθιςος βροτῶν
Αγαμέμνονος παῖς, πολέμιός δ' ἐμοῖς δόμοις·
Ο δ' εἶπε, φυγάδος δῆτα δειμαίνεις δόλον,
Πόλεως ἀνάσσων; ὀχ ὅπως πευςηρίαν
Θοινασόμεσθα, φθιάδ' ἀντὶ Δωρικῆς
Οἴσει τὶς ἡμῖν κοπίδ'; ἀποῤῥήξω χέλυν.
Λαβὼν δὲ κόπτει, σπλάγχνα δ' Αἴγισθος λαβὼν,
Ηθρει διαιρῶν· τῦ δὲ νεύοντος κάτω,
Ονυχας ἐπ' ἄκρυς ςὰς κασίγνητος σέθεν,
Εἰς σφονδύλυς ἔπαισε. νωτιαῖα δὲ
Εῤῥηξεν ἄρθρα. πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω,
Ησπαιρεν, ἠλάλαζε δυσθνῆσκον φόνῳ.
Δμῶες δ' ἰδόντες, εὐθὺς ἦξαν εἰς δόρυ,
Πολλοὶ μάχεσθαι πρὸς δύ'· ἀνδρίας δ' ὕπο,
Εςησαν ἀντίπρωρα σείοντες βέλη
Πυλάδης Ορέςης τ'. εἶπε δ', ὀχὶ δυσμενὴς
Ηκω πόλει τῇδ', ὀδ' ἐμοῖς ὀπάοσιν.
Φονέα δὲ πατρὸς ἀντετιμωρησάμην
Τλήμων Ορέςης· ἀλλὰ μή με κτείνετε
Πατρὸς παλαιοὶ δμῶες· οἱ δ', ἐπεὶ λόγων
Ηκυσαν, ἔσχον κάμακας. ἐγνώσθη δ' ὕπο

Γέροντος ἐν δόμοισιν ἀρχαίου τινός.
Στέφουσι δ' εὐθὺς σοῦ κασιγνήτου κάρα
Χαίροντες, ἀλαλάζοντες. ἔρχεται δέ σοι
Κάρα γ' ἐπιδείξων, οὐχὶ Γοργόνος φέρων,
Ἀλλ' ὃν στυγεῖς Αἴγισθον. αἷμα δ' αἵματος
Πικρὸς δανεισμὸς ἦλθε τῷ θανόντι νῦν.

Ἀντιστροφικά.

Στροφή.

Χο. Θὲς εἰς χορὸν, ὦ φίλα, ἴχνος.
Ὡς νεβρὸς οὐράνιον
Πήδημα κουφίζουσα σὺν ἀγλαΐᾳ,
Νίκας στεφανηφορίαν
Κρείσσω τῆς παρ' Ἀλφειοῦ ῥεέθροις τελέσας
Κασίγνητος σέθεν. ἀλλ' ἐπάειδε
Καλλίνικον ᾠδὰν ἐμῷ χορῷ.

Ἴαμβοι.

Ηλ. Ὦ φέγγος, ὦ τέθριππον ἡλίου σέλας,
Ὦ γαῖα, καὶ νὺξ, ἣν ἐδερκόμην πάρος,
Νῦν ὄμμα τοὐμὸν, ἀμπτυχαί τ' ἐλεύθεροι,
Ἐπεὶ πατρὸς πέπτωκεν Αἴγισθος φονεύς.
Φέρ', οἷα δὴ 'γὼ καὶ δόμοι κεύθουσί μου

Κό-

Κόμης ἀγάλματ' ἐξενέγκωμαι, φίλαι,
Στέψω τ' ἀδελφοῦ κρᾶτα τοῦ νικηφόρου.

Ἀντιστροφή.

Χο. Σὺ μὲν νῦν ἀγάλματ' ἄειρε
Κρατί. τὸ δ' ἁμέτερον
Χωρήσεται Μούσαισι χόρευμα φίλον.
Νῦν οἱ πάρος ἁμέτεροι
Γαίας τυραννεύσουσιν φίλοι βασιλῆες
Δικαίως, τοὺς δ' ἀδίκους καθελόντες.
Ἀλλ' ἴτω ξύναυλος βοὰ χαρᾷ.

Ἴαμβοι.

Ηλ. Ὦ καλλίνικε, πατρὸς ἐκ νικηφόρου
Γεγὼς, Ὀρέστα, τῆς ὑπ' Ἰλίῳ μάχης,
Δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀναδήματα.
Ἥκεις γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἔκπλεθρον δραμὼν
Ἀγῶν' ἐς οἴκους, ἀλλὰ πολέμιον κτανὼν
Αἴγισθον, ὃς σὸν πατέρα κἀμὸν ὤλεσε.
Σύ τ', ὦ παρασπίς', ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου
Παίδευμα Πυλάδη, στέφανον ἐξ ἐμῆς χερὸς
Δέχου· φέρῃ γὰρ καὶ σὺ τῷδ' ἴσον μέρος
Ἀγῶνος· αἰεὶ δ' εὐτυχεῖς φαίνοισθέ μοι.

Ορ. Θεοὺς μὲν ἡγοῦ πρῶτον, Ἠλέκτρα, τύχης

Αρχηγέτας τῆσδ᾽, εἶτα κἀμ᾽ ἐπαίνεσον,
Τὸν τῶν θεῶν τε, τῆς τύχης θ᾽ ὑπηρέτην.
Ηκω γὰρ οὐ λόγοισιν, ἀλλ᾽ ἔργοις κτανὼν
Αἴγισθον· ὡς δὲ τῷ σάφ᾽ εἰδέναι τάδε
Προθῶμεν, αὐτὸν τὸν θανόντα σοι φέρω,
Ον, εἴτε χρῄζεις, θηρσὶν ἁρπαγὴν πρόθες,
Η σκῦλον οἰωνοῖσιν, αἰθέρος τέκνοις,
Πήξασ᾽, ἔρεισον σκόλοπι· σὸς γὰρ ἔστι νῦν
Δοῦλος, πάροιθε δεσπότης κεκλημένος.
Ηλ. Αἰσχύνομαι μὲν, βούλομαι δ᾽ εἰπεῖν ὅμως.
Ορ. Τί χρῆμα; λέξον, ὡς φόβου γ᾽ ἔξωθεν εἶ.
Ηλ. Νεκροὺς ὑβρίζειν, μή μέ τις φθόνῳ βάλῃ.
Ορ. Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις ἂν μέμψαιτό σοι.
Ηλ. Δυσάρεστος ἡμῶν καὶ φιλόψογος πόλις.
Ορ. Λέγ᾽, εἴ τι χρῄζεις, σύγγον᾽· ἀσπόνδοισι γὰρ
Νόμοισιν ἔχθραν τῷδε συμβεβλήκαμεν.
Ηλ. Εἶεν. τίν᾽ ἀρχὴν πρῶτά σ᾽ ἐξείπω κακῶν;
Ποίας τελευτάς; τίνα μέσον τάξω λόγον;
Καὶ μὴν δι᾽ ὄρθρων γ᾽ οὔποτ᾽ ἐξελίμπανον
Θρυλλοῦσ᾽, ἅ γ᾽ εἰπεῖν ἤθελον κατ᾽ ὄμμα σὸν,
Εἰ δὴ γενοίμην δειμάτων ἐλευθέρα
Τῶν πρόσθε· νῦν οὖν ἐσμέν· ἀποδώσω δέ σοι
Εκεῖν᾽, ἅ σε ζῶντ᾽ ἤθελον λέξαι κακά.
Απώλεσάς με, κὠρφανὴν φίλου πατρὸς,

Καὶ

Καὶ τόνδ' ἔθηκας, οὐδὲν ἠδικημένος.
Κἄγημας αἰσχρῶς μητέρ', ἄνδρα τ' ἔκτανες
Στρατηλατοῦνθ' Ελλησιν, οὐκ ἐλθὼν Φρύγας.
Εἰς τοῦτο δ' ἦλθες ἀμαθίας, ὥς' ἤλπισας,
Ως εἰς σὲ μὲν δὴ μητέρ' οὐχ ἕξεις κακὴν
Γήμας, ἐμοῦ δὲ πατρὸς ἠδίκεις λέχη.
Ιςω δ', ὅταν τις διολέσας δάμαρτά τῳ
Κρυπταῖσιν εὐναῖς, εἶτ ἀναγκασθῇ λαβεῖν,
Δύςηνός ἐςιν, εἰ δοκεῖ, τὸ σωφρονεῖν
Εκεῖ μὲν αὐτὴν οὐκ ἔχειν, παρ' οἷ δ' ἔχειν.
Αλγιςα δ' οἰκεῖς, οὐ δοκῶν οἰκεῖν κακῶς.
Ηδεῖσθα γὰρ δῆτ' ἀνόσιον γήμας γάμον,
Μήτηρ δέ σ' ἄνδρα δυσσεβῆ κεκτημένη,
Αμφω πονηρὼ δ' ὄντ' ἀφαιρεῖσθον τύχην,
Κείνη τε τὴν σὴν, καὶ σὺ τὀκείνης κακόν.
Πᾶσιν δ' ἐν Αργείοισιν ἤκουες τάδε,
Ο τῆς γυναικὸς, οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή.
Καί τοι τόδ' αἰσχρὸν, προςατεῖν γε δωμάτων
Γυναῖκα, μὴ τὸν ἄνδρα. κἀκείνους ςυγῶ
Τοὺς παῖδας, ὅςις τοῦ μὲν ἄρσενος πατρὸς
Οὐκ ὠνόμαςαι, τῆςδε μητρὸς ἐν πόλει.
Επίσημα γὰρ γήμαντι καὶ μείζω λέχη,
Τ' ἀνδρὸς μὲν οὐδεὶς, τῶν δὲ θηλειῶν λόγος.
Ο δ' ἠπάτα σε πλεῖςον οὐκ ἐγνωκότα.

Ηὔχεις τις εἶναι, τοῖσι χρήμασι σθένων.
Τὰ δ' ὐδὲν, εἰ μὴ βραχὺν ὁμιλῆσαι χρόνον.
Η γὰρ φύσις βέβαιος, ὐ τὰ χρήματα.
Η μὲν γὰρ αἰεὶ παραμένυσ' αἴρει κακά.
Ο δ' ὄλβος ἄδικος, καὶ μετὰ σκαιῶν ξυνὼν,
Εξέπτατ' οἴκων, σμικρὸν ἀνθήσας χρόνον,
Α δ' εἰς γυναῖκας, παρθένῳ γὰρ ὐ καλὸν
Λέγειν, σιωπῶ, γνωρίμως δ' αἰνίξομαι.
Υβριζες ὡς δὴ βασιλικὺς ἔχων δόμυς,
Κάλλει τ' ἀραρών. Αλλ' ἐμοί γ' εἴη πόσις
Μὴ παρθενωπὸς, ἀλλὰ τἀνδρείυ τρόπου.
Τὰ γὰρ τέκν' αὐτῶν Αρεως ἐκκρεμάννυται.
Τὰ δ' εὐπρεπῆ δὴ, κόσμος ἐν χοροῖς μόνον.
Ερρ', ὐδὲν εἰδὼς· ὧν ἐφευρεθεὶς χρόνῳ
Δίκην δέδωκας· ὧδέ τις κακῦργος ὤν.
Μή μοι, τὸ πρῶτον βῆμ' ἐὰν δράμῃ καλῶς
Νικᾶν δοκείτω τὴν δίκην πρὶν ἂν πέλας
Γραμμῆς ἵκηται, καὶ τέλος κάμψῃ βίυ.

Χο. Επραξε δεινά. δεινὰ δ' ἀντέδωκέ σοι.
Καὶ τῷδ'· ἔχει γὰρ ἡ Δίκη μέγα σθένος.

Ορ. Εἶεν· κομίζειν τῦδε σῶμ' εἴσω χρεὼν,
Σκότῳ γε δῦναι, δμῶες, ὡς ὅταν μόλῃ
Μήτηρ, σφαγῆς πάροιθε, μὴ 'σίδῃ νεκρόν.

Ηλ. Επίσχες· ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγον.

Ορ.

Ορ. Τί δ'; ἐκ Μυκηνῶν μῶν βοηδρόμους ὁρῶ;
Ηλ. Οὐκ, ἀλλὰ τὴν τεκοῦσαν, ἥ μ' ἐγείνατο.
Ορ. Καλῶς ἄρ' ἄρκυν εἰς μέσην πορεύεται.
Ηλ. Καὶ μὴν ὄχοις τε καὶ ςολῇ λαμπρύνεται.
Ορ. Τί δῆτα δρῶμεν; μητέρ' ἦ φονεύσομεν;
Ηλ. Μῶν σ' οἶκτος εἷλε, μητρὸς ὡς εἶδες δέμας;
Ορ. Φεῦ. Πῶς γὰρ κτάνω νιν, ἥ μ' ἔθρεψε κἄτεκεν.
Ηλ. Ωσπερ πατέρα σὸν ἥδε, κἀμὸν ὤλεσεν.
Ορ. Ω Φοῖβε, πολλήν γ' ἀμαθίαν ἐθέσπισας.
Ηλ. Οπου δ' Απόλλων σκαιὸς ᾖ, τίνες σοφοί;
Ορ. Οςις μ' ἔχρησας μητέρ', ἣν οὐ χρῆν, κτανεῖν.
Ηλ. Βλάπτῃ δὲ δὴ τί πατρὶ τιμωρῶν σέθεν;
Ορ. Μητροκτόνος νῦν φεύξομαι, τόθ' ἁγνὸς ὤν.
Ηλ. Καὶ μὴν γ' ἀμύνων πατρὶ, δυσσεβὴς ἔσῃ;
Ορ. Εγὼ δὲ μητρὸς τοῦ φόνου δώσω δίκας.
Ηλ. Τῷ δαὶ πατρῴαν διαμεθῇς τιμωρίαν;
Ορ. Αρ' αὔτ' ἀλάςωρ εἶπ' ἀπεικασθεὶς θεῷ;
Ηλ. Ιερὸν καθίζων τρίποδ'; ἐγὼ μὲν οὐ δοκῶ.
Ορ. Οὐδ' ἂν πιθοίμην εὖ μεμαντεῦσθαι τόδε.
Ηλ. Οὔ; μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πέσῃς.
Ορ. Αλλ' ἦ τὸν αὐτὸν τῇδ' ὑποςήσω δόλον;
Ηλ. Ω καὶ πόσιν καθεῖλες, Αἴγισθον κτανών.
Ορ. Εἴσειμι· δεινοῦ δ' ἄρχομαι προβλήματος.

Καί

Καὶ δεινὰ δράσω γ'· εἰ θεοῖς δοκεῖ τάδε,
Ἔστω· πικρὸν δὲ, χ' ἡδὺ τἀγώνισμά μοι.

Ἀναπαιστοι.

Χο. Ἰὼ, βασίλεια γύναι χθονὸς Ἀργείας,
Παῖ Τυνδαρέου,
Καὶ τοῖν ἀγαθοῖν ξύγγονε κόροιν
Διός· οἳ δὲ φλογερὰν αἰθέρ' ἐν ἄστροις
Ναίουσι, βροτῶν ἐν ἁλὸς ῥοθίοις
Τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες·
Χαῖρε, σεβίζω σ' ἴσα καὶ μάκαρας,
Πλούτου, μεγάλης τ' εὐδαιμονίας.
Τὰς σὰς δὲ τύχας θεραπεύεσθαι
Καιρὸς, ὦ βασίλεια.

Ιαμβοι.

Κλ. Ἐκβῆτ' ἀπήνης, Τρῳάδες, χειρὸς δ' ἐμῆς
Λάβεσθ', ἵν' ἔξω τοῦδ' ὄχου στήσω πόδα.
Σκύλοισι μὲν γὰρ θεῶν κεκόσμηνται δόμοι
Φρυγίοις· ἐγὼ δὲ τάσδε Τρῳάδος χθονὸς
Ἐξαίρετ', ἀντὶ παιδὸς ἣν ἀπώλεσα,
Σμικρὸν γέρας, καλὸν δὲ κέκτημαι δόμοις.
Ηλ. Οὔκουν ἐγὼ, δούλη γὰρ ἐκβεβλημένη

Δέ-

Δόμων πατρῴων, δυςυχεῖς οἰκῶ δόμους,
Μῆτερ, λάβωμαι μακαρίας τῆς σῆς χερός;
Κλ. Δῦλαι πάρειςιν αἵδε, μὴ σύ μοι πόνει.
Ηλ. Τί δ' αἰχμάλωτόν τοι μ' ἀπῴκισας δόμων;
Ηρημένων δὲ δωμάτων ᾑρήμεθα,
Ως αἵδε, πατρὸς ὀρφαναὶ λελειμμέναι.
Κλ. Τοιαῦτα μέν τοι σὸς πατὴρ βϐλεύματα
Εἰς ὃς ἐχρῆν ἥκις', ἐβόλευσεν φίλων.
Λέξω δὲ, καί τοι δόξ' ὅταν λάβῃ κακὴ
Γυναῖκα, γλώσσῃ πικρότης ἔνεςί τις,
Ως μὲν παρ' ἡμῖν ὁ καλῶς. τὸ πρᾶγμα δὲ
Μαθόντα σ' ἢν μὲν ἀξίως μιςεῖν ἔχεις,
Στυγεῖν δίκαιον· εἰ δὲ μὴ, τί δεῖ ςυγεῖν;
Ημᾶς δέδωκε Τυνδάρεως τῷ σῷ πατρὶ,
Οὐχ ὥς τε θνήσκειν, ὀδ' ἃ γεινάμεν ἐγώ.
Κεῖνος δὲ παῖδα τὴν ἐμὴν, Αχιλλέως
Λέκτροισι πείσας, ᾤχετ' ἐκ δόμων ἄγων
Πρυμνῦχον Αὖλιν· ἔνθ' ὑπερτείνας πύλας,
Λευκὴν διήμησ' Ιφιγόνης παρηΐδα.
Κεἰ μὲν πόλεως ἅλωσιν ἐξιώμενος,
Η δῶμ' ὀνήσων, τἄλλα τ' ἐκσώζων τέκνα,
Εκτεινε πολλῶν μίαν ὕπερ, σύγγνως' ἂν ἦν.
Νῦν δ' ὕνεχ' Ελένης μάργος ἦν, ὅ, τ' αὖ λαβὼν
Αλοχον κολάζειν προδότιν ὀκ ἠπίςατο.

Τέ-

Τούτων ἕκατι παῖδ' ἐμὴν διώλεσεν.
Επὶ τοῖσδε τοίνυν, καίπερ ἠδικημένη,
Οὐκ ἠγριώμην, οὐδ' ἂν ἔκτανον πόσιν·
Αλλ' ἦλθ' ἔχων μοι Μαινάδ' ἔνθεον κόρην,
Λέκτροις τ' ἐπεισέφρηκε, καὶ νύμφα δύω
Εν τοῖσιν αὐτοῖς δώμασιν κατείχομεν.
Μῶρον μὲν οὖν γυναῖκες, οὐκ ἄλλως λέγω.
Οταν δ' ὑπόντος τοῦδ' ἁμαρτάνῃ πόσις,
Τἄνδον παρώσας λέκτρα, μιμεῖσθαι θέλει
Γυνὴ τὸν ἄνδρα, χ' ἅτερον κτᾶσθαι φίλον·
Κἄπειτ' ἐν ἡμῖν ὁ ψόγος λαμπρύνεται,
Οἱ δ' αἴτιοι τῶνδ', οὐ κλύουσ' ἄνδρες κακῶς.
Εἰ δ' ἐκ δόμων ἥρπαστο Μενέλεως λάθρα,
Κτανεῖν Ορέστην χρῆν, κασιγνήτης πόσιν
Μενέλαον ὡς σώσαιμι; σὸς δὲ πῶς πατὴρ
Η ἔχετ' ἂν ταῦτ'; εἶτα τὸν μὲν οὐ θανεῖν
Κτείνοντα χρῆν τἄμ', ἐμὲ δὲ πρὸς κείνου παθεῖν;
Εκτειν', ἐτρέφθην, ᾗνπερ ἦν πορεύσιμον,
Πρὸς τοὺς ἐκείνῳ πολεμίους· φίλων γὰρ ἂν
Τίς ἂν πατρὸς σοῦ φόνον ἐκοινώνησέ μοι;
Λέγ' εἴ τι χρῄζεις κἀντίθες παρρησίᾳ,
Οπως τέθνηκε σὸς πατὴρ οὐκ ἐνδίκως.
Ηλ. Δίκαι' ἔλεξας· ἡ δίκη δ' αἰσχρῶς ἔχει.
Γυναῖκα γὰρ χρῆν πάντα συγχωρεῖν πόσει,

Η τις φρενήρης. εἰ δὲ μὴ δοκεῖ τάδε,
Οὐδ' εἰς ἀριθμὸν τῶν ἐμῶν ἥκεις λόγων,
Μέμνησο, μῆτερ, ἃς ἔλεξας ὑστάτους
Λόγους, διδοῦσα πρός σέ μοι παῤῥησίαν.
Κλ. Καὶ νῦν γε φημὶ, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι, τέκνον.
Ηλ. Αρα κλύουσα, μῆτερ, εἶτ' ἔρξεις κακῶς;
Κλ. Οὐκ ἔστι· τῇ σῇ δ' ἡδὺ προσθήσω φρενί.
Ηλ. Λέγοιμ' ἄν· ἀρχὴ δ' ἥδε μοι προοιμίου.
Εἴθ' εἶχες, ὦ τεκοῦσα, βελτίους φρένας·
Τὸ μὲν γὰρ εἶδος αἶνον ἄξιον φέρει,
Ελένης τε καὶ σοῦ, δύο δ' ἔφυτε συγγόνω,
Αμφω ματαίω, Κάστορός τ' οὐκ ἀξίω.
Η μὲν γὰρ ἁρπασθεῖσ', ἑκοῦσ' ἀπώλετο·
Σὺ δ' ἄνδρ' ἄριστον Ελλάδος διώλεσας,
Σκῆψιν προτείνουσ', ὡς ὑπὲρ τέκνου, πόσιν
Εκτεινας. οὐ γὰρ, ὡς ἔγωγ', ἴσασιν εὖ.
Η τῆς θυγατρὸς πρὶν κεκυρῶσθαι σφαγὰς,
Νέον τ' ἀπ' οἴκων ἀνδρὸς ἐξωρμημένου,
Ξανθὸν κατόπτρῳ πλόκαμον ἐξήσκεις κόμης.
Γυνὴ δ' ἀπόντος ἀνδρὸς ἥτις ἐκ δόμων
Εἰς κάλλος ἀσκεῖ, διάγραφ' ὡς οὖσαν κακήν.
Οὐδὲν γὰρ αὐτὴν δεῖ θύραισιν εὐπρεπὲς
Φαίνειν πρόσωπον, ἤν τι μὴ ζητῇ κακόν.
Μόνην δὲ πασῶν οἶδ' ἐγώ σ' Ελληνίδων,

Εἰ μὲν τὰ Τρῶ' ἦν εὐτυχῆ, κεχαρμένην,
Εἰ δ' ἥσσον εἴη, συννεφοῦσαν ὄμματα,
Αγαμέμνον' οὐ χρῄζουσαν ἐκ Τροίας μολεῖν.
Καί τοι καλῶς γε σωφρονεῖν παρεῖχέ σοι.
Ανδρ' εἶχες οὐ κακίον' Αἰγίσθου πόσιν.
Ον Ελλὰς αὐτῆς εἵλετο στρατηλάτην.
Ελένης δ' ἀδελφῆς τοιάδ' ἐξειργασμένης.
Εξῆν κλέος σοι μέγα λαβεῖν. τὰ γὰρ κακὰ
Παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν, εἰς ὄψιν τ' ἔχει.
Εἰ δ', ὡς λέγεις, σὴν θυγατέρ' ἔκτεινεν πατὴρ,
Εγὼ τί σ' ἠδίκησ', ἐμός τε σύγγονος;
Πῶς οὐ, πόσιν κτείνασα, πατρῴους δόμους
Ημῖν προσῆψας, ἀλλ' ἀπηνέγκω λέχη
Τἀλλότρια, μισθοῦ τοὺς γάμους ὠνουμένη;
Κοὔτ' ἀντιφεύγει, παιδὸς ἀντὶ σοῦ, πόσις,
Οὔτ' ἀντ' ἐμοῦ τέθνηκε, δὶς τόσως ἐμὲ
Κτείνας ἀδελφῆς ζῶσαν. εἰ δ' ἀμείψεται
Φόνον δικάζων φόνος, ἀποκτενῶ σ' ἐγὼ
Καὶ παῖς Ορέστης πατρὶ τιμωρούμενοι.
Εἰ γὰρ δίκαι' ἐκεῖνα, καὶ τάδ' ἔνδικα.
Οστις δὲ πλοῦτον, ἢ ὐγγένειαν εἰσιδὼν
Γαμεῖ πονηρὰν, μωρός ἐστι· μικρὰ γὰρ
Μεγάλων ἀμείνω σώφρον' ἐν δόμοις λέχη.
Χο. Τύχη γυναικῶν εἰς γάμους. τὰ μὲν γὰρ εὖ

Τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντα δέρκομαι βροτῶν.
Κλ. Ω παῖ, πέφυκας πατέρα σὸν στέργειν ἀεί.
Εστιν δὲ καὶ τόδ'· οἱ μέν εἰσιν ἀρσένων,
Οἱ δ' αὖ φιλοῦσι μητέρας μᾶλλον πατρός.
Συγγνώσομαί σοι· καὶ γὰρ οὐχ οὕτως ἄγαν
Χαίρω τι, τέκνον, τοῖς δεδραμένοις ἐμοί.
Σὺ δ' ὧδ' ἄλουτος καὶ δυσείματος χρόα
Λεχῶ, νεογνῶν ἐκ τόκων πεπαυμένη;
Οἴμοι τάλαινα τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ως μᾶλλον, ἢ χρῆν. ἤλασ' εἰς ὀργὴν πόσιν.
Ηλ. Οψὲ στενάζεις, ἡνίκ' οὐκ ἔχεις ἄκη.
Πατὴρ μὲν οὖν τέθνηκε· τὸν δ' ἔξω χθονὸς
Πῶς οὐ κομίζῃ παῖδ' ἀλητεύοντα σόν;
Κλ. Δέδοικα· τἀμὸν δ', οὐχὶ τἀκείνου, σκοπῶ.
Πατρὸς γὰρ, ὡς λέγουσι, θυμοῦται φόνῳ·
Ηλ. Τί δαὶ πόσιν σὸν ἄγριον εἰς ἡμᾶς ἔχεις;
Κλ. Τρόποι τοιοῦτοι· καὶ σὺ δ' αὐθάδης ἔφυς·
Ηλ. Αλγῶ γάρ· ἀλλὰ παύσομαι θυμουμένη.
Κλ. Καὶ μὴν ἐκεῖνος οὐκ ἔτ' ἔσται σοὶ βαρύς.
Ηλ. Φρονεῖ μέγ'. ἐν γὰρ τοῖς ἐμοῖς ναίει δόμοις.
Κλ. Ορᾷς, ἃ νῦν σὺ ζωπυρεῖς νείκη νέα;
Ηλ. Σιγῶ. δέδοικα γάρ νιν, ὡς δέδοικ' ἐγώ.
Κλ. Παῦσαι λόγων τῶνδ'· ἀλλὰ τί μ' ἐκάλεις, τέκνον;
Ηλ. Ηκουσας, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων·

Τούτων ὑπέρ μου θῦσον, οὐ γὰρ οἶδ' ἐγὼ,
Δεκάτῃ σελήνῃ παιδὸς, ὡς νομίζεται·
Τρίβων γὰρ οὐκ εἴμ', ἄτοκος οὖσ' ἐν τῷ πάρος.

Κλ. Αλλης τοῦδ' ἔργον, ἥ σ' ἔλυσεν ἐκ τόκων.

Ηλ. Αὐτὴ λόχευον, κἄτεκον μόνη βρέφος.

Κλ. Οὕτως ἀγείτων οἶκος ἵδρυται φίλων;

Ηλ. Πένητας οὐδεὶς βούλεται κτᾶσθαι φίλους.

Κλ. Αλλ' εἶμι· παιδὸς ἀριθμὸν ὡς τελεσφόρον
Θύσω θεοῖσι· σοὶ δ' ὅταν πράξω χάριν
Τήνδ', εἶμ' ἐπ' ἀγρὸν, οὗ πόσις θυηπολεῖ
Νύμφαισιν. ἀλλὰ τούσδ' ὄχους, ὀπάονες,
Φάτναις ἄγοντες πρόσθεθ'. ἡνίκ' ἂν δέ με
Δοκῆτε θυσίας τῆσδ' ἀπηλλάχθαι θεοῖς,
Πάρεστε· δεῖ γὰρ καὶ πόσει δοῦναι χάριν.

Ηλ. Χώρει πένητας εἰς δόμους· φρούρει δέ μοι,
Μή σ' αἰθαλώσῃ πολύκαπνον στέγος πέπλους·
Θύσεις γὰρ οἷα χρή σε δαίμοσιν θύειν.
Κανοῦν δ' ἐνῆρκται, καὶ τεθηγμένη σφαγὶς,
Ηπερ καθεῖλε ταῦρον, οὗ πέλας πεσῇ
Πληγεῖσα. νυμφεύσει δὲ κἀν ᾅδου δόμοις,
Ωπερ ξυνηῦδες ἐν φάει· τόσην δ' ἐγὼ
Δώσω χάριν σοι· σὺ δέ γ' ἐμοὶ δίκην πατρός.

Επω-

Επωδικα.

Στροφή.

Χο. Αμοιβαὶ κακῶν· μετάτροποι πνέου-
σιν αὖραι δόμων. τότε μὲν λουτροῖς
Επεσεν ἐμὸς ἐμὸς ἀρχέτας,
Ιάχησε δὲ στέγα, λάϊνοί-
τε θριγκοὶ δόμων, τάδ' ἐννέποντος· ὦ
Σχετλία τί με, γύναι, φονεύεις, φίλαν
Πατρίδα δεκέτεσιν ἐν σποραῖ-
σιν ἐλθόντ' ἐμάν;

Αντιστροφή.

Παλίῤῥους δὲ τάνδ' ὑπάγεται δίκα
Διαδρόμου λέχους μελέαν· ἃ πόσιν
Χρόνιον ἱκόμενον εἰς οἴκους.
Κυκλώπειά τ' οὐράνια τείχε', ὀ-
ξυθήκτῳ βέλει ἔκανεν αὐτόχειρ,
Πέλεκυν ἐν χεροῖν λαβοῦσα. τλάμων
Πόσις, ὅτι ποτὲ τὰν τάλαι-
ναν ἔχεν κακόν.

Επῳδός.

Ορεία τις ὡς λέαιν' ὀργάδων
Δρύοχα νεμομένα, τάδε κατήνυσεν.

Μονοστροφικα.

Κλ. Ω τέκνα, πρὸς θεῶν μὴ κτάνητε μητέρα.

Χο. Κλύεις ὑπώροφον βοάν;

Κλ. Ἰώ μοι μοι.

Χο. Ωμωξα κἀγὼ πρὸς τέκνων χειρουμένης.
Νέμει τοι δίκαν θεὸς ὅταν τύχῃ.
Σχέτλια μὲν ἔπαθες, ἀνόσια δ' εἰργάσω,
Τάλαιν', εὐνέταν.

Ιαμβοι.

Αλλ' οἵδε μητρὸς νεοφόνοις ἐν αἵμασι
Πεφυρμένοι, βαίνουσιν ἐξ οἴκων πόδα
Τρόπαια δείγματ' ἀθλίων προςφθεγμάτων.
Οὐκ ἔστιν, οὐδεὶς οἶκος ἀθλιώτερος
Τῶν Ταντάλείων, οὐδ' ἔφυ ποτ', ἐκγόνων.

Actvs V.

Ορέστης, Ηλέκτρα, Χορὸς, Διόσκοροι, Πυλάδης, κωφὸν ὂν πρόσωπον.

Argumentum.

Orestes et Electra, peracta matris caede, in grauissimos cruciatus incidunt, poenitentia nempe tanti sceleris ducti, et misericordia moti, mutuo plorant. Apparentes itaque ex improuiso auunculi inter deos relati, Castor et Pollux, quid iam factu opus sit, ostendunt, et moestitiam tollunt sedantque. Orestes et Electra sibi in-

inuicem et patriae, quam relicturi sunt, pathetice valedicunt.

Ἰαμβοι.

Μονοϛροφικα.

Ορ. Ἰὼ Γᾶ, καὶ Ζεῦ πανδερκέτα βροτῶν·
Ἴδετε τάδ᾽ ἔργα φόνια μυσαρά.
Δίγονα σώματ᾽ ἐν χθονὶ κείμενα, πλαγᾷ
Χερὸς ὑπ᾽ ἐμᾶς, ἄποιν᾽ ἐμῶν πημάτων.

Ηλ. Δακρύτ᾽ ἄγαν, ὦ σύγγον᾽· αἰτία δ᾽ ἐγώ·
Διὰ πυρὸς ἔμολον ἁ τάλαινα μητρὶ τᾷ-
δ᾽, ἅ μ᾽ ἔτικτε κόραν.
Ἰὼ τύχας σᾶς, τύχας, μάτερ, τεκοῦ-
σ᾽ ἄλαϛα μελέα,
Καὶ πέρα γε παθοῦσα σῶν
Τέκνων ὕπαι·
Πατρὸς δ᾽ ἔτι-
σας φόνον δικαίως.

Ορ. Ἰὼ Φοῖβ᾽, ἀνύμνησας δίκαν,
Ἄφατα φανερὰ δ᾽ ἐξέπρα-
ξας ἄχεα, φόνια δ᾽ ὤπασας λέχε᾽ ἀπὸ γᾶς
Τᾶς Ἑλλανίδος.
Τίνα δ᾽ ἑτέραν μόλω πόλιν; τίς ξένος;
Τίς εὐσεβὴς ἐμὸν κάρα προσόψεται,

Μητέρα κτανόντος;

Ηλ. Ἰώ μοι, μοι· ποῖ δ' ἐγώ;
Τίν' εἰς χῶρον;
Τίνα γάμον εἶμι; τίς πόσις με δέξεται
Νυμφικὰς ἐς εὐνάς;

Ορ. Πάλιν πάλιν φρόνημα σὸν
Μετεςάθη πρὸς αὔραν.
Φρονεῖς γὰρ ὅσια νῦν, τότ' ὀ φρονοῦσά γ' εὖ.
Δεινὰ δ' εἰργάσω, φίλα,
Κασίγνητον οὐκ ἐθέλοντα·
Κατεῖδες οἷον ἁ τάλαιν' ἔξω πέπλων
Εβαλεν, ἔδειξε μαςὸν ἐν φοναῖς;
Ἰώ μοι, μοι· πρὸς πέδῳ
Τιθεῖσα γόνιμα μελέα, τὰν κόμαν δ' ἐγώ.

Ηλ. Σάφ' οἶδα, δι' ὀδύνας ἔβας
Ἰήϊον κλύων γόον
Μητρὸς, ἅ σ' ἔτικτε.

Ορ. Βοὰν δ' ἔλασκε τάνδε, πρὸς γένυν ἐμὰν
Τιθεῖσα χέρας.
Τέκος ἐμὸν, λιταίνω.
Παρῄδων τ' ἐξ ἐμᾶν
Εκρήμναθ'. ὥς τε χέρας ἐμὰς λιπεῖν βέλος.

Χο. Τάλαινα, πῶς ἔτλας φόνον
Δι' ὀμμάτων ἰδεῖν σέθεν

Μη-

Μητρὸς ἐκπνεύσας;

Ορ. Εγὼ μὲν ἐπιβαλὼν φάρη κόραις ἐμαῖ-
σι, φασγάνῳ κατηρξάμαν
Ματέρος ἔσω δέρας μεθείς.

Ηλ. Εγὼ δ' ἐπεκέλευσά σοι,
Ξίφȣς τ' ἐφαψάμην ἅμα.

Χο. Δεινότατον παθέων ἔρεξας.
Λαβȣ̃, κάλυπτε μέλεα ματέρος.
Πέπλοις καθάρμοσον σφαγάς.
Φονέας ἔτικτες ἆρα σοι.

Ηλ. Ιδȣ̀, φίλαι τε, κȣ̀ φίλαι,
Φάρεά γ' ἀμφιβάλλομεν,
Τέρμα κακῶν μεγάλων δόμοισιν.

Αναπαιστοι.

Χο. Αλλ' οἵδε δόμων ὕπερ ἀκροτάτων
Φαίνȣσι τινὲς δαίμονες, ἢ θεῶν
Τῶν ȣ̓ρανίων· ȣ̓ γὰρ θνητῶν
Γ' ἥδε κέλευθος· τί ποτ' εἰς φανερὰν
Οψιν βαίνȣσι βροτοῖσιν;

Ιαμβοι.

Διο. Αγαμέμνονος παῖ, κλῦθι· δίπτυχοι δέ σοι
Καλȣ̃σι μητρὸς σύγγονοι Διόσκοροι,
Κάςωρ, κασίγνητός τε Πολυδεύκης ὅδε.
Δεινὸν δὲ ναυσὶν ἀρτίως πόντȣ σάλον

Παύσα τ' ἀφίγμεθ' Αργος, ὡς εἰσείδομεν
Σφαγὰς ἀδελφῆς τῆσδε, μητέρος δὲ σῆς.
Δίκαια μέν νυν ἥδ' ἔχει· σὺ δ' οὐχὶ δρᾷς·
Φοῖβός τε Φοῖβος· ἀλλ', ἄναξ γάρ ἐστ' ἐμὸς,
Σιγῶ· σοφὸς δ' ὢν, οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά.
Αινεῖν δ' ἀνάγκη ταῦτα. τἀντεῦθεν δὲ χρὴ
Πράσσειν, ἃ μοῖρα, Ζεύς τ' ἔκρανε σοῦ πέρι.
Πυλάδῃ μὲν Ηλέκτραν δὸς ἄλοχον εἰς δόμους.
Σὺ δ' Αργος ἔκλιπ'· οὐ γὰρ ἔστι σοι πόλιν
Τήνδ' ἐμβατεύειν, μητέρα κτείναντα σήν.
Δειναὶ δὲ κῆρες, αἱ κυνώπιδες θεαὶ,
Τροχηλατήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον.
Ελθὼν δ' Αθήνας, Παλλάδος σεμνὸν βρέτας
Πρόσπτυξον· εἴρξει γάρ νιν ἐπτοημένας
Δεινοῖς δράκουσιν, ὥστε μὴ ψαύειν σέθεν,
Γοργῶφ' ὑπερτείνουσά σου κάρᾳ κύκλον.
Εστιν δ' Αρεός τις ὄχθος· οὗ πρῶτον θεοὶ
Εζοντ' ἐπὶ ψήφοισιν αἵματος πέρι·
Αλιῤῥόθιον ὅτ' ἔκταν' ὠμόφρων Αρης,
Μῆνιν θυγατρὸς ἀνοσίων νυμφευμάτων,
Πόντου κρέοντος παῖδ'. ἵν' εὐσεβεστάτη
Ψῆφος βεβαία τ' ἐστὶν ἔκ τε τοῖς θεοῖς.
Ενταῦθα καὶ σὲ δεῖ δραμεῖν φόνου πέρι.
Ισαι δέ σ' ἐκσώζουσι μὴ θανεῖν δίκῃ

Ψῆ-

Ψῆφοι τεθεῖσαι. Λοξίας γὰρ αἰτίαν
Εἰς αὑτὸν οἴσει, μητέρος χρήσας φόνον.
Καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅδε νόμος τεθήσεται,
Νικᾷν ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' ἀεί.
Δειναὶ μὲν οὖν θεαὶ τῷδ' ἄχει πεπληγμέναι,
Πάγον παρ' αὐτὸν χάσμα δύσονται χθονὸς,
Σεμνὸν βροτοῖσιν εὐσεβὲς χρηστήριον.
Σὲ δ' Ἀρκάδων χρὴ πόλιν ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
Οἰκεῖν, Λυκαίου πλησίον σηκώματος.
Ἐπώνυμος δέ σου πόλις κεκλήσεται.
Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον. τόνδε δ' Αἰγίσθου νέκυν
Ἄργους πολῖται γῆς καλύψουσιν τάφῳ.
Μητέρα δὲ τὴν σὴν, ἄρτι Ναυπλίαν παρὼν
Μενέλαος, ἐξ οὗ Τρωϊκὴν εἷλε χθόνα,
Ἑλένη τε θάψει. Πρωτέως γὰρ ἐκ δόμων
Ἥκει λιποῦσ' Αἴγυπτον· οὐδ' ἦλθε Φρύγας.
Ζεὺς δ', ὡς ἔρις γένοιτο καὶ φόνος βροτῶν,
Εἴδωλον Ἑλένης ἐξέπεμψ' εἰς Ἴλιον·
Πυλάδης μὲν οὖν κόρην τε καὶ δάμαρτ' ἔχων,
Ἀχαΐδος γῆς οἴκαδ' εἰσπορευέτω,
Καὶ τὸν λόγῳ σὸν πενθερὸν κομιζέτω
Φωκέων ἐς αἶαν, καὶ δότω πλούτου βάρος.
Σὺ δ' Ἰσθμίας γῆς αὐχέν' ἐμβαίνων ποδὶ,
Χώρει πρὸς οἶκον Κεκροπίας εὐδαίμονα.

Πεπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνȣ,
Εὐδαιμονήσεις τῶνδ' ἀπαλλαχθεὶς πόνων.

Αναπαιστοι.

Χο. Ὦ παῖδε Διὸς, θέμις εἰς φθογγὰς
Τὰς ὑμετέρας ἡμῖν πελάθειν;
Διο. Θέμις, ȣ̓ μυσαροῖς τοῖσδε σφαγίοις.
Ορ. Κἀμοὶ μύθȣ μέτα, Τυνδαρίδαι;
Διο. Καὶ σοί· φοίβῳ τήνδ' ἀναθήσω
Πρᾶξιν φονίαν.
Χο. Πῶς ὄντε θεὼ, τῆσδέ τ' ἀδελφὼ
Καὶ καταφθιμένης,
Οὐκ ἠρκέσατον κῆρας μελάθροις;
Διο. Μοίρας ἀνάγκης ἡγεῖτο χρεὼν,
Φοίβȣ τ' ἄσοφοι γλώσσης ἐνοπαί.
Ηλ. Τί δαί μ' Ἀπόλλων; ποῖοι χρησμοὶ
Φονίαν ἔδοσαν μητρὶ γενέσθαι;
Διο. Κοιναὶ πράξεις, κοινοὶ δὲ πότμοι
Μία δ' ἀμφοτέρȣς
Ατη πατέρων διέκναισεν.
Ορ. Ὦ σύγγονέ μοι· χρονίαν σ' ἐσιδὼν,
Τῶν σῶν εὐθὺς φίλτρων στέρομαι,
Καί σ' ἀπολείψω σȣ λειπόμενος.
Διο. Πόσις ἔστ' αὐτῇ καὶ δόμος· ȣ̓χ' ἥ-
δ' οἰκτρὰ πέπονθε, πλὴν ὅτι λείπει

Πό-

Πόλιν Αργείων·

Ορ. Καὶ τίνες ἄλλαι ςοναχαὶ μείζες,
Η γῆς πατρῴας ὅρον ἐκλιπεῖν;
Αλλ' ἐγὼ οἴκων ἔξειμι πατρὸς,
Καὶ ἐπ' ἀλλοτρίαις ψήφοισι, φόνον
Μητρὸς ὑψέξω.

Διο. Θάρσει· Παλλάδος ὁσίαν ἥξεις
Πόλιν. ἀλλ' ἀνέχου.

Ηλ. Περί μοι ςέρνοις ςέρνα πρόσαψον,
Σύγγονε φίλτατε.
Διὰ γὰρ ζεύγνυσ' ἡμᾶς πατρῴων
Μελάθρων, μητρὸς φόνιοι κατᾶραι.

Ορ. Βάλε, πρόσπτυξον σῶμα· θανόντος
Δ' ὡς ἐπὶ τύμβῳ καταθρήνησον.

Διο. Φεῦ, φεῦ· δεινὸν τόδ' ἐγηρύσω
Καὶ θεοῖσι κλύειν.
Ενι γὰρ κἀμοὶ, τοῖς τ' ὀρανίδαις
Οἶκτοι θνητῶν πολυμόχθων·

Ορ. Οὐκ ἔτι σ' ὄψομαι.

Ηλ. Οὐδ' ἐγὼ εἰς σὸν βλέφαρον πελάσω.

Ορ. Τάδε λοίσθιά μοι προσφθέγματά σε.

Ηλ. Ω χαῖρε πόλις.
Χαίρετε δ' ὑμεῖς
Πολλὰ πολίτιδες.

Ορ. Ω πιςοτάτη,
Στείχεις ἤδη;
Ηλ. Στείχω, βλέφαρον τέγγυσ' ἁπαλόν.
Ορ. Πυλάδη, χαίρων ἴθι· νυμφεύυ
Δέμας Ηλέκτρας.
Διο. Τοῖσδε μελήσει γάμος· ἀλλὰ κύνας
Τάςδ' ὑποφεύγων, ςεῖχ' ἐπ' Αθηνῶν.
Δεινὸν γὰρ ἴχνος βάλλυσ' ἐπὶ σοὶ
Χειροδράκοντες, χρῶτα κελαιναὶ
Δεινῶν ὀδυνῶν καρπὸν ἔχυσαι.
Νὼ δ' ἐπὶ πόντον Σικελὸν σπυδῇ
Σώσοντε νεῶν πρῴρας ἐνάλυς.
Διὰ δ' αἰθερίας ςείχοντε πλακὸς,
Τοῖς μὲν μυσαροῖς, ὐκ ἐπαρήγομεν.
Οἷσιν δ' ὅσιον, καὶ τὸ δίκαιον,
Φίλον ἐν βιότῳ, τύτυς χαλεπῶν
Εκλύοντες μόχθων, σώζομεν.
Οὕτως ἀδικεῖν μηθεὶς θελέτω,
Μηδ' ἐπιόρκων μέτα συμπλείτω,
Θεὸς ὢν θνητοῖς ἀγορεύω.
Χο. Χαίρετε. χαίρειν δ' ὅςις δύναται,
Καὶ ξυντυχίᾳ μή τινι κάμνει
Θνητῶν εὐδαίμονα πράσσει.

L.

L. ANNAEI SENECAE

AGAMEMNON.

L. ANNAEI SENECAE
TRAGOEDIA AGAMEMNON.

Argumentum.

Thyeſtis vmbra vlciſcendi iniuriarum (de quibus vide Thyeſtis argumentum) cupida, filium Aegiſthum in caedem Agamemnonis incitat. Ille itaque Agamemnonem victorem a Troia reducem in conuiuio imperuia irretitum veſte occidit, conſilii caedisque participe Clytemneſtra, quam abſente marito Agamemnone corruperat. Caſſandram deinde Agamemnoni amatam ab aris auulſam occidit. Electram, quod fratrem Oreſtem amandarat, carceri mancipari iubent.

Dramatis Perſonae.

THYESTES.
CLYTEMNESTRA.
NVTRIX.

AEGI-

AEGISTHVS.
CHORVS ARGIVARVM SIVE MYCENAEARVM.
ORESTES, muta perſona.
AGAMEMNON.
CASSANDRA.
EVRYBATES.
ELECTRA.
STROPHIVS.
CHORVS ILIADVM.
PYLADES, muta perſona.

Caeterum ex Agamemnone verſiculum ſub Senecae nomine laudat Priſcianus libro 6. Gallice Agamemnonem e Seneca compoſuit *Carolus Tuſtanus* Pariſ. 1566. 4. Anglicam metaphraſin dedit *Blackmorius*, parte 2 poëm. miſcellaneorum Lond. 1718. 8. cf. Fabric. Bibl. Lat. ed. Erneſt. T. II. p. 133. Brumoy Theatre des Grecs III. 248. ſqq.

Actvs I.

Thyestis vmbra.

Thyestis vmbra ab inferis aduenieńs Aegisthum ad vindictam sibi ab oraculo promissam inuitat.

Opaca linquens Ditis inferni loca,
Adsum profundo Tartari emissus specu,
Incertus vtras oderim sedes magis.
Fugio Thyestes inferos, superos fugo.
En horret animus, et pauor membra excutit:
Video paternos, imo fraternos lares.
Hoc est vetustum Pelopiae limen domus.
Hinc auspicari regium capiti decus
Mos est Pelasgis. hoc sedent alti toro,
Quibus superba sceptra gestantur manu.
Locus heic habendae curiae: heic epulis locus.
Libet reuerti. nonne vel tristes lacus
Incolere satius? nonne custodem Stygis
Tergemina nigris colla iactantem iubis?
Vbi ille celeri corpus euinctus rotae
In se refertur; vbi per aduersum irritus

Redeunte toties luditur ſaxo labor;
Vbi tondet ales auida foecundum iecur;
Et inter vndas feruida exuſtus ſiti
Aquas fugaces ore decepto appetit,
Poenas daturus coelitum dapibus graues.
Sed ille noſtrae pars quota eſt culpae ſenex?
Reputemus omnes, quos ob infandas manus
Quaeſitor vrna Cnoſſius verſat reos:
Vincam Thyeſtes ſceleribus cunctos meis.
A fratre vincar. liberis plenus tribus
In me ſepultis. viſcera exedi mea.
Nec hactenus fortuna maculauit patrem;
Sed maius aliud auſa commiſſo ſcelus,
Gnatae nefandos petere concubitus iubet.
Non pauidus hauſi dicta, ſed cepi nefas.
Ergo vt per omnes liberos irem parens,
Coacta fatis nata fert vterum grauem,
Me patre dignum. verſa natura eſt retro.
Auo parentem, (prò nefas!) patri virum,
Natis nepotes miſcui, nocti diem.
Sed ſera tandem reſpicit feſſos malis
Poſt fata demum ſortis incertae fides.
Rex ille regum, ductor Agamemnon ducum,
Cuius ſecutae mille vexillum rates

Ilia-

Iliaca velis maria texerunt ſuis;
Poſt decima Phoebi luſtra deuicto Ilio
Adeſt, daturus coniugi iugulum ſuae.
Iam iam natabit ſanguine alterno domus.
Enſes, ſecures, tela, diuiſum graui
Ictu bipennis regium video caput.
Iam ſcelera prope ſunt; iam dolus, caedes, cruor.
Parantur epulae. cauſſa natalis tui,
Aegiſthe, venit. quid pudor vultus grauat?
Quid dextra dubio trepida conſilio labat?
Quid ipſe temet conſulis, torques, rogas,
An deceat hoc te? reſpice ad matrem; decet.
Sed cur repente noctis aeſtiuae vices
Hiberna longa ſpatia producunt mora?
Aut quid cadentes detinet ſtellas polo?
Phoebum moramur. redde iam mundo diem.

Chorus Arginarum.

Chorus e mulieribus Argiuis ſeu Mycenaeis excelſam fortunam queritur inſtabilem, anxiam, periculis obnoxiam; mediocrem itaque illi praefert.

O Regnorum magnis fallax
Fortuna bonis, in praecipiti

Dubioque nimis excelſa locas.
Numquam placidam ſceptra quietem,
Certumue ſui tenuere diem.
Alia ex alia cura fatigat,
Vexatque animos noua tempeſtas.
Non ſic Libycis Syrtibus aequor
Furit alternos voluere fluctus;
Non Euxini turget ab imis
Commota vadis vnda niuali
Vicina polo;
Vbi caeruleis immunis aquis
Lucida verſat plauſtra Bootes.
Vt praecipites Regum caſus
Fortuna rotat!
Metui cupiunt, metuique timent.
Non nox illis alma receſſus
Praebet tutos; non curarum
Somnus domitor pectora ſoluit.
Quas non arces ſcelus alternum
Dedit in praeceps; impia quas non
Arma fatigant? iura pudorque,
Et coniugii ſacrata fides,
Fugiunt aulas: ſequitur triſtis
Sanguinolenta Bellona manu,

Quaequo ſuperbos vrit Erinnys,
Nimias ſemper comitata domos:
Quas in planum quaelibet hora
Tulit ex alto. licet arma vacent,
Ceſſentque doli,
Sidunt ipſo pondere magna,
Ceditque oneri Fortuna ſuo.
Vela ſecundis inflata Notis
Ventos nimium timuere ſuos.
Nubibus ipſis inſerta caput
Turris pluuio vapulat Auſtro.
Denſaſque nemus ſpargens vmbras
Annoſa videt robora frangi.
Feriunt celſos fulmina colles.
Corpora morbis maiora patent:
Et cum in paſtus armenta vagos
Vilia currant, placet in vulnus
Maxima ceruix. Quidquid in altum
Fortuna tulit, ruitura leuat.
Modicis rebus longius aeuum eſt.
Felix, mediae quiſquis turbae
Sorte quietus,
Aura ſtringit littora tuta;

Timiduſque mari credere cymbam,
Remo terras propiore legit.

Actvs II. Sc. I.

Clytemneſtra. Nutrix.

Sibi male conſcia Clytemneſtra, atque adulterii poenas, redeunte iam marito, verita, κακὰ κακοῖς ἰᾶσθαι ſtatuit. meditatur itaque Agamemnoni exitium: diſſuadet nutrix.

Clyt. Quid, ſegnis anime, tuta conſilia expetis?
Quid fluctuaris? clufa iam melior via eſt.
Licuit pudicos coniugis quondam toros,
Et ſceptra caſta vidua tutari fide.
Periere mores, ius, decus, pietas, fides,
Et qui redire, cum perit, neſcit pudor.
Da frena, et omnem prona nequitiam incita,
Per ſcelera ſemper ſceleribus tutum eſt iter.
Tecum ipſa nunc euolue foemineos dolos,
Quod vlla coniux perfida, atque impos ſui,
Amore coeco; quod nouercales manus
Auſae; quod ardens impia virgo face,
Phaſiaca fugiens regna Theſſalica trabe:

Fer-

Ferrum, venena. vel Mycenaeas domos
Coniuncta ſocio profuge furtiua rate.
Quid timida loqueris furta et exilium, et fugas?
Soror iſta fecit. tè decet maius nefas.
Nut. Regina Danaum, et inclitum Ledae genus,
Quid tacita verſas? quidue conſilii impotens
Tumido feroces impetus animo geris?
Licet ipſa ſileas, totus in vultu eſt dolor.
Proin quidquid eſt, da tempus ac ſpatium tibi.
Quod ratio nequit, ſaepe ſanauit mora.
Clyt. Maiora cruciant, quam vt moras poſſim pati.
Flammae medullas et cor exurunt meum.
Miſtus dolori ſubdidit ſtimulos timor.
Inuidia pulſat pectus. hinc animum iugo
Premit Cupido turpis, et vinci vetat,
Et inter iſtas mentis obſeſſae faces,
Feſſus quidem, et deiectus, et peſſundatus
Pudor rebellat. fluctibus variis agor:
Vt cum hinc profundum ventus, hinc aeſtus rapit,

Incerta dubitat vnda, cui cedat malo.
Proinde omiſi regimen e manibus meis.
Quocunque me ira, quo dolor, quo ſpes feret,
Huc ire pergam. fluctibus dedimus ratem.
Vbi animus errat, optimum eſt caſum ſequi.
Nut. Coeca eſt temeritas, quae petit caſum ducem.
Clyt. Cui vltima eſt fortuna, quid dubiam timet?
Nut. Tuta eſt, latetque culpa, ſi pateris, tua.
Clyt. Perlucet omne regiae vitium domus.
Nut. Piget prioris, et nouum crimen ſtruis?
Clyt. Res eſt profecto ſtulta, nequitiae modus.
Nut. Quod metuit, auget, qui ſcelus ſcelere obruit.
Clyt. Et ferrum et ignis ſaepe medicinae loco eſt.
Nut. Extrema primo nemo tentauit loco.
Clyt. Rapienda rebus in malis praeceps via eſt.
Nut. At te reflectat coniugii nomen ſacrum.
Clyt. Decem per annos vidua reſpiciam virum?
Nut. Meminiſſe debes ſubolis ex illo tuae.
Clyt. Equidem et iugales filiae memini faces;
Et generum Achillem. praeſtitit matri fidem.
Nut. Redemit illa claſſis immotae moras,

Et maria pigro fixa languore impulit.
Clyt. Pudet, pigetque! Tyndaris coeli genus,
Lustrale classi Doricae peperi caput.
Reuoluit animus virginis thalamos meae,
Quos ille dignos Pelopia fecit domo,
Cum stetit ad aras ore sacrifico pater,
Quam nuptiales? horruit Calchas suae
Responsa vocis, et recedentes focos.
O scelera semper sceleribus vincens domus!
Cruore ventos emimus, bellum nece.
Nut. Sed vela pariter mille fecerunt rates.
Clyt. Non est soluta prospero classis deo:
Eiecit Aulis impias portu rates.
Sic auspicatus bello, non melius gerit.
Amore captae captus, immotus prece,
Sminthea tenuit spolia Phobei senis,
Ardore sacrae virginis iam tum furens.
Non illum Achilles flexit indomitus minis;
Non ille solus fata qui mundi videt,
In nos fidelis augur, in captas leuis;
Non populus aeger, et relucentes rogi.
Inter ruentis Graeciae stragem vltimam
Sine hoste victus marcet, ac Veneri vacat,
Reparatque amores: neue desertus foret

A pellice vnquam barbara coelebs torus,
Ablatam Achilli diligit Lyrneſſida:
Nec rapere puduit e ſinu auulſam viri.
En Paridis hoſtem! nunc nouum vulnus gerens
Amore Phrygiae vatis incenſus furit:
Et poſt tropaea Troica, ac verſum Ilium,
Captae maritus remeat, et Priami gener.
Accingere, anime; bella non leuia apparas:
Scelus occupandum eſt. pigra, quem exſpectas diem?
Pelopia Phrygiae ſceptra dum teneant nurus?
An te morantur virgines viduae domi;
Patrique Oreſtes ſimilis? horum te mala
Ventura moueant, turbo queis rerum imminet.
Quid miſera ceſſas? en adeſt natis tuis
Furens nouerca. per tuum, ſi aliter nequit,
Latus exigatur enſis, et perimat duos.
Miſce cruorem. perde pereundo virum.
Mors miſera non eſt, commori cum quo velis.

Nut. Regina, frena temet, et ſiſte impetum,

Et

Et quanta tentes, cogita. victor venit
Asiae ferocis, vltor Europae: trahit
Captiua Pergama, et diu victos Phrygas:
Hunc fraude nunc conaris et furto aggredi?
Quem non Achilles ense violauit fero,
Quamuis procacem toruus armasset manum.
Non melior Aiax, morte decreta furens;
Non sola Danais Hector et bello mora;
Non tela Paridis certa; non Memnon niger;
Non Xanthus armis corpora immistis gerens,
Fluctusque Simois caede purpureos agens,
Non niuea proles Cycnus aequorei dei;
Non bellicoso Thressa cum Rheso phalanx;
Non picta pharetras, et securigera manu
Peltata Amazon; hunc domi reducem paras
Mactare, et aras caede maculare impia?
Victrix inultum Graecia hoc facinus feret?
Equos et arma, classibusque horrens fretum
Propone, et alto sanguine exundans solum,
Et tota captae fata Dardaniae domus
Regesta Danais. comprime affectus truces,
Mentemque tibimet ipsa pacifica tuam.

Scen.

Scen. 2.

Aegiſthus, Clytemneſtra, Nutrix.

Clytemneſtram nutricis conſiliis cedere paratam, iamque dubiam ſuperueniens Aegiſthus ,auertit rurſus atque in praeceps trahit.

Aeg. Quod tempus animo ſemper ac mente horrui,
Adeſt profecto rebus extremum meis.
Quid terga vertis, anime? quid primo impetu
Deponis arma? crede perniciem tibi,
Et dira ſaeuos fata moliri deos.
Oppone cunctis vile ſuppliciis caput,
Ferrumque et ignes pectore aduerſo excipe.
Clyt. Aegiſthe, non eſt poena ſic nato mori.
Aeg. Tu nos pericli ſocia, tu Leda ſata
Comitare tantum: ſanguinem reddet tibi
Ignauus iſte ductor, ac fortis pater.
Sed quid trementes circuit pallor genas,
Iacenſque vultus languido obtutu ſtupet?
Clyt. Amor iugalis vincit, ac flectit retro.
Referamur illuc, vnde non decuit prius

Ab-

Abire: vel nunc casta repetatur fides.
Nam sera numquam est ad bonos mores via.
Quem poenitet peccasse, paene est innocens.
Aeg. Quo raperis amens? credis aut speras tibi
Agamemnonis fidele coniugium? vt nihil
Subesset animo, quod graues faceret metus;
Tamen superba et impotens flatu nimis
Fortuna magno spiritus tumidos daret.
Grauis ille sociis stante adhuc Troia fuit,
Quid rere ad animum suapte natura trucem
Troiam addidisse! rex Mycenarum fuit.
Veniet tyrannus. prospera animos efferunt.
Effusa circa pellicum quanto venit
Turba apparatu! sola sed turba eminet,
Tenetque regem famula veridici Dei.
Feresne thalami victa consortem tui?
At illa nolet, vltimum est nuptae malum,
Palam mariti possidens pellex domum.
Nec regna socium ferre, nec tedae sciunt.
Clyt. Aegisthe, quid me rursus in praeceps rapis,
Iramque flammis iam residentem incitas!
Permisit aliquid victor in captas sibi:

Nec

Nec coniugem hoc reſpicere, nec dominam decet.
Lex alia ſolio eſt, alia priuato in toro.
Quid quod ſeueras ferre me leges viro
Non patitur animus turpis admiſſi memor?
Det ille veniam facile, cui venia eſt opus.

Aeg. Ita eſt. paciſci mutuam veniam licet.
Ignota tibi ſunt iura regnorum, aut noua.
Nobis maligni iudices, aequi ſibi,
Id eſſe regni maximum pignus putant,
Si quidquid aliis non licet, ſolis licet.

Clyt. Ignouit Helenae. iuncta Menelao redit,
Quae Europam et Aſiam paribus afflixit malis.

Aeg. Sed nulla Atridem Venere furtiua abſtulit,
Nec cepit animum coniugi obſtrictum ſuae.
Iam crimen ille quaerit, et cauſſas parat.
Nil eſſe crede turpe commiſſum tibi.
Quid honeſta prodeſt vita, flagitio vacans,
Vbi dominus odit? ſit nocens, non quaeritur.
Spartamne repetes ſpreta, et Eurotan tuum?
Patriaſque ſedes profuga? Non dant exitum
Repudia regum. ſpe metum falſa leuas.

Clyt. Delicta nouit nemo, niſi fidus, mea.

Aeg. Non intrat vnquam regium limen fides.
Clyt. Opibus merebor, vt fidem pretio obligem.
Aeg. Pretio parata, vincitur pretio fides.
Clyt. Surgit reſiduus priſtinae mentis pudor.
Quid obſtrepis? quid voce blandiloqua mala
Conſilia dictas? ſcilicet nubet tibi
Regum relicto rege, generoſa exuli?
Aeg. Et cur Atrida videor inferior tibi,
Gnatus Thyeſtae? *Clyt.* Si parum eſt, adde et nepos.
Aeg. Auctore Phoebo gignor. haud generis pudet.
Clyt. Phoebum nefandae ſtirpis auctorem vocas,
Quem nocte ſubita frena reuocantem ſua
Coelo expuliſtis? quid deos probro aduocas?
Surripere doctus fraude geniales toros,
Quem Venere tantum ſcimus illicita virum.
Faceſſe propere, ac dedecus clarae domus
Aſporta ab oculis. haec vacat regi ac viro.
Aeg. Exilia mihi ſunt haud noua: aſſueui malis.
Si tu imperas, regina, non tantum domo
Argiſue cedo: nil moror iuſſu tuo
Aperire ferro pectus aerumnis graue.
Clyt. Siquidem hoc cruenta Tyndaris fieri ſinam?
Quae iuncta peccat, debet et culpae fidem.

Secede mecum potius, vt rerum ſtatum
Dubium ac minacem iuncta conſilia explicent.

Chorus Arginarum.

Chorus e virginibus Mycenaeis, et Argiuis canit Apollinis Paeana ob partam victoriam, interſerit autem Iunoni, Mineruae et Ioui laudes ſuas.

Canite, o pubes inclita, Phoebum:
Tibi feſta caput turba coronat:
Tibi virgineas laurum quatiens
De more comas innuba fundit
Stirps Inachia. tu quoque noſtros
Thebais hoſpes comitare choros,
Quaeque Eraſini gelidos fontes,
Quaeque Eurotam, quaeque virenti
Tacitum ripa bibis Iſmenon,
Quam fatorum praeſcia Manto
Sata Tireſia Latonigenas
Monuit ſacris celebrare deos.
Arcus victor pace relata,
Phoebe, relaxa,
Humeroque graues leuibus telis

Pone pharetras; reſonetque manu
Pulſa citata vocale chelys.
Nil acre velim,
Magnumque modis intonet altis:
Sed quale ſoles leuiore lyra
Flectere carmen ſimplex; luſus
Cum docta tuos Muſa recenſet.
Licet et chorda grauiore ſones,
Quale canebas, cum Titanas
Fulmine victos videre dei;
Vel cum montes montibus altis
Superimpoſiti ſtruxere gradus
Trucibus monſtris. ſtetit impoſita
Pelion Oſſa. pinifer ambos
Preſſit Olympus.
Ades, o! magni ſoror et coniux,
Conſors ſceptri, regia Iuno:
Tua te colimus Turba Mycenae:
Tu ſollicitum ſupplexque tui
Numinis Argos ſola tueris;
Tu bella manu pacemque regis:
Tn nunc lauros Agamemnonias
Accipe victrix.
Tibi multifora tibia buxo

Solenne canit. tibi fila mouent
Docta puellae carmine molli.
Tibi votiuam matres Graiae
Lampada iactant, ad tua coniux
Candida tauri delubra cadit,
Neſcia aratri, nullo collum
Signata iugo.
Tuque o magni nata Tonantis
Inclita Pallas, quae Dardanias
Saepe petiſti cuſpide turres:
Te permiſto matrona minor
Maiorque choro colit, et reſerat
Veniente dea templa ſacerdos:
Tibi nexilibus turba coronis
Redimita venit.
Tibi grandaeui laſſique ſenes
Compote voto reddunt grates
Libantque manu vina trementi.
Et te Triuiam nota memores
Voce precamur. Tu maternam
Siſtere Delon, Lucina, iubes
Huc atque illuc prius errantem
Cyclada ventis. nunc iam ſtabilis
Fixa terras radice tenet;

Refpuit auras; religatque rates
Affueta fequi. Tu Tantalidos
Funera matris victrix numeras.
Stat nunc Sipyli vertice fummo
Flebile faxum,
Et adhuc lacrimas marmora fundunt
Antiqua nouas.
Colit impenfe foemina virque
Numen geminum. tuque ante omnes
Pater ac rector, fulmine pollens,
Cuius nutu fimul extremi
Tremuere poli, generis noftri
Iupiter auctor, cape dona libens:
Abauufque tuam non degenerem
Refpice prolem.
Sed, ecce, vafto concitus miles gradu
Manifefta properat figna laetitiae ferens.
Namque hafta fummo lauream ferro gerit.
Fidufque regi femper Eurybates adeft.

Actvs III. Sc. I.

Eurybates. Clytemneftra.

Eurybates narrat Agamemnona reducem aduenire, tempeftatem a Pallade immiffam

Nau-

Naupliique dolo aggrauatam; parantur diis victimae et conuiuium Agamemnoni, captiuae adducuntur.

Eur. Delubra et aras coelitum, et patrios Lares
Poſt longa feſſus ſpatia, vix credens mihi,
Supplex adoro. vota ſuperis ſoluite:
Telluris altum remeat Argolicae decus
Tandem ad penates victor Agamemnon ſuos
Clyt. Felix ad aures nuncius venit meas.
Vbinam petitus per decem coniux mihi
Annos moratur? pelagus, an terras premit?
Eur. Incolumis, auctus gloria, laude inclitus
Reducem expetito littori impreſſit pedem.
Clyt. Sacris colamus proſperum tandem diem,
Et ſi propitios, attamen lentos, deos.
Tu pande, viuat coniugis frater mei,
Et pande, teneat quas ſoror ſedes mea.
Eur. Meliora votis poſco, et obteſtor deos.
Nam certa fari ſors maris dubii vetat.
Vt ſparſa tumidum claſſis excepit mare,
Ratis videre ſocia non potuit ratem.
Quin ipſe Atrides aequore immenſo vagus
Grauiora pelago damna, quam bello, tulit;
Re-

Remeatque victo similis, exiguas trahens
Lacerasque victor classe de tanta rates.
Clyt. Effare, casus quis rates hausit meas?
Aut quae maris fortuna dispulerit duces?
Eur. Acerba fatu poscis. infaustum iubes
Miscere laeto nuncium. refugit loqui
Mens aegra, tantis atque inhorrescit malis.
Clyt. Exprome. clades scire qui refugit suas,
Grauat timorem. dubia plus torquent mala.
Eur. Vt Pergamum omne Dorica cecidit face,
Diuisa praeda est. maria properantes petunt.
Iamque ense fessum miles exonerat latus;
Neglecta summas scuta per puppes iacent;
Ad militares remus aptatur manus;
Omnisque nimium longa properanti mora est.
Signum recursus regia vt fulsit rate,
Et clara lentum remigem monuit tuba,
Aurata primas prora designat vias,
Aperitque cursus, mille quos puppes secent.
Hinc aura primo lenis impellit rates,
Allapsa velis. vnda vix actu leui
Tranquilla Zephyri mollis afflatu tremit;
Splendetque classe pelagus, et pariter latet.
Iuuat videre nuda Troiae littora,

Iuuat relicti ſola Sigaei loca.
Properat iuuentus omnis adductos ſimul
Lentare remos. adiuuat ventos manu,
Et valida niſu brachia alterno mouet.
Sulcata vibrant aequora et latera increpant;
Dirimuntque canae caerulum ſpumae mare.
Vt aura plenos fortior tendit ſinus,
Poſuere tonſas. credita eſt vento ratis:
Fuſuſque tranſtris miles; aut terras procul,
Quantum recedunt vela, fugientes notat;
Aut bella narrat: Hectoris fortis minas,
Curruſque, et empto redditum corpus rogo:
Sparſum cruore regis Herceum Iouem.
Tunc qui iacente reciprocus ludit ſalo,
Tumidumque pando tranſilit dorſo mare
Tyrrhenus omni piſcis exſultat freto,
Agitatque gyros, et comes lateri adnatat,
Anteire naues laetus, et rurſus ſequi.
Nunc prima tangens roſtra laſciuit chorus,
Milleſimam nunc ambit et luſtrat ratem.
Iam littus omne tegitur, et campi latent.
Et dubia parent montis Idaei iuga.
Et iam, quod vnum peruicax acies videt,
Iliacus atra fumus apparet nota.

Iam

Iam laſſa Titan colla releuabat iugo;
In aſtra iam lux prona, iam praeceps dies.
Exigua nubes ſordido creſcens globo
Nitidum cadentis inquinat Phoebi iubar.
Suſpecta varius occidens fecit freta.
Nox prima coelum ſparſerat ſtellis. iacent
Deſerta vento vela. tum murmur graue
Maiora minitans collibus ſummis cadit,
Tractuque longo littus ac petrae gemunt.
Agitata ventis vnda venturis tumet:
Cum ſubito luna conditur, ſtellae latent.
In aſtra pontus tollitur. coelum perit.
Nec vna nox eſt. denſa tenebras obruit
Caligo, et omni luce ſubducta fretum
Coelumque miſcet. vndique incumbunt ſimul,
Rapiuntque pelagus infimo euerſum ſolo
Aduerſus Euro Zephyrus, et Boreae Notus.
Sua quiſque mittunt tela, et infeſti fretum
Emoliuntur. turbo conuoluit mare.
Strymonius altas Aquilo contorquet niues;
Libycuſque arenas Auſter ad Syrtes agit.
Nec manet in Auſtro; fit grauis nimbis Notus,
Imbre auget vndas; Eurus Orientem mouet,
Nabathaea quatiens regna, et Eoos ſinus.

Quid rapidus ora Corus Oceano exerens?
Mundum reuelli sedibus totum suis,
Ipsosque rupto crederes coelo deos
Decidere, et atrum rebus induci chaos.
Vento resistit aestus, et ventus retro
Aestum reuoluit. non capit sese mare:
Vndasque miscent imber et fluctus suas.
Nec hoc leuamen denique aerumnis datur,
Videre saltem, et nosse, quo pereant malo.
Premunt tenebrae lumina, et dirae Stygis
Inferna nox est. excidunt ignes tamen,
Et nube dirum fulmen elisa micat.
Miserisque lucis tanta dulcedo est malae.
Hoc lumen optant. ipsa se classis premit,
Et prora prorae nocuit, et lateri latus.
Illam dehiscens pontus in praeceps rapit,
Hauritque, et alto redditam reuomit mare.
Haec onere sidit. illa conuulsum latus
Summittit vndis. fluctus hanc decimus tegit.
Haec lacera, et omni decore populato leuis
Fluitat; nec illi vela, nec tonsae manent;
Nec rectus altas malus antennas ferens,
Sed trunca toto puppis Ionio natat.
Nil ratio et vsus audet. ars cessit malis.

Tenet

Tenet horror artus. omnis officio ſtupet
Nauita relicto. remus effugit manus.
In vota miſeros vltimus cogit timor,
Eademque ſuperos Troës et Danai rogant.
Quid fata poſſunt! inuidet Pyrrhus patri,
Aiaci Vlyſſes, Hectori Atrides minor,
Agamemno Priamo. quiſquis ad Troiam iacet,
Felix vocatur, cadere qui meruit gradu,
Quem fama ſeruat, victa quem tellus premit.
Nil nobile auſos pontus atque vndae ferent?
Ignaua fortes fata conſument viros?
Perdenda mors eſt. quiſquis es nondum malis
Satiate tantis coelitum, tandem tuum
Numen ſerena. cladibus noſtris daret
Vel Troia lacrimas. odia ſi durant tua,
Placetque mitti Doricum exitio genus;
Quid hos ſimul perire nobiſcum iuuat,
Quibus perimus? ſiſtite infeſtum mare.
Vehit iſta Danaos claſſis? et Troas vehit.
Nec plura poſſunt. occupat vocem mare.
Ecce alia clades. fulmine irati Iouis

Armata Pallas, quidquid aut hasta minax,
Aut aegide et furore Gorgoneo potest,
Aut igne patrio, tentat; et coelo nouae
Spirant procellae. solus inuictus malis
Luctatur Aiax. vela cogentem hunc sua
Tenso rudente flamma perstrinxit cadens.
Libratur aliud fulmen. hoc toto impetu
Certum reducta Pallas excussit manu,
Imitata patrem. transit Aiacem, et ratem,
Ratisque partem secum et Aiacis tulit.
Nil ille motus, ardua vt cautes salo
Ambustus exstat, dirimit insanum mare,
Fluctusque rumpit pectore, et nauem manu
Complexus in se traxit, et caeco mari
Collucet Aiax. omne resplendet fretum.
Tandem occupata rupe, furibundum intonat,
Superasse nunc se pelagus, atque ignes: iuuat
Vicisse coelum, Palladem, fulmen, mare:
Non me fugauit bellici terror Dei:
Et Hectorem vna solus et Martem tuli.
Phoebea nec me tela pepulerunt gradu.
Cum Phrygibus istos vicimus. tene horream?
Aliena inerti tela mittis dextera?
Quid si ipse mittat? Plura cum auderet furens,

Tri-

Tridente rupem ſubruit pulſam pater
Neptunus, imis exerens vndis caput,
Soluitque montem; quem cadens ſecum tulit:
Terraque et igne victus et pelago iacet.
Nos alia maior naufragos peſtis vocat.
Eſt humilis vnda, ſcrupeis mendax vadis,
Vbi ſaxa rapidis cluſa vorticibus tegit
Fallax Caphareus. aeſtuat ſcopulis fretum,
Feruetque ſemper fluctus alterna vice;
Arx imminet praerupta, quae ſpectat mare
Vtrimque geminum. Pelopis hinc oras tui,
Et Iſthmon, arcto qui recuruatus ſolo
Ionia iungi maria Phrixeis vetat;
Hinc ſcelere Lemnon nobilem; hinc et Chalcida;
Tardamque ratibus Aulida. hanc arcem occupat
Palamedis ille genitor, et clarum manu
Lumen nefanda vertice e ſummo efferens,
In ſaxa duxit perfida claſſem face.
Haerent acutis rupibus fixae rates.
Has inopis vndae breuia comminuunt vada.
Pars vehitur huius prima, pars ſcopulo ſedet.
Hanc alia retro ſpatia relegentem ferit,

Et

Et fracta frangit. iam timent terram rates,
Et maria malunt. cecidit in lucem furor.
Postquam litatum est Ilio, Phoebus redit,
Et damna noctis tristis ostendit dies.
Clyt. Vtrumne doleam, laeter an reducem virum?
Remeasse laetor. vulnus at regni graue
Lugere cogor. redde iam Graiis, pater
Altisona quatiens regna, placatos deos.
Nunc omne laeta fronde veletur caput.
Sacrifica dulces tibia effundat modos;
Et niuea magnas victima ante aras cadat.
Sed ecce turba tristis, incomtae comas,
Iliades adsunt: quas super celso gradu
Effrena Phoebas entheas laurus quatit.

Scen. 2.

Chorus Iliadum. Cassandra.

Chorus Iliadum Troiae fata casumque luget, Cassandra furore Phoebeio correpta, quae Agamemnoni imminent, vaticinatur.

Chor. Heu quam dulce malum mortalibus additum,
Vitae dirus amor: cum pateat malis
Effugium, et miseros libera mors vocet,
Por-

Portus aeterna placidus quiete!
Nullus hunc terror, nec impotens
Procella Fortunae mouet,
Aut iniqui flamma Tonantis.
Pax alta. nullos ciuium coetus
Timet, aut minaces victoris iras;
Non maria aſperis inſana Coris:
Non acies feras,
Pulueream que nubem,
Motam Barbaricis equitum cateruis;
Hoſtica ant muros populante flamma,
Vrbe cum tota populos cadentes:
Indomitumue bellum. perrumpet omne
Seruitium contemptor leuium deorum,
Qui vultus Acherontis atri,
Qui Styga triſtem non triſtis videt,
Audetque vitae ponere finem.
Par ille regi, par ſuperis erit.
O quam miſerum eſt neſcire mori!
Vidimus patriam ruentem nocte funeſta,
Cum Dardana tecta Dorici raperetis ignes.
Non illa bello victa, nec armis,
Vt quondam Herculea cecidit pharetra:
Quam non Pelei Thetidiſque natus,

Caruſque Pelidae nimium feroci
Vicit, acceptis cum fulſit armis,
Fuditque Troas falſus Achilles:
Aut cum ipſe Pelides animos feroces
Suſtulit luctu, celeremque ſaltu
Troades ſummis timuere muris.
Perdidit in malis extremum decus,
Fortiter vinci. reſtitit annis
Troia bis quinis,
Vnius noctis peritura furto.
Vidimus ſimulata dona molis immenſae;
Danaumque fatale munus duximus noſtra
Creduli dextra: tremuitque ſaepe
Limine in primo ſonipes, cauernis
Conditos reges bellumque geſtans:
Et licuit verſare dolos, vt ipſi
Fraude ſua capti caderent Pelaſgi.
Saepe commotae ſonuere parmae,
Tacitumque murmur percuſſit aures;
Et fremuit male ſubdolo
Parens Pyrrhus Vlyſſi.
Secura metus Troica pubes
Sacros gaudet tangere funes.
Hinc aequaeui gregis Aſtyanax,

Hinc

Hinc Aemonio desponsa rogo,
Ducunt turmas; haec foemineas,
Ille viriles.
Festae matres votiua ferunt
Munera diuis: festi patres
Adeunt aras. vnus tota est
Vultus in vrbe.
Et, quod numquam post Hectoreos
Vidimus ignes, laeta est Hecube.
Quid nunc primum, dolor infelix,
Quidue extremum deflere paras?
Moenia diuum fabricata manu,
Diruta nostra?
An templa deos super vsta suos?
Non vacat istis lacrimare malis.
Te, magne parens, flent Iliades.
Vidi, vidi, senis in iugulo,
Telum Pyrrhi vix exiguo
Sanguine tingui.

Cass. Cohibete lacrimas, omne quas tempus petit,
Troades, et ipsae vestra lamentabili
Lugete gemitu funera. aerumnae meae
Socium recusant. cladibus questus meis
Remouete. nostris ipsa sufficiam malis.

Chor.

Chor. Lacrimas lacrimis miſcere iuuat.
Magis exurunt, quos ſecretae
Lacerant curae. iuuat in medium
Deflere ſuos. nec enim, quamuis
Dura virago patienſque mali,
Poteris tantas flere ruinas.
Non quae verno nobile carmen
Ramo cantat triſtis aëdon,
Ityn in varios modulata ſonos;
Non quae tectis Biſtonos ales
Reſidens ſummis impia diri
Furta mariti garrula deflet;
Lugere tuam poterit digne
Conqueſta domum: licet ipſe velit
Clarus niueos inter olores
Iſtrum cygnus Tanaimque colens
Extrema loqui: licet alcyones
Ceyca ſuum fluctu leuiter
Plangente ſonent, cum tranquillo
Male confiſae credunt iterum
Pelago audaces, foetuſque ſuos
Nido pauidae titubante fouent:
Non ſi molles imitata viros
Triſtis laceret brachia tecum,

Quae

Quae turritae turba parenti
Pectora rauco concita buxo
Furit, vt Phrygium lugeat Attin.
Non eſt lacrimis, Caſſandra, modus:
Quia quae patimur vicere modum.
Sed cur ſacratas deripis capiti infulas?
Miſeris colendos maxime ſuperos reor.
Caſſ. Vicere noſtra iam metus omnes mala.
Equidem nec vlla coelites placo prece:
Nec, ſi velint ſaeuire, quo noceant, habent.
Fortuna vires ipſa conſumpſit ſuas.
Quae patria reſtat? quis pater? quae iam ſoror?
Bibere tumuli ſanguinem atque arae meum.
Quid illa felix turba fraterni gregis?
Exhauſta nempe: regia miſeri ſenes
Vacua relicti, totque per thalamos vident,
Praeter Lacaenam, caeteras viduas nurus.
Tot illa regum mater, et regimen Phrygum
Foecunda in ignes Hecuba, fatorum nouas
Experta leges, induit vultus feros.
Circa ruinas rabida latrauit ſuas,
Troiae ſuperſtes, Hectori, Priamo, ſibi.
Chor. Silet repente Phoebas, et pallor genas,

Creberque totum poſſidet corpus tremor.
Stetere vittae. mollis horreſcit coma.
Anhela corda murmure incluſo fremunt.
Incerta mutant lumina, et verſi retro
Torquentur oculi. rurſus immites rigent.
Nunc leuat in auras altior ſolito caput
Graditurque celſa. nunc reluctantes parat
Reſerare fauces; verba nunc cluſo male
Cuſtodit ore, Maenas impatiens dei.

Caſſ. Quid me furoris incitam ſtimulis noui,
Quid mentis inopem ſacra Parnaſſi iuga
Rapitis? recede, Phoebe, iam non ſum tua.
Extingue flammas pectori infixas meo.
Cui nunc vagor veſana? cui bacchor furens?
Iam Troia cecidit. falſa quid vates ago?
Vbi ſum? fugit lux alma, et obſcurat genas
Nox alta, et aether abditus tenebris latet.
Sed ecce gemino ſole praefulget dies;
Geminumque duplices Argos attollit domos.
Idaea cerno nemora. fatalis ſedet
Inter potentes arbiter paſtor deas.
Timete reges, moneo, furtiuum genus.
Agreſtis ille alumnus euertet domum.
Quid iſta vecors tela foeminea manu

De-

Deſtricta praefert? quem petit dextra virum
Lacaena cultu ferrum Amazonio gerens?
Quae verſat oculos alia nunc facies meos?
Victor ferarum colla vexatus iacet
Ignobili ſub dente Marmaricus leo,
Morſus cruentos paſſus audacis leae.
Quid me vocatis ſoſpitem ſolam e meis,
Vmbrae meorum? te ſequor, tota pater
Troia ſepulte. frater, auxilium Phrygum,
Terrorque Danaum, non ego antiquum decus
Video, aut calentes ratibus exuſtis manus:
Sed lacera membra, et ſaucios vinclo graui
Illos lacertos. te ſequor, nimium cito
Congreſſe Achilli Troile. incertos geris
Deiphobe vultus, coniugis munus nouae.
Iuuat per ipſos ingredi Stygios lacus;
Iuuat videre Tartari ſaeuum canem,
Auidique regna Ditis. haec hodie ratis
Phlegethontis atri regias animas vehet,
Victamque, victricemque. vos, Vmbrae, precor,
Iurata ſuperis vnda te pariter precor,
Reſerate paulum terga nigrantis poli,
Leuis vt Mycenas turba proſpiciat Phrygum.

Spectate miseri. fata se vertunt retro.
Instant sorores squallidae.
Sanguinea iactant verbera.
Fert laeua semustas faces.
Turgentque pallentes genae,
Et vestis atri funeris
Excesa cingit ilia;
Strepuntque nocturni metus,
Et ossa vasti corporis
Corrupta longinquo situ
Palude limosa iacent.
Et ecce defessus senex
Ad ora ludentes aquas
Non captat, oblitus sitis,
Moestus futuro funere.
Exultat, et ponit gradus
Pater decoros Dardanus.

Chor. Iam peruagatus ipse se fregit furor,
Caditque; flexo qualis ante aras genu
Ceruice taurus vulnus incisa gerens.
Releuemus artus entheos. tandem suos
Victrice lauro cinctus Agamemnon adit;
Et festa coniux obuios illi tulit
Gressus. reditque iuncta concordi gradu.

ACTVS

Actvs IV. Sc. I.

Agamemnon. Caſſandra.

Agamemnoni reduci praedicit Caſſandra fatum, nec creditur.

(*Troad.* *v.* 34.)

Ag. Tandem reuertor ſoſpes ad patrios lares.
O cara ſalve terra. tibi tot barbarae
Dedere gentes ſpolia. tibi felix diu
Potentis Aſiae Troia ſubmiſit manus.
Quid iſta vates corpus effuſa, ac tremens
Dubia labat ceruice? famuli, attollite.
Refouete gelido latice. iam recipit diem
Marcente viſu. ſuſcita ſenſus tuos.
Optatus ille portus aerumnis adeſt.
Feſtus dies eſt. *Caſſ.* Feſtus et Troiae fuit.
Ag. Veneremur aras. *Caſſ.* Cecidit ante aras pater.
Ag. Iouem precemur pariter. *Caſſ.* Herceum Iouem?
Ag. Credis videre te Ilium? *Caſſ.* Et Priamum ſimul.
Ag. Heic Troia non eſt. *Caſſ.* Vbi Helena eſt, Troiam puto.

Ag. Ne metue dominam famula. *Caſſ.* Libertas adeſt.
Ag. Secura viue. *Caſſ.* Mors mihi eſt ſecuritas.
Ag. Nullum eſt periclum tibimet. *Caſſ.* At magnum tibi eſt.
Ag. Victor timere quid poteſt? *Caſſ.* Quod non timet.
Ag. Hanc fida, famuli, turba, dum excutiat Deum,
Retinete, ne quid impotens peccet furor.
At te, pater, qui ſaeua torques fulmina,
Pellisque nubes, ſidera et terras regis,
Ad quem triumphi ſpolia victores ferunt;
Et te ſororem cuncta pollentis viri,
Argolica Iuno, pecore votiuo libens
Arabumque donis, ſupplice et fibra colam.

Sc. 2.

Chorus Arginarum.

Chorus Argiuarum Herculis laudes canit nutriti ſcilicet Argis, cuiusque ſagittae fato poſcebantur ad ſecundum Troiae excidium.

Argos nobilibus nobile ciuibus,
Argos iratae carum nouercae,

Sem-

Semper ingentes educas alumnos;
Imparem aequaſti numerum deorum:
Tuus ille biſſeno meruit labore
Allegi coelo magnus Alcides;
Cui lege mundi Iupiter rupta
Roſcidae noctis geminauit horas,
Iuſſitque Phoebum tardius celeres
Agitare currus, et tuas lente
Remeare bigas, pallida Phoebe;
Retulit pedem, nomen alternis
Stella quae mutat, ſeque mirata eſt
Heſperum dici; Aurora mouit
Ad ſolitas vices caput, et relabens
Impoſuit ſenis humero mariti.
Senſit Ortus, ſenſit Occaſus,
Herculem naſci. violentus ille
Nocte non vna poterat creari.
Tibi concitatus ſubſtitit mundus.
O puer magnum ſubiture coelum!
Te ſenſit Nemeaeus arcto
Preſſus lacerto fulmineus leo,
Ceruaque Parrhaſis.
Senſit Arcadii populator agri.
Gemuitque taurus, Dictaea linquens

Horridus arua.
Morte foecundum domuit draconem,
Vetuitque collo pereunte naſci,
Geminoſque fratres pectore ab vno
Tria monſtra natos, ſtipite incuſſo
Fregit inſultans: duxitque ad ortus
Heſperium pecus,
Geryonae ſpolium triformis.
Egit Threicium gregem,
Quem non Strymonii gramine fluminis,
Hebriue ripis pauit tyrannus;
Hoſpitum dirus ſtabulis cruorem
Praebuit ſaeuis; tinxitque crudos
Vltimus rictus ſanguis aurigae.
Vidit Hippolyte ferox
Pectore in medio rapi ſpolium: et ſagittis
Nube percuſſa Stymphalis alto
Decidit coelo.
Arborque pomis fertilis aureis
Extimuit manus inſueta carpi,
Fugitque in auras leuiore ramo:
Audiuit ſonitum crepitante lamna
Frigidus cuſtos neſcius ſomni,
Linqueret cum iam nemus omne fuluo

Ple-

Plenus Alcides vacuum metallo.
Tractus ad coelum canis inferorum
Triplici catena, tacuit, nec vllo
Latrauit ore; lucis ignotae
Metuens colorem. te duce ſuccidit
Mendax Dardaniae domus,
Et ſenſit arcus iterum timendos:
Te duce concidit totidem diebus
Troia, quot annis.

Actvs V. Sc. I.

Caſſandra.

Caſſandra vel illa non videns vaticinatur, vel in proſcenio ſtans, quae intus et in ἐξώϛρᾳ gerantur de caede Agamemnonis narrat.

Res agitur intus magna, par annis decem.
Eheu, quid hoc eſt? anime, conſurge, et cape
Pretium furoris. vicimus victi Phryges.
Bene eſt. reſurgis Troia. traxiſti iacens
Pares Mycenas. terga dat victor tuus.
Tam clara numquam prouidae mentis furor

Ostendit oculis. video, et intersum, et fruor.
Imago visus dubia non fallit meos.
Spectamus. epulae regia instructae domo,
Quales fuerunt vltimae Phrygibus dapes,
Celebrantur. ostro lectus Iliaco nitet;
Merumque in auro veteris Assaraci trahunt:
Et ipse picta veste sublimis iacet
Priami superbas corpore exuuias gerens.
Detrahere cultus vxor hostiles iubet,
Induere potius coniugis fidae manu
Textos amictus. horreo, atque animo tremo.
Regemne perimet exul, et adulter virum?
Venere fata. sanguinem extremae dapes
Domini videbunt, et cruor Baccho incidet.
Mortifera vinctum perfidae tradet neci
Induta vestis. exitum manibus negat,
Caputque laxi et inuii cludunt sinus.
Haurit trementi semiuir dextra latus,
Nec penitus adigit: vulnere in medio stupet.
At ille, vt altis hispidus siluis aper,
Cum casse vinctus tentat egressus tamen,
Arctatque motu vincla, et incassum furit:
Cupit fluentes vndique et caecos sinus
Disiicere; et hostem quaerit implicitus suum.

Armat bipenni Tyndaris dextram furens.
Qualiſque ad aras colla taurorum prius
Deſignat oculis, ante quam ferro petat:
Sic huc et illuc impiam librat manum.
Habet. peractum eſt. pendet exigua male
Caput amputatum parte, et hinc trunco cruor
Exundat, illinc ora cum fremitu iacent.
Nondum recedunt. ille iam exanimem petit,
Laceratque corpus. illa fodientem adiuuat.
Vterque tanto ſcelere reſpondet ſuis.
Hic eſt Thyeſte natus, haec Helenae ſoror.
Stat ecce Titan dubius emerito die,
Suane currat, an Thyeſtaea via.

Scen. 2.

Electra. Strophius. Oreſtes et Pylades,
Mutae Perſonae.

Electra fratri ſuo Oreſti ſubducto fugam ſuadet, eumque Strophio opportune occurrenti tradit abducendum; ipſa ad aram confugit.

El. Fuge, o paternae mortis auxilium vnicum,
Fuge, et ſceleſtas hoſtium euita manus.
Euerſa domus eſt funditus. regna occidunt.

Hoſpes quis iſte concitos currus agit?
Germane, vultus veſte furabor tuos.
Quos, anime demens, refugis? externos fugis?
Domus timenda eſt. pone iam trepidos metus,
Oreſta. amici fida praeſidia intuor.

Str. Phocide relicta Strophius, Elea inclitus
Palma reuertor. cauſſa veniendi fuit,
Gratari amico, cuius impulſum manu
Cecidit decenni Marte concuſſum Ilium.
Quaenam iſta lacrimis lugubrem vultum rigat,
Pauetque moeſta? regium agnoſco genus.
Electra, fletus cauſſa quae laeta in domo eſt?

El. Pater peremtus ſcelere materno iacet.
Comes paternae quaeritur natus neci
Aegiſthus arces Venere quaeſitas tenet.

Str. O nulla longi temporis felicitas!

El. Per te parentis memoriam obteſtor mei,
Per ſceptra terris nota, per dubios deos,
Recipe hunc Oreſten, ac pium furtum occule.

Str. Etſi timendum caeſus Agamemnon docet,
Aggrediar, et te, Oreſta, furabor libens.

Po-

Poſcunt fidem ſecunda, at aduerſa exigunt.
Cape hoc decorum ludicri certaminis.
Inſigne frontis. laeua victricem tenens
Frondem virenti protegat ramo caput.
Et iſta donum palma Piſaei Iouis
Velamen eadem praeſtet atque omen tibi.
Tuque o, paternis aſſidens frenis comes,
Condiſce, Pylade, patris exemplo fidem.
Vos, Graecia nunc teſte, veloces equi
Infida curſu fugite praecipiti loca.
El. Exceſſit. abiit. currus effreno impetu
Effugit aciem. tuta iam opperiar meos
Hoſtes, et vltro vulneri opponam caput.
Adeſt cruenta coniugis victrix ſui,
Et ſigna caedis veſte maculata gerit.
Manus recenti ſanguine etiamnum madent.
Vultuſque prae ſe ſcelera truculenti ferunt.
Concedam ad aras. patere me vittis tuis,
Caſſandra, iungi paria metuentem tibi.

Sc. 3.

Clytemneſtra. Electra. Aegiſthus. Caſſandra.

Electram ab ara detrahi et in carcerem coniici iubet Clytemneſtra. Caſſandra iugulatur.

Clyt.

Clyt. Hoſtis parentis, impium atque audax caput,
Quo more coetus publicos, virgo, petis?
El. Adulterorum virgo deſerui domum.
Clyt. Quis eſſe credat virginem? *El.* gnatam tuam.
Clyt. Modeſtius cum matre. *El.* pietatem doces.
Clyt. Animos viriles corde tumefacto geris:
Sed agere domita foeminam diſces malo.
El. Niſi forte fallor, foeminas ferrum decet.
Clyt. Et eſſe demens te parem nobis putas?
El. Vobis? quis iſte eſt alter Agamemnon tuus?
Vt vidua loquere. vir caret vita tuus.
Clyt. Indomita poſt haec virginis verba impiae
Regina frangam. citius interea mihi
Ediſſere vbi ſit gnatus, vbi frater tuus.
El. Exiit Mycenas. *Cl.* Redde nunc gnatum mihi.
El. Et tu parentem redde. *Cl.* Quo latitat loco?
El. Tuto; quietus, regna non metuens noua:
Iuſtae parenti ſatis, at iratae parum.
Clyt. Morieris hodie. *El.* Dummodo hac moriar manu;
Recedo ab aris. ſiue te iugulo iuuat
Merſiſſe ferrum; praebeo iugulum volens:
Seu more pecudum colla reſecari placet;

In-

Intenta ceruix vulnus exſpectat tuum.
Scelus peractum eſt: caede reſperſam viri
Atque obſoletam ſanguine hoc dextram ablue.

Clyt. Conſors pericli pariter ac regni mei
Aegiſthe, gradere. gnata genetricem impie
Probris laceſſit. abditum fratrem occulit.

Aeg. Furibunda virgo, vocis infandae ſonum,
Et aure verba indigna materna opprime.

El. Etiam monebit ſceleris infandi artifex,
Per ſcelera natus, nomen ambiguum ſuis?
Idem ſororis gnatus, et patris nepos?

Clyt. Aegiſthe, ceſſas impium ferro caput
Demetere? fratrem reddat, aut animam ſtatim.

Aeg. Abſtruſa coeco carcere et ſaxo exigat
Aeuum, per omnes torta poenarum modos.
Referre, quem nunc occulit, forſan volet
Inops, egens, incluſa, paedore obſita,
Vidua ante thalamos, exul, inuiſa omnibus,
Aethere negato, ſero ſuccumbet malis.

El. Concede mortem. *Aeg.* Si recuſares, darem.
Rudis eſt tyrannus, morte qui poenam exigit.

El. Mortem aliquid vltra eſt? *Aeg.* Vita, ſi cupias mori.

Clyt. Abripite, famuli, monſtrum, et auectam procul

Vltra Mycenas, vltimo in regni angulo
Vincite ſeptam nocte tenebroſi ſpecus,
Vt inquietam virginem carcer domet.
At iſta poenas capite perſoluat ſuo,
Captiua coniux, regii pellex tori.
Trahite, vt ſequatur coniugem ereptum mihi.
Caſſ. Ne trahite. veſtros ipſa praecedam gradus:
Perferre prima nuncium Phrygibus meis
Propero; repletum ratibus euerſis mare;
Captas Mycenas; mille ductorem ducum,
Vt paria fata Troicis lueret malis,
Periſſe dono feminae, ſtupro, dolo.
Nihil moramur. rapite. quin grates ago.
Tantum iuuat vixiſſe, poſt Troiam iuuat.
Clyt. Furibunda morere. *Caſſ.* Veniet et vobis furor.

